

RÂSUL
LUMII

ROB GRANT

Un roman fără „E”-uri, dar cu
enzima HDR (hohote de râs)

HUMANITAS

colecția
RÂSUL
LUMII

ROB GRANT este scriitor, producător de televiziune și scenarist de seriale comice. Născut la Salford, Grant a studiat psihologia la Liverpool, după care a tatonat lumea radioului și a televiziunii. La mijlocul anilor 1980, a scris în colaborare cu Doug Naylor scenarii radio pentru *Cliché și Son of Cliché*, precum și pentru emisiunile de televiziune *Spitting Image* și *the 10 Percenters*. Cel mai cunoscut produs al perechii Naylor-Grant este serialul *Red Dwarf*, de fapt continuarea unei emisiuni intitulată *Dave Hollins: Space Cadet*. După ce-a încheiat colaborarea cu Doug Naylor, Rob Grant a scris scenariul pentru serialele TV *The Strangerers* și *Dark Ages*, făcându-și timp și pentru stand-up comedy. Grant este totodată autorul a patru romane: *Backwards* (1996), *Colony* (2000), *Incompetence* (2003) și *Fat* (2006).

Rob Grant

XXL

Traducere din engleză de
OANA DOROBANȚU

HUMANITAS
BUCUREȘTI

Coordonatorul colecției: Radu Paraschivescu

Redactor: Radu Paraschivescu

Coperta: Angela Rotaru

Tehnoredactor: Manuela Măxineanu

Corector: Cristina Jelescu

DTP: Florina Vasiliu, Dan Dulgheru

Tipărit la „Pro Editură și Tipografie”

Rob Grant

Fat

Copyright © 2006 by Rob Grant

All rights reserved.

© HUMANITAS, 2010, pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GRANT, ROB

XXL / Rob Grant; trad.: Oana Dorobanțu. – București: Humanitas, 2010

ISBN 978-973-50-2590-8

I. Dorobanțu, Oana (trad.)

821.111.-31=135.1

EDITURA HUMANITAS

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi Carte prin poștă: tel./fax 021/311 23 30

C.P.C.E. – CP 14, București

e-mail: cpp@humanitas.ro

www.libhumanitas.ro

Pentru scumpa mea Lily Rose

Nu se știe prea bine când a devenit ilegal să fii gras.

Bineînțeles, oficial nu e ilegal, nici chiar în ziua de azi. Cu toată persecuția vădită a tuturor supraponderalilor, nu s-a emis încă o lege oficială sau un regulament în care să se prevadă expres că e împotriva legii să fii gras.

Dar este.

A început încet, așa cum se întâmplă cu lucrurile de acest gen. Treptat, a devenit din ce în ce mai inconfortabil să fii supraponderal. Centimetru după centimetru, din ce în ce mai puțin acceptabil. Faptul a atins, probabil, cu adevărat masa critică la companiile aeriene. Au început să tarifeze în funcție de greutatea corporală. Și cum ai putea să protestezi? Fără îndoială, costă mai mult să ridici de la sol un grăsan decât un slăbănog. Indicele carburant-masă corporală. Matematică pură. Criza petrolului. Prețul combustibilului a ajuns deja în stratosferă. Cineva trebuia să plătească. De ce să nu plătească grașii?

Bineînțeles, au existat proteste. Dar nu i-a luat nimeni în serios pe protestatari. Grașii sunt grași pentru că sunt leneși, lipsiți de voință, proști sau toate variantele de mai sus. Ar putea să nu mai fie grași, dacă ar vrea cu adevărat. Cine să dea atenție unui astfel de grup de presiune? Lasă-i să se îndoape.

Pe scurt: biletul de avion e mai scump sau mai ieftin în funcție de indicele tău de masă corporală și cu asta basta.

Dar lucrurile n-aveau cum să se oprească aici, nu?

Pentru că acum devenise ceva tangibil. Acel dispreț mocnit și răscolitor care fierbea de multă vreme în subteran și în

prejudecățile publice neexprimate primise o formă concretă. Grașii erau undeva sub nivelul de normalitate. Grașii erau sub nivelul de acceptare. Grașii erau de mână a doua.

Așa că au început să plătească mai mult pentru orice mijloc de transport. La metrou. În autobuz. O mică suprataxă la combustibil când fac plinul, pentru că, normal, combustibilul e prețios, iar ei consumă mai mult decât noi, restul, când își mută fundurile căptușite cu celulită din punctul A în punctul B.

Și apoi a venit acel moment în care unele autorități din subordinea Ministerului Sănătății, puse în fața unor reduceri substanțiale de buget, au fost nevoite să ia niște decizii dure. Iar decizia a fost că nu vor mai suporta anumite operații la obezi, ca de exemplu protezele de șold sau de genunchi. Dacă grașii vor să-și pedepsească articulațiile forțându-le să suporte sarcini excesive, de ce trebuie noi, restul, să plătim reparațiile? Și de ce să ocupe ei prețiosul timp al chirurgilor pentru operații de bypass, dacă oricum o să-și înfunde noile artere cu tot felul de grăsimi saturate?

Și pentru că o instituție a scăpat cu fața curată, practica s-a răspândit. S-a întins ca o plagă în toate instituțiile din subordinea Ministerului Sănătății. Dacă ești gras și bolnav, nici măcar să nu-ți treacă prin minte să chemi ambulanța. Nu-ți pierde vremea în sala de așteptare a vreunui cabinet medical. Asta e rețeta, boule: SLĂBEȘTE!

Și, de fapt, nici nu poți să spui că e vorba de persecuție. Nici măcar atunci când costumele pentru grași au devenit recuzita obișnuită pentru actorii de comedie. Nici chiar după acea modă a atacurilor pe stradă sau după valul de episoade de mâncat compulsiv filmate cu telefoanele mobile. Nici chiar după ce guvernul a introdus taxa pe grăsime sau după ce a înființat acele instituții denumite eufemistic „Firme de sănătate“, opționale la început, dar apoi, normal, nu chiar așa de opționale.

Pentru că toate astea, serios vorbind, erau spre binele supraponderalilor. Ridicolul, umilirea: ar putea să-i ajute pe grași

să evolueze și să devină persoane mai dezirabile. A se citi: mai slabe.

Era spre binele lor.

Ei bine, iată sfatul meu. Dacă cineva face un lucru care nu-ți place, după care îți spune că a făcut-o pentru binele tău, fugi. Fugi, prietene, până cazi jos. Și nu te uita înapoi.

Partea întâi

1 martie

MIC DEJUN
Meniu

Suc de morcovi
Un fel de porcărie de amestec de cereale
cu iaurt și miere

Un McMuffin™ dublu cu cârnat și ou
Încă un McMuffin™ dublu cu cârnat și ou
(ambele cu cartofi țărănești)

Absolut nimic

„Trebuie să rabd de foame, nu pot altfel”, îngână artistul foamei.
„Ia te uită, spuse intendentul, dar de ce nu poți altfel?”
„Fiindcă, murmură artistul foamei, săltând puțin capul și vorbind, cu buzele țuguiate ca pentru sărut, chiar la urechea intendentului, ca nu cumva să se piardă vreun cuvânt, fiindcă n-am găsit mâncarea care să-mi placă.”

(FRANZ KAFKA, *Un artist al foamei*, 1924*)

* Traducere din limba germană de Mihai Isbășescu, Radu Gabriel Pârnu, RAO International Publishing Company S.A., 1996 (n.tr.).

Grenville Roberts se dădu jos din pat. O realizare de toată isprava, în orice caz. Efortul îl lăsă fără suflare și ușor amețit, și fu nevoit să se așeze din nou, de frică să nu leșine. Ar fi fost nevoit să se ridice de pe podea, ceea ce ar fi fost semnificativ mai greu, chiar și presupunând că nu s-ar fi rănit grav în cădere.

Bineînțeles, acum stătea din nou pe pat, iar mai devreme sau mai târziu va fi nevoit să se ridice din nou. Și dacă acest efort îl va lăsa din nou amețit și fără suflare? Va fi oare condamnat pe veci să se ridice și să se așeze, ca o victimă a vreunei torturi din mitologia greacă? Asta ar fi o treabă, să petreacă eternitatea neajutorat, ca un hopa-mitică uriaș. Se gândi că, probabil, nu mai avea mult până să ajungă acolo. Până când nu va mai putea să iasă din dormitor decât cu macaraua de salvare pentru elefanți și cu eforturile coordonate ale echipelor militare de salvare.

Dar amețeala trecu, suflarea îi reveni și se ridică în picioare, de data asta cu succes, și își croi drum până la baie.

Își îndeplini ritualul zilnic de curățire cu eficiență și fără nici o plăcere. Bineînțeles, făcu duș. Nici nu-și mai amintea de când nu mai făcuse baie. Însă își amintea că de-abia reușise să iasă cu viață din ea.

Se șterse, lucru nici el ușor. Avea o mulțime de șters, iar o vastă suprafață din el era mai greu de explorat decât junglele din Papua Noua Guinee. Din partea lui, s-ar fi putut ascunde triburi întregi de nomazi în pliurile inaccesibile de pe spațele său.

Acum urma partea cu adevărat grea: îmbrăcatul.

Își alege hainele. Lucru nu foarte complicat. Avea foarte puține haine care-l mai cuprindeau. Iar astăzi alegerea îi fusese oricum dictată.

Luă o pauză în fața sertarelor de la șifonier, unde exploră întinsul metraj de bumbac negru care reprezenta lenjeria lui intimă în ziua de azi și se surprinse în oglindă. Îl șoca mereu să-și vadă fața, chiar dacă se privise cu maximum un sfert de oră înainte, când se bărbierise. Nu semăna deloc cu imaginea de sine pe care încă o păstra undeva în minte.

Ce se întâmplase cu el? Cum ajunsese aici? Doar nu se înscrisese zilnic la concursuri de înfulecat prăjituri. Doar nu mânca în fiecare dimineață o cantitate egală cu greutatea lui corporală, doar nu participa la orgii alimentare în fiecare seară, cu mesele scrâșnind și gemând sub greutatea purceilor de lapte și a găștelor la cuptor.

Unii se nasc grași. Alții dobândesc grăsimea.

Altor le atârână deasupra capului*.

Asta se întâmplase și cu Grenville.

Nu se născuse gras. De fapt, aproape toată viața fusese chiar un tip bine. Ba chiar, atunci când observase dintr-odată că se pricopsise cu o burtică spre treizeci de ani, fusese chiar șocat. Oripilat, mai exact. Presupusese că era o consecință a fericitei sale relații de dragoste cu berea, o relație superbă, pe care o abandonase cu regret. Devenise foarte clar că nu se mai putea delecta cu orice produs comestibil care-i făcea cu ochiul, dacă voia să rămână în formă. Mai mult, părea inevitabil că va trebui, Doamne ferește, să facă *sport*.

Sport.

O, Doamne.

Dar a făcut. A înghițit în sec și a făcut sport. O vreme, a suportat îngrozitoarea plictiseală de a ridica și de a pune la loc

* Adaptare după citatul „Unii se nasc mari, alții dobândesc mărirea, altora le atârână deasupra capului” din *A douăsprezecea noapte*, de William Shakespeare, traducere de Mihnea Gheorghiu, Editura Pandora-M, 2001 (n.tr.).

greutățile, prin săli scumpe de fitness. A tolerat stupida repetitivitate de la Healthclubland, cu mirosul oribil de Ben-Gay amestecat cu un after-shave aplicat brutal pe deasupra, cu întâmplătoarea paradă a organelor sexuale masculine în vestiare, cu clorul din piscină, care îți scotea ochii din cap, și cu cozile de șase ore la cafea, în sala de mese. A suportat toate astea până când simpla idee de-a introduce o monedă în vestiarul unei săli de fitness i-a produs atâta oroare, încât n-a mai suportat.

Dar până a ajuns la punctul respectiv, rebela burtică fusese supusă.

Sau așa credea.

S-a strecurat încet înapoi, cu răbdarea neobosită și brutalitatea irezistibilă a plăcilor tectonice. Pantalonii au început să-i fie tot mai strâmți, lăsându-i o urmă roșu aprins în jurul mijlocului, pe care nici măcar n-o observa până seara, când se dezbrăca.

În sfârșit, cu o oarecare rezistență, a renunțat la wrestlingul din fiecare dimineață, când stătea întins pe pat, încercând să cuprindă un metru de talie cu 80 de centimetri de material, și și-a luat haine cu o măsură mai mari.

Mărimea treizeci și doi. Treizeci și patru. Treizeci și șase.

După care lucrurile au început să se complice. Petrecea multe zile de sâmbătă în genunchi, în colțuri obscure din malluri și magazine, căutând cu disperare o pereche rătăcită de Wranglers de mărimea inexplicabil, incorect și impardonabil de rară de treizeci și opt.

Încă își amintea acea zi glorioasă în care a dat din întâmplare peste o pereche de pantaloni kaki de marcă, având măsura incredibil de generoasă de patruzeci și doi. Patruzeci și doi! Oare cum apăruseră astfel de pantaloni pe lume? Făceau parte din recuzita rebutată din *Planeta Giganților*? Făcuseră parte dintr-un transport de haine expediat în Texas, luat de furtună și purtat cumva pe aripile vântului peste Atlantic, aterizând chiar în acest magazin? Indiferent de misterul magic care-i adusese acolo, acum erau ai lui Grenville. Da, erau *pantaloni*, dar Gren renunțase de mult să viseze măcar

că s-ar putea îmbrăca la modă. Să poată să se îmbrace cu ceva i se părea o misiune destul de ambițioasă.

Erau pantaloni, dar îi veneau. Se putea îmbrăca foarte ușor cu ei. Și, pentru o vreme, Grenville s-a bucurat din nou de fericirea confortului vestimentar. A trăit plăcerea de nedescris de-a avea o pereche de pantaloni al căror fermoar se închidea fără efort. O pereche de pantaloni care nu-i forțau testiculele să se frece unul de altul la fiecare pas, ca bilele tibetane de relaxare. Își dorea s-o caute pe cusătoreasa sublimă care crease acei pantaloni ingenioși, s-o acopere de sărutări, s-o îngroape în daruri și s-o ceară în căsătorie.

Și apoi, într-o zi, mult prea repede, chiar și acei patruzeci și doi nu l-au mai putut cuprinde. Adevărat, îi purtase efectiv non-stop timp de aproape doi ani și aproape că se dezintegraseră, dar circumferința sa mereu crescătoare îi depășise oricum.

A plecat din nou la vânătoare, dar după cinci săptămâni consecutive de mers târâș printre stive obscure de marfă, fără nici un rezultat, a fost nevoit să accepte teribilul adevăr.

Nu mai putea să dea vina pe stupiditatea și pe obtuzitatea tuturor producătorilor de haine, a furnizorilor acestora, a cumpărătorilor acestora și a cretinilor de părinți ale căror odrasle erau toți aceștia.

Grenville Roberts nu mai era un Cumpărător de Confecții.

Cumva, reușise să iasă din limitele acceptate ale dimensiunilor umane. Nu mai făcea parte din acea categorie de oameni etichetați drept „normali“.

Pe baza unei logici curios de nebunești, singurele articole vestimentare pe care se putea aștepta să le găsească într-un magazin normal de haine și care ar fi putut să-i vină erau articolele sportive. Pantaloni de jogging cu șiret în talie, tricouri largi și treninguri din plastic în culori tipătoare.

Întrebarea este cine, mai exact, de-a lungul lanțului cererii și ofertei de îmbrăcăminte, a luat decizia, pe care numai un nebun de legat ar fi putut s-o ia, că singurul tip de haine pe

care persoanele supraponderale ar avea vreodată dreptul să-l cumpere sunt niște hidoase articole sportive? Că tot ce își doresc cu adevărat grașii sunt echipamente de jogging portocaliu metalizat și verde țipător care să-ți ia ochii. Oare acest nebun s-a uitat pe fereastră într-o bună zi și a zis: „Știi ce: nu-i vezi pe toți grașii ăștia decât alergând și făcând sport. Dacă am putea acoperi nișa asta, am putea să scoatem niște bani frumoși?” Indiferent cine a fost, omul s-a dovedit un adevărat geniu în afaceri. Jos pălăria. Deși, mai degrabă, tipul probabil că purta o șapcă de baseball roz cu vișiniu.

Dar să nu aveți impresia că Grenville a stat degeaba și că a lăsat să i se întâmple toate astea. Că a lăsat pur și simplu greutatea să se adune, fără să opună nici un fel de rezistență, fără să se lupte pentru a recâștiga controlul propriului corp din fața nebunescului său metabolism. Nu a stat cu mâinile încrucișate.

A ținut regim. Bineînțeles că a ținut regim. A ținut regim după standardele olimpice.

A renunțat la grăsimi. A renunțat la zaharuri. A renunțat la produsele lactate. Carne roșie? Nici gând. Ba chiar, o, Doamne, a renunțat la *alcool*. A renunțat la orice fel de mâncare care ar fi putut provoca oricât de puțină plăcere. A mâncat pâine cu textură și gust de șmirghel, mănjită cu o mazăgă de înlocuitor pe post de pastă de drojdie. Apoi a renunțat de tot la făină. A fost nevoit să mănânce niște chifle minuscule de năut pătate cu o urmă de Al Dracului Să Fiu Dacă Țsta Nu E Unt. Apoi a citit un articol terifiant despre proprietățile cancerigene ale năutului și a trebuit să renunțe și la acest jalnic îmblânzitor al apetitului. A devenit sitofobic: de unde fusese o plăcere senzuală pe care o anticipa cu încântare, mâncarea părea acum să intre în aceeași categorie cu armele de distrugere în masă. Conținutul în grăsimi al nucilor le făcea la fel de mortale ca gloanțele. Un avocado arăta la fel de ucigaș ca o grenadă antipersonal cu fragmentare.

S-a înscris în cluburi. Avea zile roșii și zile verzi. S-a hrănit exclusiv cu cocteiluri Speedslim. A urmat sfaturile lui Rosemary Conley pentru coapse și burtică. Apoi a încetat să combine proteinele și carbohidrații. Apoi a renunțat de tot la carbohidrați. Apoi a renunțat la proteine și la carbohidrați. N-a mai luat gustări. Mai degrabă și-ar fi împușcat propria mamă decât să mănânce un baton de ciocolată. A încetat să mănânce după ora unu ziua. A încercat să trăiască doar cu pește crud și orez. Apoi a renunțat la orez. A mâncat *alge brune*. Alge și doar alge. O, Doamne.

Și cu fiecare efort, cu fiecare nouă contracție, obținea aceleași rezultate. În primele câteva săptămâni, pierdea în greutate. Apoi se oprea din slăbit și ținea regimul mai strict. Mai pierdea puțin în greutate, după care se oprea din nou din slăbit. Apoi se înfometa, mânca numai tâmpenii, și pentru că tot nu slăbea, renunța. Apoi, în câteva săptămâni, ajungea înapoi la dimensiunile inițiale, apoi pune ceva în plus.

Și într-o zi s-a trezit în fața unui bufet de salate și a înțeles că nu avea voie să mănânce nimic din ce era acolo, că reușise într-un mod ingenios să-și negocieze o poziție în care nu prea se mai gândea la nimic altceva în afară de mâncare, și totuși nu putea să mănânce nimic.

Așa că a renunțat să renunțe.

A ajuns la concluzia că, dacă nu s-ar fi apucat niciodată de acest nonsens cu dietele, ar fi avut probabil cu vreo douăzeci și cinci de kilograme mai puțin decât avea acum. Destul. Sau, mai degrabă, destul cu lipsa îndeștălării. Va mânca orice va avea poftă, în limite rezonabile.

Și asta a funcționat, într-un fel, o vreme. Nu a mai crescut în circumferință. Nu slăbea, dar măcar nu se mai îngrășa.

Rezultatul: fericire. După unele standarde.

Și apoi a întâlnit-o pe Fată.

Își imaginase că trecuse de mult de astfel de gânduri, că nu va mai trebui niciodată să se tortureze cu pălăvrăgeala primelor întâlniri și chiar se obișnuise cu rutina sa destul de

confortabilă și de succes; aproape că trecea cu viteză prin viața sa ușor singuratică, când pac! ea a pășit pe ușa vieții lui și iată că, în toate sensurile, se simțea din nou ca la șaisprezece ani.

S-a apucat din nou de dietă.

A fost greu să găsească una cu care să nu fi dat deja greș cel puțin o dată. A reușit să restrângă lista la dieta GI și la regimul lui Paul McKenna „Pot să te fac slab”. Paul McKenna suna chiar interesant, dar Gren avea dubii serioase legate de utilizarea hipnozei ca ajutor nutrițional, așa că a optat pentru GI, care părea o versiune aproape sănătoasă a dietei Atkins. Din nou, a golit dulapurile de bucătărie și le-a umplut doar cu marfă acceptabilă. Din nou, a studiat ghidul de diete, chiar dacă mai nou ele nu se mai numesc diete. Toate noile diete din ziua de azi încep cu „Aceasta *nu* este o dietă”, din diverse motive. Și, din nou, a fost nevoit să admită că sportul era o condiție esențială pentru succes.

Ceea ce nu însemna decât un singur lucru.

Însemna că trebuia să înghită în sec, după ce mai întâi va fi evaluat valoarea calorică și indicele glicemic al salivei, bineînțeles, și să meargă din nou la sală.

Gren a întins pe pat costumul hidos colorat de jogging și a oftat lung, resemnat, în semn de acceptare.

Jeremy Slank se trezi cu o erecție atât de mare, încât ar fi fost nevoie de toți cei patru bravi soldați de la monumentul din Iwo Jima să i-o sprijine. Îl făcea să se simtă bine acea rară și fericită plăcere de-a se trezi dintr-un vis frumos într-o realitate și mai îmbietoare. Această zi promitea să fie cea mai bună din viața lui. Ziua Cârțiței pe care și-ar alege-o, dacă ar trebui să facă o astfel de alegere, ca s-o re trăiască pentru restul eternității.

Cu ochii și memoria încă ușor încetoșate de somn, pipăi orbește patul în jurul lui, să vadă dacă nu cumva era cineva acolo pe care să-l facă părtaș la congestia aleatoare. În ultima vreme, șansele erau 70-80 în favoarea lui. Dar nu dădu de nici un corp omenesc în pat. Mă rog. Nu era o dezamăgire prea mare. Descoperise adeseori că, dacă i se scula în somn, asta nu însemna că avea și chef de sex, ba chiar întâmpinase frecvent greutăți în a-și convinge cocoșelul să facă ceva mai mult, după ce inițiasse deja o sesiune corp la corp. Mai mult, sexul de dimineață nu se număra printre activitățile lui favorite. Toate eforturile de-a evita respirația urât mirositoare a celuiilalt, de-a nu te uita la cât de rău îi stătea părul și de-a nu simți mirosul stătut de parfum aveau tendința de a-i ane-mia dorința.

Se sculă și se strecură în halat. Penisul îi ieșea comic în afară, ca un ochi roz de Dalek. Făcu puțin ca robotul prin dormitor, strigând *Ex-ter-mi-nate! Ex-ter-mi-nate!* până când erec-ția începu să se mai moleșească și putu să se gândească să se ușureze.

Pentru Jeremy, igiena, atât personală, cât și domestică, era un rău necesar, de care trebuia să scapi cât mai repede posibil, de preferat în timp ce făceai altceva mai util. În timpul scurtului galop săptămânal cu aspiratorul peste covorul din sufragerie, de exemplu, asculta un podcast sau un audiobook pe iPod. Spăla vasele – atenție, doar o dată pe săptămână – în timp ce dădea obligatoriul telefon la părinți, cu Bluetooth-ul la ureche.

În acest spirit, spălatul de dimineată fusese adus la o rutină aproape ritualică. Își întindea hainele pentru ziua respectivă pe pat, aranjate în ordine inversă, cu haina de la costum la fund și cu șosetele și chiloții deasupra. Apăsa pe întrerupătorul de la baie și intra. Își punea pastă pe periută, care era așezată pe bazin, lângă pasta de dinți, tubul de spumă de ras, aparatul de ras, apa de gură, deodorant, aftershave și parfum. Dădea drumul la apa caldă la chiuvetă și se așeza pe vecu, golindu-și intestinele în timp ce se spăla pe dinți. Până când termina aceste două operațiuni, apa era suficient de caldă pentru ras. Dădea drumul la duș, apoi se rădea, mai mult repede decât cu atenție, clătea aparatul de ras, periuta de dinți și chiuveta, își turna un capac de apă de gură și muta prosopul de baie de pe ușă pe caloriferul de lângă cabina de duș, mai la îndemână pentru a fi apucat orbește după aceea. Apa de la duș era acum suficient de caldă, așa încât Jeremy făcea duș și gargară în același timp. Rutina dușului era respectată cu strictețe: Jeremy se spăla pe cap, la subsuori, apoi la fund, scrot și penis, lăsând restul corpului să se descurce singur. Se limpezea, ieșea. Se usca pe păr, pe spate și la subsuori, își înfășura prosopul în jurul brăului, se dădea cu roll-on, apoi cu aftershave, apoi cu parfum. Se așeza pe pat și își trăgea șosetele pe picioarele reci și umede, și chiar acțiunea asta îi usca fundul suficient ca să-și poată pune chiloții.

În felul ăsta reușea să fie curat și îmbrăcat, chiar dacă ușor umed, în șapte minute și jumătate de când se scula. Încercase să-și îmbunătățească acest timp, dar orice încercare de a tăia

de undeva dusesse la apariția unor mici dezastre, inclusiv tăieturi urâte de la bărbierit, pete de săpun uscat pe gât sau omiterea unuia sau mai multor inhibitori de mirosuri, urmate de o scădere perceptibilă a popularității sale la birou.

Una peste alta, avea acum o mică fereastră (treisprezece minute) înainte de-a se arunca în haosul navetiștilor. Timp pentru o cafea, de tip instant, și un telefon, de tip ușor infatuat.

Dar cărui prieten ar putea să-și etaleze cel mai bine ultimul succes? Ei, bineînțeles, celui care era în prezent pe panta cea mai descendentă. Așa cum spunea Gore Vidal: nu e suficient să reușești, alții trebuie să eșueze. Derrian să fie, deci. Derrian făcea ceva plictisitor în City și se zvonea că nu-i mergea prea bine în ultima vreme.

Derrian nu prea se califica pe lista de speed-dial de pe mobilul lui Jeremy. De fapt, așa cum observă Jeremy, era a treizeci și patra intrare din agenda telefonului. În timp ce se făcea legătura, Jeremy se întrebă unde era *el* pe lista de contacte a lui Derrian. Probabil în top douăzeci, dacă nu chiar pe speed-dial. Doar era în guvern acum. Mai mult sau mai puțin.

— Da, frate. Ce faci?

Părea că se țipa mult acolo unde era Derrian. La Bursă? Isuse. Chiar începea lucrul înainte de ora opt? Barbar.

— Bine, frate.

Jeremy își aranjă cravata în oglindă și se întrebă dacă avea nevoie de un strop de gel.

— Nu ne-am mai văzut de mult.

— Da, frate. Ce mai faci?

„Frate“, din nou? Pierdea prea multă vreme cu țărănoii ăia de traderi, bietul Derrian.

— Ce zici, ne vedem la prânz undeva?

— Nu sună rău. Când?

— Păi, să vedem. Azi nu pot, am...

— Nu azi, frate.

Bang! *Laudatus interruptus*. Poate mai avea totuși cum s-o strecoare.

— Normal că nu azi. Am o...

— Nu săptămâna asta, frate. Sunt la Bruxelles.

— Bruxelles?

La dracu'. Jeremy se chinui să nu pară interesat.

— Da, frate. Apoi săptămâna viitoare la dracu' la Amsterdam.

Bruxelles? Amsterdam? Jeremy era terminat dacă întreba de ce.

— Mișto. Sună-mă când te întorci.

— No problemo, frate. Vorbim.

Și Derrian îi închise.

Îi închisese *lui*. Țiganul. Nici o șansă, nici o porțiță să-și plaseze micuța bombă de infatuare.

Nu pot azi. Am un rahat de întâlnire cu premierul. Frate.

Jeremy își luă în fugă micul dejun de la *Prêt à manger*, lângă metrou. Un suc de morcovi și un fel de porcărie de amestec de cereale cu iaurt și miere. Dacă ar fi fost după el, s-ar fi delectat mai degrabă cu un mic dejun complet de cantină. De fapt, dacă ar fi avut de ales între porcăria de amestec de cereale cu iaurt și o tonă de prezervative folosite, ar fi optat pentru sucul de prezervative, dar ținea prelegeri despre sănătate; era, din toate punctele de vedere, un expert în sănătate, și chiar trebuia să arate un pic de interes.

În metrou, se trezi zdrobit între o femeie dezgustător de grasă și restul femeii dezgustător de grase. Era cu adevărat enormă. Herman Melville ar fi putut să scrie o carte despre ea. Când trenul se clătină să plece, își puse serios întrebarea dacă nu cumva ar putea să se împiedice și să cadă între țâțele ei voluminoase, sufocându-se înainte ca echipa de salvare să-l poată descarcera. Cum puteau oare să se suporte oamenii atât de obezi? Cum avea femeia asta timp să meargă cu metroul? Doar trebuia să-ți petreci fiecare minut din viață mâncând grăsimi saturate pure hidrogenate pentru a putea să rămâi la astfel de dimensiuni. Observă cu repulsie că pe bărbia femeii strălucea un strop de grăsime, fără îndoială, o

rămășiță din jumătatea de litru de untură topită pe care o sorbise de dimineață, ca acompaniament la purcelul întreg pe care-l devorase la micul dejun, iar respirația ei era gâfâitoare și neplăcută. Începu să-i fie rău. Avu subit o viziune teribilă în care vomita peste călătorii așezați pe scaune, în timp ce femeia cădea peste ei, pentru a lipăi cu nesaț voma lui, moment în care simți nevoia să iasă.

Își croi drum afară din vagon la prima stație și se înghesui în vagonul următor. În timp ce trenul pornea din nou, prinse cu coada ochiului o imagine a femeii-balon din celălalt vagon, prin ferestrele dintre vagoane. Îl văzuse. Realizase de ce se mutase în alt vagon, iar acum o privire plină de tristețe adâncă, rezonantă, umplu ochii femeii înainte de a-i îndrepta spre podea.

Un junghi scurt, foarte scurt, de vină îl străpunse, dar îl alungă cu ușurință. Da, bine. Ar trebui să facă ceva în privința asta, vaca inertă. Nu o forța nimeni să mănânce cirezi întregi în fiecare zi. Nu-i puneă nimeni arma la tâmplă obligând-o să devoreze întreaga recoltă de cartofi a Irlandei la fiecare masă. Trebuia educată. Și tocmai pentru educarea persoanelor supraponderale urma Jeremy să devină faimos.

Se alătură fluxului de pasageri care ieșeau din stația de metrou și se opri câteva minute în fața vitrinei Emporio Armani, magazinul său favorit numărul doi, de unde își luase costumul foarte drăguț pentru care fortase puțin cardul de credit special pentru întâlnirea de azi. Bineînțeles, i-ar plăcea să aibă un întreg costum Armani adevărat, dar asta chiar nu-și putea permite, nu acum. Dar, în curând, va putea să își bage bugetul personal în viteza următoare, să-și umple șifonierul numai cu Armani-uri adevărate, iar iubitele lui costume Emporio vor da foarte bine pe rafturile magazinului local Mencap.

Merse mai departe. Acum, iată magazinul lui favorit. Un magazin de lenjerie de cea mai bună calitate. Chiloței La Perla. Șosete și ciorapi de damă Wolford. Chestiile care provoacă bale bărbaților. Era uimit cât de mult se putea excita

uitându-se la aceste lucruri pe niște manechine lipsite de viață. Doamne, nici nu trebuiau să aibă brațe sau picioare ca să-l excite. Nici chiar de *capete* nu aveau nevoie. Ce spunea asta despre libidoul bărbaților? Dar ce spunea asta despre *el*?

Urcă rapid treptele spre birou, gândindu-se că nu i-ar strica deloc să și-o tragă în seara asta cu cineva și prin urmare butonă lista de contacte din telefon în lift, căutând cea mai potrivită victimă.

Hayleigh știa că urma să sune ceasul. Mâna ei deja plana deasupra butonului stop cu câteva minute înainte de primul semn de alarmă și reuși să oprească alarma înainte să poată deranja pe altcineva din casă. Miercuri. Rahat. Miercuri era cea mai oribilă zi care putea fi imaginată. Dacă așa ceva era posibil, era chiar mai proastă decât luna. Pentru că erai blocat acolo, în derivă, fără vânt în pânze, proptit în mijlocul săptămânii, cu dimineața de sâmbăta trecută lăsată mult în urmă, iar cu sâmbăta viitoare atât de departe, încât abia o puteai distinge la orizont.

Sări din pat și își băgă repede picioarele în noii ei papuci cu pisicuțe. Era frig, normal. Căldura nu urma să pornească decât peste o oră și jumătate, iar mami refuza s-o lase pornită toată noaptea, pentru că era nesănătos. Ar fi putut fi prinși într-o furtună de zăpadă pe la mijlocul erei glaciare și mami tot n-ar fi lăsat căldura pornită peste noapte.

Se ghemui tremurând în halatul ei cu o măsură mai mare și merse orbește până la baie. Căută în jur cordonul care atârna de tavan și trase de el. Lumina orbitoare îi străpunse brusc ochii, iar fața îi tresări. O dureau ochii rău. I se formau chiar lacrimi. Ochii ei păreau din ce în ce mai sensibili la lumină intensă. Asta se numea fotofobie. O găsisse pe Wikipedia.

După ce i se adaptară ochii, privi în sus. Spre oroarea ei absolută, prosopul îi căzuse de pe oglinda din baie și Hayleigh se afla acum față în față cu propria imagine. Înlemni, șocată și plină de dezgust, până reuși să-și revină în fire, să apuce prosopul și să-l pună la loc.

Doamne. Era cât o scroafă. Hidoasă, hidoasă, hidoasă. Arăta exact ca Napoleon din *Ferma animalelor*. Partea de la sfârșit, în care era buhăit, bea și fuma cu oamenii. „Și se uită la porc, se uită la Hayleigh, apoi se uită la Hayleigh, se uită la porc, și nu văzu nici o diferență.”

Inima îi bătea să se spargă de cât de oribil era totul. Nu putea să-și permită să piardă prea mult timp, totuși. Părinții se trezeau în cât timp? Douăzeci și trei de minute. Hai, mai repede, fetițo. Mișcă-ți fundul uriaș.

Își scoase periuta de dinți și o ținu sub apa de la robinet până când apa era doar rece, și nu chiar atât de mult sub zero absolut încât să-ți cadă mâinile.

Chiar și așa, tot avu un șoc când își atinse gingiile cu periuta udă. Până și gingiile îi deveniseră mai sensibile în ultima vreme. Trebuia să vadă dacă exista un cuvânt pentru asta pe Wikipedia.

Avea în gură un gust nasol, foarte nasol, ca și cum i se strânseseră acolo mii de gândaci care-și făcuseră nevoile toată noaptea. I-ar fi plăcut să folosească pastă de dinți, dar nu îndrăznea. Câte calorii avea pasta de dinți? O sută? Un milion? Cine putea ști? Nu scriau pe ambalaj, lucru care era probabil ilegal, după Hayleigh. Milioane de oameni din întreaga lume se spală pe dinți în fiecare zi, fără să aibă cea mai vagă idee despre valorile calorice pe care le ingerează fără rost. Avu un frison involuntar.

Se spală pe mâini și pe față cu apă rece. Nu era atât de prostuță încât să creadă că apa caldă are calorii, nu. Dar dimineața devreme, dacă dădeai drumul la apă caldă, țevile începeau să facă zgomot, boilerul pornea gălăgios în baia principală, iar ea nu putea să riște să-i deranjeze pe ai ei.

Și totuși *nu* folosea săpun. Niciodată. Văzuse *Fight Club* când dormise într-o noapte la Fabiola și rămăsese cu gura laaarg căscată când descoperise că *săpunul e făcut din grăsime*. Integral făcut din *grăsime*. În film, bunăciunea de Brad Pitt îl făcea din grăsime umană, dar Hayleigh presupunea că săpunul era

făcut de obicei din grăsime animală obișnuită. Înfricoșător, nu? Vă rog, doamnă: frecați-vă cu acest bloc de gelatină de vită pe tot corpul. Lăsați-l să pătrundă bine în pori. Priviți cum se adună kilogramele. Nu, drăguță. Nici gând.

Se îmbracă pe cât putu de repede, înapoi în întunericul camerei sale. Hainele îi erau toate aranjate în teancuri separate, individuale, ca să le găsească ușor, fără să fie nevoită să aprindă lumina, având astfel mai puține șanse să surprindă din greșeală colăceii de grăsime care-i tremurau pe coapse și pe abdomen. Își trase pe ea colanții negri groși, încercând să nu atingă înspăimântătoarea celulită care-i căptușea coapsele. Ura colanții pentru că erau exact așa cum le spunea numele: colanți. Îi plăcea ca toate hainele pe care le purta să fie largi. Cât mai largi posibil. Dar era foarte frig afară, iar uniforma de școală era uniformă, nu putea să facă nimic în sensul ăsta. Bineînțeles, ar fi putut opta pentru pantaloni. Dar gândiți-vă la scenariul următor: iese de la școală, Jason Black de la Big Boys Cry trece tocmai atunci pe acolo cu toată gașca în limuzină și o vede stând afară la poartă în *pantaloni băiețești*. Ce coșmar! Ar putea el să oprească mașina și s-o invite să urce? Ei bine, nu, drăguța mea. Ar lua el o fată în pantaloni băiețești la spectacolul lui de pe Wembley, ca să stea în culise sau, și mai bine, un pic la vedere, unde s-o poată remarca toți prietenii lui, cu Jase uitându-se la ea cu o dragoste totală la fiecare câteva secunde? Nu, asta n-avea cum să se întâmple. *Cela ne se produire pas*. Colanții erau chiar singura opțiune.

Fusta însă era absolut voluminoasă, și asta era bine. Era plisată, ceea ce o făcea de două ori mai mare decât o fustă normală. Bluza era largă și în valuri, iar jacheta era practic un fel de cort Girl Guide. *Excellemoso!*

Crăpă ușa dormitorului și făcu un pas larg peste cele două plăci de parchet care scârțâiau ascunse sub covor chiar la ușa ei, pe hol. Trebuia să evite și treptele trei, opt și nouă de pe scară. Se strecură pe hol cu toată agilitatea corpului său de elefant, iar apoi se opri, nemișcată ca o căprioară, și ascultă,

cu ochii larg deschiși și în alertă. Fu recompensată cu zumzăitul plăcut al unui sforăit din dormitorul alor ei. *Fantabuloso*. Reușise. Expiră și eliberă toată tensiunea în respirația asta.

Acum urma partea mai grea. Existau două obstacole majore pe hol.

Două oglinzi.

Cea mai dură era în fața ei, pe dreapta, chiar lângă ușa de la intrare. Era imensă. Era aproape imposibil să treci pe lângă oglinda aia fără să prinzi cu coada ochiului o imagine dezgustătoare și tremurată a propriei persoane, cu privirea periferică, și *believez moi*, încercase. Dusesse o campanie lungă și complicată împotriva oglinzii ăleia. Era prea mare pentru holul lor cel mic. Dar tocmai asta era ideea, spusese mami. Creează iluzia de spațiu. O, nu, creează iluzia că ești un mamut lăptos în uniformă de școală. Din disperare, încercase chiar s-o spargă în bucăți. Dar nu fusese un plan prea bine pus la punct. Fusese greu să explice cum reușise să lovească oglinda din greșeală cu crosa de hochei de nu mai puțin de cinci ori („Purtam apărătoare de urechi și n-am auzit”) și în plus, bineînțeles, părinții ei pur și simplu o înlocuiseră cu o oglindă puțin mai mare. Genial.

Dar nu aia era oglinda-problemă acum. Putea să evite cu ușurință reflexia acuzatoare strângându-și imensa masă lângă stâlpul scării, în timp ce se întorcea spre dreapta, cu fața la bucătărie. Cealaltă oglindă era așezată pe lungimea holului, paralel cu scările. Din nou, creăm iluzia de spațiu. Iată o idee absolut nebunească, mami: încearcă să creezi iluzia de spațiu mutându-ne într-o casă mai mare. Asta ar trebui să te mulțumească.

Oglinda asta nu era bună deloc, pentru că era lungă. Foarte lungă. Doi metri. Poate chiar mai mult. Din fericire, nu era foarte înaltă și era atârnată destul de sus, așa că tot ce trebuia să faci era să te chircești sub ea. Bineînțeles, și asta putea crea probleme dacă mai era și altcineva prin preajmă și te prindea mergând pe hol ca și cum te-ai fi târât printr-un

tunel foarte scund, deoarece asta ar putea declanșa una dintre Faimoasele Teorii pe care ți le ținea mami, așa că trebuia să verifici să nu fie nici un observator înainte să te aventurezi într-o excursie spre sau dinspre bucătărie. Uneori, puteai să rămâi prizonier în bucătărie pentru eternitate, ceea ce era o tortură deosebită în sine, căci bucătăria era chiar ultimul loc din lume unde ți-ai fi dorit să te afli.

Se chirci și trecu repede spre bucătărie.

Încă o porțiune grea.

Nimic nu era ușor în casa asta, clar.

Mai întâi, clanta făcea zgomot. Trebuia să apeși pe ea foarte, foarte încet. Apoi, partea superioară a ușii era placată cu sticlă. Ziua, nici o problemă. Dar în semiîntunericul de dimineață, arăta aproape la fel ca o altă oglindă, și trebuia să-ți ții ochii îndreptați în jos, la vârful picioarelor tale de porcușor, ca să vezi mânerul doar cu vederea periferică. Și împotriva sticlei dusesse campanii, pe motiv că (a) era periculoasă și (b) bucătăria, așa drăguță cum era, nu constituia o priveliște suficient de plăcută ca să justifice o fereastră, și nici holul nu promitea mai mult, așa că la ce naiba folosea fereastra? Pentru lumină, bineînțeles. Crea iluzia de lumină. Se creau atât de multe iluzii în locul ăsta, încât probabil că își închipuiseră că David Copperfield însuși urma să se mute aici.

Deschise ușa aproape fără zgomot și o închise în urma ei cu aceeași concentrare intensă. Din nou, expiră. Se uită la ceasul digital de pe aragaz. Încă nouăsprezece minute.

Traversă bucătăria până la geam și se asigură că obloanele erau bine închise. Geamul de la bucătărie dădea, practic, spre dormitorul alor ei, deși probabil că ar fi trebuit să stai într-un unghi foarte ciudat, cu draperiile deschise, ca să vezi o urmă de lumină. Și totuși. Cine știe ce puneau la cale acolo? Ar putea foarte bine să stea în niște poziții ciudate, din motive absolut de neînțeles, cu draperiile date în lături.

După ce se asigură că obloanele erau închise în limita posibilităților umane, Hayleigh aprinse lumina la bucătărie. Avea

acum o rutină ușoară, prin practică îndelungată, pe care o putea îndeplini chiar și în somn.

Aprinde aragazul, umple ibricul și-l pune pe foc. Scoate costița și ouăle din frigider. Cu cleștele de bucătărie, pune costița pe grătar și strecoară grătarul pe foc. Scoate tigaia și o pune pe plită. Dă drumul la gaz. Pune niște ulei de măsline în tigaie. Scoate feliile de pâine din dulap și le împinge în toaster, gata să apese pe butonul toasterului exact când încep să se prăjească ouăle. Când fierbe apa din ibric, încălzește ceainicul și-l golește. Pune pliculețele de ceai și umple ceainicul. Se uită la costiță. Când e gata de întors, o întoarce cu cleștele și sparge ouăle în tigaie, apoi pornește toasterul cu butonul până aproape sub doi. Pune capacul de sticlă pe tigaie, ca să se facă ouăle fără să fie nevoie să le stropească deloc cu ulei. Pune masa pentru micul dejun.

Acum, verifică timpul. Asta e partea crucială. Șapte și douăzeci și șapte de minute exact; pune costița și ouăle pe farfurii. Un ou pentru mami, unul pentru Jonny, unul pentru tati, unul pentru ea. Trei felii de costiță pentru tati și Jonny, două pentru mami, una pentru ea. Când toasterul face *ping*, scoate feliile de pâine prăjită și pune altele, de data asta cu timerul un pic peste unu, pentru că elementele sunt deja încinse.

Cu cleștele, întinde felia de costiță pe farfuria ei, lăsând cât mai multe urme de grăsime posibil. Apoi, cu cuțitul, sparge oul și întinde niște gălbenuș pe farfurie, iar pe urmă – o nuanță artistică – varsă un pic de gălbenuș pe ea. Poate fi pe mânecă, pe bluză, oriunde. Numai să fie ușor de văzut. În dimineața asta face o încercare îndrăzneată: își pune o picătură minusculă chiar în colțul gurii.

Acum, cu cleștele, ridică oul și-l depune în chiuvetă, apoi face același lucru cu costița. Nu vrea să facă să pară că a lins farfuria, nu mulțumesc. Lasă farfuria lângă chiuvetă. Pune o felie de pâine prăjită pe o farfurioară și o taie cu cuțitul pentru a lăsa un număr convingător de firimituri. Pune felia de pâine în chiuvetă, pescuiește pliculețele de ceai din ceainic

și le aruncă în chiuvetă peste toate celelalte. Acum, cu o mână pe comutatorul de evacuare și cu cealaltă pe robinet, o combinație cu un potențial de pericol de moarte, așteaptă.

Așteaptă până când, la șapte și jumătate, alarma radioului alor ei prinde viață. Pornește robinetul, apasă pe butonul de evacuare și *voilà* – a terminat treaba, poate în sfârșit să se relaxeze. Își pune o cană de apă caldă și se lasă pe spate în scaun, cu revista pe genunchi, salivând la pozele cu Jase și așteptând ca toată lumea să se târască în bucătărie, cu părul aiurea și cu expresia aia de confuzie somnoroasă. Același lucru, același lucru în fiecare zi.

Doar că de data asta lucrurile nu mai merseră la fel.

De data asta, când Maroon Five izbucniră în jos pe scări cu *This Love* din radioul cu alarmă al părinților, Hayleigh apăsă pe robinet, apa năvăli în cascade în chiuvetă, fata apăsă pe butonul de evacuare și... nimic.

OK. Fără panică. Comută butonul pe oprit, apoi din nou pe pornit. Tot nimic.

Se mai întâmplase asta și înainte. Nu lui Hayleigh, ci mamei sale, dar exista un fel de buton pe care apăsa sub chiuvetă și instalația funcționa din nou.

Deschise ușile dulapului și se ghemui sub chiuvetă. Erau atât de multe sticle și pachete acolo, că nu puteai să vezi nimic. În orice caz, nu vedea nimic care să semene cu un buton.

Auzi plăcile de parchet scârțâind sus și un zgomot de apă trasă la toaletă undeva. Pipăi orbește pe sub cuva de evacuare, dar nu găsi nimic care măcar să semene cu un buton. Mâinile ei atinseră frenetic fiecare părticică a instalației la care putea ajunge. Era oare periculos? Renunță, închise ușile și se ridică.

În aproximativ treisprezece secunde, unul dintre părinți urma să apară în bucătărie, să descopere șarada, iar viața lui Hayleigh, așa cum o știa ea, urma să ia sfârșit pentru totdeauna.

Patru

Grenville opri în parcare de la clubul de sănătate. Era o parcare imensă, cu minimum șaizeci sau șaptezeci de locuri libere, dar zeci de oameni păreau să se învârtă în jurul ei, încercând cu disperare să găsească locul cel mai apropiat de intrare. Gren găsea ciudat faptul că cineva ar depune atât de mult efort doar pentru a evita o plimbare de maximum șaizeci de metri, mai ales, presupunea el, că oamenii veniseră la club pentru a face sport. Uimitor. Făceau economie de mers la șaizeci de metri, apoi urcau și parcurgeau doi kilometri pe banda de alergare. Ăștia erau oamenii care făceau sport la club.

Ieși din mașină. Din nou, nu fu un lucru atât de ușor cum părea, pentru un om de dimensiunile lui Grenville. Orice tip de aplecare era dureroasă. Orice activitate simplă și obișnuită pentru Cumpărătorii de Confecții e grea pentru oamenii de dimensiunile lui Grenville. De exemplu, să-ți tragi chiloții. Dacă ai dimensiunile lui Grenville, nu poți să stai prea ușor în echilibru într-un picior, ca un flamingo delicat și grațios. Trebuie să faci asta stând jos. Și mai greu, să-ți pui șosetele. Trebuie să stai jos și să-ți contorsionezi picioarele în unghiuri extrem de ciudate. Unghiuri extrem de ciudate în care picioarele tale nu vor să rămână. Trebuie să te angajezi în poziții care-ți provoacă dureri în părți ciudate ale corpului și să tragi repede șoseta, înainte de-a produce vătămări permanente. Poți să ai parte de mai mult de cinci încercări pentru o singură șosetă, iar la final călcâiul șosetei poate fi oriunde. Uneori, Grenville se gândise serios să renunțe și să plece fără șosete, dar nu ajunsese încă acolo. Nu încă, în orice caz.

Pantofii. Pantofii erau, în sine, trimiși direct din iad. Puteai să te sinucizi încercând să te încălți cu o pereche de cizme cowboy, după cum aflate Gren spre propria disperare. Nu. Pantofii fără șireturi erau cei mai buni, chiar dacă asta presupunea un încălțător de un metru, contorsiuni ale corpului, niște trepte sau o scară, oase din cauciuc indian și un prag ridicat al durerii. Dar Gren nu reușise să-și găsească o pereche de teniși fără șireturi, așa că fusese nevoit să îndure dubla agonie de a-și băga efectiv picioarele în ei, iar apoi de a-și lega șireturile.

În procesul de îmbrăcare pentru sală, Gren avea impresia că făcuse deja suficient sport pentru a slăbi vreo zece kilograme.

Intră în club și imediat după ce trecu de recepție fu izbit de mirosul de Ben-Gay. Cine *se dădea* cu așa ceva? *La ce* le folosea? Reușise să trăiască până acum fără să simtă vreodată nevoia urgentă de Ben-Gay, fără să suporte vreo vătămare care să impună aplicarea de unguent, nici măcar o picătură.

Intrarea în club implica să treci cardul printr-un lector magnetic și să te înghesui într-o ușă turnantă. Ușa nu părea foarte spațioasă și lui Gren îi trecu prin minte o imagine în care era blocat înăuntru și în care trebuia eliberat de pompieri cu lămpi cu oxiacetilenă. Exista și o intrare pentru persoanele cu handicap, dar trebuia s-o rogi pe recepționeră s-o deschidă, iar Grenville decise că opțiunea serviciilor de salvare era cea mai puțin umilitoare.

Știa unde mergea. Se înscrisese la club cu câteva săptămâni în urmă, iar acum trebuia să meargă la evaluarea inițială.

N-ar fi o minciună sfruntată să spunem că lui Grenville îi era mai teamă de această evaluare decât de orice îi fusese vreodată teamă, din școala generală până acum.

Considera că, dacă era deja îmbrăcat de sală, va putea măcar să evite vestiarul și deprimanta paradă de penisuri, deși adevărul este că, din moment ce nu-și mai putea vedea propriul penis decât cu oglinda, cu excepția cazurilor în care

era într-adevăr foarte fericit, uitatul la ale altora ar fi putut să-i readucă un lucru pierdut.

Alergă ușor pe scări spre sală, mai exact pe primele trei sau patru trepte. Nu voia să ajungă la evaluare complet epuizat și terminat.

Programarea fusese făcută cu un asistent, dar bineînțeles că bărbatul avea învoire medicală și-i ținea locul o tânără drăguță, pentru a spori la maximum umilința lui Grenville. Oricum nu se așteptase la altceva.

Femeia îl puse să treacă prin lista obișnuită de afecțiuni și tulburări – Grenville nu suferea de nici una și majoritatea îl dezgustau. Grenville decise, oricum, să bifeze căsuța cu „crampe menstruale”, doar pentru a mai înveseli puțin procedura, dar fata tâțâi nerăbdătoare și scoase un alt formular pe care el să-l completeze de la început. Nici măcar când pretinse că din greșeală citise „campare menestrelică” nu scoase de la ea vreo urmă de zâmbet.

Apoi fata îi luă tensiunea. Apoi îi luă din nou tensiunea, pentru că, presupunea Grenville, era absolut uimită că mașinăria nu dăduse pe dinafară, explodând. Reieși că tensiunea lui era, în mod incredibil, bună. La fel și pulsul la repaus. Îl puse să facă cinci minute pe bicicletă, lucru care i se păru excesiv lui Gren, dar pulsul chiar îi scăzu în timpul exercițiului. Fata bătu violent cu degetul în ecranul digital, dar cifrele nu vrură deloc să se schimbe.

În afara disconfortului cauzat de exercițiul fizic, Grenville începea chiar să se simtă bine în situația luată per ansamblu.

Sentiment care dispăru repede.

Pentru că urmau măsurătorile.

Mai întâi, talia. Își întinse brațele în lateral și se rugă mai întâi ca fata să poată distinge talia de restul corpului și apoi ca centimetrul să fie suficient de lung ca să poată fi înfășurat de tot în jurul lui, pentru ca fata să nu fie nevoită să lase o urmă cu cretă și să-l măsoare pe secțiuni sau cine știe cum.

Scrise rezultatul măsurătorii pe fișă. Grenville spera că o să scrie în centimetri, ca să-i fie greu să convertească, dar fata scrisese în inci, iar el se bucură că nu mai avea montat aparatul de măsurat tensiunea, pentru că la vederea cifrei aproape că avu un atac de cord.

Câți inci?

A, nici gând.

Nu se poate.

Nu cumva era de fapt înălțimea lui, pe care fata o măsurase fără să vrea? Nu cumva scrisese dimensiunile piscinei de sărituri pe care intenționa clubul s-o construiască? Nu cumva înfășurase centimetrul în jurul altor două persoane care stăteau la coadă în spatele lui pentru a utiliza mingile medicinale?

Dar nici nu avu timp să-și revină din șocul respectiv, că se și confruntă cu următoarea încercare.

Cântarul.

Ei bine, Grenville n-avea nici cea mai vagă idee cât cântărea de fapt. Cântarul lui de baie fusese îngropat cu multă vreme în urmă, datorită privirii acuzatoare pe care i-o arunca atunci când ieșea de la duș. Se rugă să existe suficiente greutateți pentru a i se contrabalansa greutatea.

— Vă rog să vă urcați pe cântar acum, domnule Roberts.

— Cum? Așa, direct?

Vorbele îi ieșiră pe gură într-un *falsetto* bizar. Grenville era consternat. Nu se cântărise *niciodată* încălțat. Nu se cântărise *niciodată* îmbrăcat. Mai exact, își scotea ceasul și își tăia și unghiile înainte să ajungă în *preajma* cântarului. Nu mâncase nimic de dimineață, special pentru acest moment, dar avea nevoie măcar să-și golească vezica și intestinele înainte să fie pregătit să...

— Vă rog să vă urcați pe cântar, zâmbi idioata.

Grenville se urcă.

Fata se jucă la greutateți. Părea să nu fi estimat corect, pentru că se jucă din nou cu ele. Una peste alta, pe măsură ce fiecare picătură de sânge din corpul lui Grenville făcea un

stânga-împrejur de urgență către fața lui, fata se jucă la contra-greutăți de încă douăzeci și trei de ori înainte să ajungă la poziția de echilibru. Apoi zâmbi, așa cum îi zâmbești unui monstru de circ în afara programului, și-l invită să se dea jos.

Grenville nu vru să se uite la ce scrisese fata în fișă, dar nu se putu abține.

Câte kilograme?

Nu.

Era o greșeală pe undeva.

Era oare posibil?

Era mult, *mult* mai rău decât îndrăznise vreodată să creadă.

Nu cumva cântărea exact cât mașina lui?

Gren se uită peste umăr, să verifice dacă nu cumva ținea în cârcă o piramidă umană compusă din întregul dispozitiv de motocicliști al Poliției Metropolitane.

Trebuia să existe o explicație. Exact în momentul în care se cântărea, cursese cumva în el materie cenușie din altă dimensiune. Cântarul era greșit, fusese confundat în mod comic cu un cântar folosit pentru verificarea sarcinii maxime a camioanelor la trecerea peste un pod. Intră brusc în panică, pentru că nu se afla la parter și putea în orice moment să producă prăbușirea întregii clădiri în jurul lor. Mai bine nu l-ar pune să facă sărituri sau salturi.

Fata se uita ciudat la el. Evident, spusese ceva, iar Grenville, concentrat asupra teribilelor sale viziuni, n-o auzise.

— Pardon? zâmbi omul-munte.

— Trebuie acum să facem o listă cu țintele dumneavoastră.

Ținte? Acum îi dădeau ținte? Ce voiau să facă de fapt cu el? Să-l îndese într-un tun uriaș, să țintească spre Orientul Mijlociu și să-l folosească pe post de bombă umană inteligentă?

— Ținte?

— Țintele dumneavoastră personale. Ce sperați să obțineți din programul de exerciții.

— Țintele mele, mda.

Să vedem. Ținta lui principală, în acest moment, era să iasă dracului de aici și să nu mai treacă niciodată pe lângă

locul acesta. În al doilea rând, ar vrea să-și distrugă fișa și, dacă tot se apuca de treabă, cântarul, centimetrul și probabil că și pe fătuca asta idioată, care fusese un martor de primă mână al umilinței lui. Sau măcar să-i șteargă cumva din memorie întreaga tărașenie.

— Ce sper să obțin din programul meu de exerciții?

Normalitate. Asta spera să obțină. Ar vrea să fie normal. Ar vrea să fie din nou un Cumpărător de Confecții. Ar vrea să poată să cumpere și să poarte haine decente în culori care să nu fie nici măcar vag psihedelize. Ar vrea ca tinerele ca fata asta să se uite la el dacă nu cu dorință și pasiune, măcar fără milă. Ar vrea să-și poată tăia din nou unghiile de la picioare fără să se teamă că leșină. Ar vrea să poată să intre în cadă și apoi să iasă, fără să se zbată ore în șir ca un calamar uriaș și neajutorat, cu șapte tentacule rupte. Ar vrea să se poată urca în avion și să-și poată pune centura de siguranță, fără a fi nevoit să îndure umilința de-a solicita o prelungire a centurii de siguranță, rezervată de obicei femeilor însărcinate. Dorea să se poată urca și da jos din mașină fără efort. Ce zici de țințele astea?

— Fitness general? își arcui fata sprâncenele.

— Fitness general, absolut.

— Scădere în greutate? propuse ea, plină de bunăvoință.

— Ar fi bine să mai pierd în greutate, fu de acord Grenville. Scăderea în greutate ar fi ceva bun.

— Stabilim o țință lunară?

Din nou, țințele. Grenville ar fi vrut să pună o țință pe fruntea fetei și s-o folosească pentru antrenament la tir cu arcul.

— OK, o țință lunară.

— Să zicem, un kilogram pe lună?

Un kilogram? Grenville putea să piardă patru kilograme la o mișcare serioasă a intestinelor.

— Un kilogram nu pare așa mult.

— Recomandăm un program de pierdere în greutate lentă, dar stabilă.

— Bine.

Îl plimbă pe la toate aparatele și-i întocmi un program de exerciții care n-ar pune probleme unui octogenar ținut la pat, cu pungi de plastic în loc de plămâni, și o tristă fișă de regim cu alimente cu conținut scăzut de grăsime și fără zahăr, regim pe care Grenville îl urmăsea de trei ori fără rezultate până acum. Jumătate de kilogram în două săptămâni? Exceptional. Cu o voință de fier și cu o disciplină rigidă, Grenville ar ajunge la greutatea recomandată la vârsta de trei sute patruzeci și șapte de ani.

Resturile micului dejun neconsumat al lui Hayleigh pluteau în chiuvetă ca rămășițele *Titanicului*. Trebuia să gândească repede. OK. O pungă din plastic. Exista un sac întreg de pungi atârnat pe mânerul ușii de la pivniță, chiar la ieșirea din bucătărie. Țâșni spre ușa bucătăriei și o deschise. Auzi cum se deschide ușa de la dormitorul părinților. La dracu'.

Apucă repede o pungă Waitrose din sac, alergă înapoi la bucătărie și făcu vânt ușii pentru a câștiga o secundă în plus. Ușa se trânti cu zgomot, iar Hayleigh urma să fie muștruluită pentru asta, dar ce mai conta? Auzi pașii repezi ai tatălui ei în casa scărilor. Urma să ajungă jos în câteva secunde. *Secunde*. El nu trebuia să sară peste plăcile care scârțâiau în fața ușii sau să evite treptele trei, opt și nouă. Nici una dintre oglinzi nu ascundea nimic îngrozitor pentru el. Ar fi putut practic să *alerge* jos pe hol. Iar dacă o întrebai pe Hayleigh, exact asta urma să facă. Luă curba pe scări cu toată grația unei cirezi de hipopotami isterici fugind de un incendiu în junglă, încălțați cu Doc Martens*.

Pescui prin chiuvetă cu cleștele și prinse o felie de pâine îmbibată cu apă, dar când o scoase din apă se dezintegrează în bucățele mici și umede și căzu înapoi.

Tati ateriză pe podeaua lustruită a holului ca un tanc Sherman aruncat din avion, a cărui parașută nu se deschisese.

* Marcă înregistrată de încălțăminte din piele, concepută inițial ca încălțăminte ortopedică, ulterior populară în mediile de *skin-heads*, punkeri și grungeri (n.tr.).

Nici o șansă. Trebui să abandoneze cleștele și, cu grimasele unui veterinar care face pentru prima oară un tușeu rectal unei vaci, pescui costița și bucățile de ou din apă și le puse în pungă. Băgă din nou mâna în apă și colectă cât de multe bucățele de pâine umezită putu, le aruncă în pungă și o legă la gură.

Acum ce urma? Din fericire, tati părea să ezite în hol. Probabil că se văzuse cu coada ochiului în oglindă și încerca acum cu disperare, fără rezultate vizibile, să-și aranjeze părul într-un fel care să nu mai fie chiar atât de prostesc. În mod ironic, oglinda pe care o repudiasse devenise acum salvatoarea ei.

Se gândi la coșul de gunoi cu pedală, dar era prea riscant. Exista o șansă să găsească mami punga de Waitrose, să se întrebe ce căuta acolo și...

Fără nici o altă opțiune, fu nevoită să-și ridice fusta și își îndesă punga la spate în colanți. Ha! Oribilii colanți o salvau acum. Bineînțeles, fundul ei arăta monumental și numai gândul la lăturile pline de grăsime din punga de Waitrose atât de aproape de pielea ei era suficient pentru a-i induce un val de greață dacă se gândea prea mult la asta, așa că încercă să nu se gândească deloc. Încercă să se gândească la Jase. Tati intră în bucătărie căscând, cu părul aranjat atât de aiurea, încât o echipă de frizeri cu înaltă calificare ar fi trebuit să muncească non-stop timp de săptămâni întregi ca să mai salveze ceva.

— Hei, Hay, spuse el, așa cum spunea în fiecare dimineață, găsind noi părțițele de corp pe care să și le scarpine în fiecare secundă. Cum merge?

Hayleigh se sprijini de chiuvetă, cu brațele întinse pe lângă corp astfel încât să blocheze vederea. Încă pluteau dovezi acuzatoare în chiuvetă: mici bucățele de pâine umedă și fâșii de gălbenuș coagulat pe care nu reușise să le extragă. În schimb, de cum se aplecă pe spate, auzi punga din colanți fâșâind, și fu destul de sigură că și tati o auzise, dar el nu păru să reacționeze.

— Foarte bine, zâmbi ea puțin forțat. Am pregătit micul dejun.

— Bunăciune, rânji el, întorcându-și ochii spre masă.

Hayleigh își dădu ochii peste cap. Tata avea obiceiul să fure cuvinte care credea că erau mișto citindu-i în secret revistele, dar bineînțeles că le folosea mereu incorect. Se îndreptă încet spre masă.

— Bravo. Te-aș pupa, dar mi-e că-mi miroase gura ca o mlaștină din New Orleans plină de cadavre.

Hayleigh își dădu din nou ochii peste cap. Tata avea un simț al umorului foarte ciudat. Fetei îi venea greu să-l urmărească.

El se așeză la masă, luă o felie de pâine prăjită din stivă și începu s-o ungă cu unt.

— Unde-i porția ta?

La naiba. Lui Hayleigh îi plăcea să cronometreze totul astfel încât să poată pretinde că era la ultima îmbucătură la sosirea primului martor în bucătărie. Apoi putea să se lase pe spate, mestecând aer, să se bată pe burtă cu o satisfacție prefăcută și să-și pună farfuria în chiuvetă scoțând *mmmmmm*-uri. Astăzi însă, nu avusese timp pentru această mică scenetă. Mai rău, farfuriile erau puse într-un loc greșit. Erau lângă toaster, unde nu le-ar fi lăsat niciodată în mod normal. Încercând să pară relaxată, le ridică și le puse lângă chiuvetă, unde orice privire suspicioasă le-ar fi analizat degeaba pentru urme de contrafacere.

— Eu mi-am terminat-o, leneșilor. Mai am teme de făcut.

Tata doar mormăi. Prefera să ia masa cu toții ori de câte ori era posibil. Hayleigh găsea că a-i privi pe toți ceilalți îndeșându-și gușile era o experiență mai degrabă penibilă. Absolut neplăcută. Dar temele neterminate erau un Rolls Royce Silver Shadow al tuturor scuzelor. Nu că Hayleigh ar fi rămas vreodată în urmă măcar cu o milisecundă la teme. Să privim adevărul în față: ce altceva ar fi putut să facă în trista ei viață de balenă? Se îndreptă spre ușa bucătăriei ca să poată traversa holul înainte de... la naiba.

Auzi pașii lui mami pe scări. În mod îngrijorător, mami făcea mult mai mult zgomot decât tati. Mami în jos pe scări suna ca și cum tavanul s-ar fi prăbușit sub greutatea unei echipe SWAT complet echipate coborând în rapel, deși avea ceva mai puțin de un metru șaptezeci înălțime și nu cântărea mai mult de șaizeci și unu de kilograme.

Acum Hayleigh era prinsă în capcană în bucătărie.

Mami era un detectiv mult mai bun decât tati. Tati, slavă Domnului, era total inutil. Era mai rău și decât inspectorul Lestrade. Era mai rău decât locotenentul Randy Disher, inutila umbră a căpitanului Leland Stottlemeyer, care la rândul său era total și absolut inutil comparat cu Mr Monk. Tati n-ar fi reușit să aibă nici măcar un rol de polițist rutier în serialul ăla. Mami însă putea fi chiar marele Adrian Monk, care putea să rezolve crime pe alte continente doar citind un ziar, părănd absent, prostănac și orb. Ar fi putut să miroasă un alibi fals pe când încă îl compuneai în minte. Ar fi putut să identifice o neconcordanță minusculă între o versiune ușor ameliorată a realității pe care i-ai spus-o cu ani în urmă și ceva ce ai spus azi, și ar fi putut descoperi întregul adevăr în câteva minute. Hayleigh trebuia să admită, deși în silă, că femeia era un geniu. De ce utiliza acest geniu atâta energie încercând să facă o fată inevitabil grasă să mănânce era un mister atât de mare, încât ar fi depășit inteligența cumulată a lui Poirot, Holmes și Monk.

Mami dădu buzna pe ușă, îi zâmbi de bună dimineața lui Hayleigh, își deschise brațele și croncăni:

— Hai în brațe la mami.

Punga de plastic!

Hayleigh clătină din cap.

— Nu prea cred, *maman*. Îți miroase gura ca o mlaștină din New Orleans plină de cadavre.

Tati râse. Dacă asta se întâmpla din cauză că uitase că făcuse el gluma mai devreme sau tocmai pentru că își amintise, ori

doar pentru că-i plăcea orice glumă pe seama lui mami, asta Hayleigh nu avea cum să știe.

Mami ridică din sprâncene.

— Încântător.

Aruncă o privire prin bucătărie, cu ochii ei sub formă de cameră video scanând încăperea ca pe scena unei crime.

— Ai terminat micul dejun? Din nou?

— Da. Nu pot să pierd toată ziua așteptând niște leneși.

— Dar *din nou*?

— Știi, unele mame s-ar bucura dacă fiicele lor ar pregăti micul dejun pentru toată lumea. Unele mame s-ar bucura să nu fie nevoite să se trezească primele.

— Dar, Hayleigh, te-am rugat aseară să iei micul dejun cu noi, împreună. Măcar de data asta.

Hayleigh ridică din umeri. Când mami intra în pielea detectivului, cel mai bine era să-ți ții gura pe cât posibil. Nu era o idee bună, descoperise ea din niște experiențe amare, nici măcar să încerce să schimbe subiectul. Asta ar fi putut chiar să înrăutățească lucrurile.

Mami se îndreaptă spre chiuvetă. Inima lui Hayleigh începu să bată mai tare. I se păru că lucrul cel mai bun ar fi să transmită cu gura ei informațiile, astfel încât inspecția chiuvetei să nu fie chiar atât de riguroasă.

— S-a stricat evacuarea. Cred că e butonul ăla de sub chiuvetă, dar n-am reușit să-l găsesc.

— Ce naiba ai pus în ea?

Hayleigh ridică din nou din umeri.

— Pliculețe de ceai, în cea mai mare parte. Și câteva resturi de pâine prăjită.

Mami renunță la inspecție, se aplecă, găsi butonul și apăsă pe el. Apăsă pe întrerupător, iar evacuarea trase și supse cu lăcomie dovezile acuzatoare. Hayleigh încercă să nu râsufle ușurată.

— Hayleigh, te rog să nu mai folosești asta.

— Sigur.

— Ți-am mai spus, e periculos.

— Sigur.

Hayleigh își notă în gând poziția aproximativă a butonului. N-o să se mai întâmple, cu siguranță.

— Îmi pare rău.

Mami dădu drumul la apa caldă și șterse grăsimea din chiuvetă. Interogatoriul părea să fi luat sfârșit, slavă Domnului. Cel puțin pentru moment. Ar putea oare să plece fără să trezească alte suspiciuni? Da, credea că era un moment bun. Puse mâna pe clantă, spuse din mers un „vă iubesc” și se grăbi spre hol, încercând să nu foșnească. Urcă treapta cea mică pe partea dreaptă și făcu o pauză în punctul mort dintre bucătărie și oglinzi, ca să-și vină în fire. De ce nu putea oare familia asta să fie *normală*, pentru numele lui Dumnezeu? Cele mai mici lucruri, cele mai obișnuite ritualuri de familie, care aveau loc zilnic și de milioane de ori fără să fie observate în miliarde de case din lume, erau chinuri îngrozitoare, cu pericole de moarte în casa asta. Uneori, Hayleigh își spunea că era singura persoană normală pe care o cunoștea.

Se auzi un răpăit zgomotos în cutia de scrisori, iar pe covoraș apăru corespondența.

Hayleigh se uită la ea. Bineînțeles, era miercuri, iar singurul punct luminos din această zi, cea mai urâtă dintre toate, era că venea revista ei, *Chick Chat*. Aruncă un ochi pe hol. Revista era împachetată în celofan și prinsă cu o bandă elastică, dar Hayleigh era absolut sigură că vedea zâmbetul lui Jason Black în colțul din stânga jos al copertei. Nimeni în lume nu putea să aibă niște gropițe atât de divine.

Nu putu să ignore asta și să ia decizia înțeleaptă, strecurându-se repede sus pe scări în siguranța camerei sale. Nu putea să-l lase pe Jase pe covoraș, îndoit în halul ăsta.

Trebuia să înfrunte oglinzile.

Se lăsă în jos și țâșni înainte, aplecată ca Matt Damon alergând printr-un tunel, urmărit de o explozie. Când ajunsese la a doua oglindă, atinsese suficientă viteză, consideră ea, ca să

se arunce pe podea și să alunece pe parchetul lăcuit până la covoraș. OK, puțin cam extrem, dar rapid și eficient.

Pescui revista, desprinse cu grijă banda elastică și-l netezi bine pe Jason. *Asta* era o bunăciune. Bunăciunea incarnată. O față care era în sine bunăciunea bunăciunilor. Îl strânse la piept.

Apucă restul corespondenței și se ridică în picioare, cu spatele la oglindă. Era gata să pună plicurile pe dulap, în spatele ei, când identifică ceva periculos.

Era un plic albastru cu emblema Milton House. O scrisoare de la școală. Mda, ar fi putut fi ceva inofensiv, o factură de taxe sau o invitație la un eveniment oribil, de exemplu, o piesă de teatru, o expoziție cu vânzare sau o altă formă de tortură ritualică a elevilor. Pe de altă parte, doamna Mellish avusese cu ea luni Acea Mică Discuție și exista șansa ca Hayleigh să nu fi fost suficient de credibilă în negația ei, iar idioata aia de femeie să fi făcut încă un pas. Nu putea să riște ca părinții ei să vadă tâmpenia aia. De ce nu-și văd oamenii de viața lor și nu încetează să încerce să i-o conducă pe a ei?

Băgă scrisoarea în colanți, în față. Acum avea în colanți mai multă marfă de contrabandă decât un cărăuș columbian încărcat cu droguri. Puse restul corespondenței pe dulapul din spatele ei, fără să se întoarcă, apoi o luă lateral spre scări, ca un crab uriaș atins de demență.

Ajunse la scări, se întoarse și, oroarea ororilor, Jonny stătea în capul scărilor, în chiloți și în tricou, privind-o cu o expresie de încântare plină de dispreț.

Şase

Jeremy Slank aştepta în anticamera prim-ministrului.

Nu era chiar cum îşi imaginase, sau mai degrabă cum sperase el. Dar Jeremy Slank aştepta o întâlnire cu prim-ministrul. Al Marii Britanii.

Îşi imaginase şi sperase că va avea loc la Numărul 10. Îşi imaginase şi sperase că nişte paparazzi îi vor face poze în timp ce-l saluta politicos din cap pe poliţistul de la uşă. Poate că vor fi şi nişte demnitari străini conversând în hol. Poate chiar celebrităţile de pe lista A. Un zâmbet grăbit şi un semn scurt din cap în direcţia lui David Schwimmer şi Elton John, zâmbetul cunoscător al bărbaţilor aflaţi pe poziţii egale, iar el ar fi condus la un salon ornamentat cu miros de trabucuri vechi, unde prim-ministrul s-ar ridica din spatele unui birou imens Ludovic al XIV-lea, ar zâmbi, i-ar strânge mâna şi i-ar oferi un loc pe un fotoliu imens din lemn de castan cu piele roşie, sub portretul lui Sir Winston Churchill sau poate al lui Sir Robert Peel. El ar refuza politicos paharul de whisky vechi de optsprezece ani în carafa de cristal cu ornamente pe care preşedintele Grant i-o făcuse cadou lui Benjamin Disraeli şi, după o serie de plezanterii – el ar râde politicos la vorbele de duh ale prim-ministrului, iar acesta ar hohoti la ale lui – s-ar pune pe treabă. Prezentarea lui Jeremy ar fi impecabilă, ordonată, rapidă, dar incisivă, inteligentă şi şlefuită. Ar închide laptopul, iar prim-ministrul (este posibil ca încă să nu fi ajuns să-şi spună pe nume) ar aproba din cap, impresionat. Era posibil chiar să aplaude afabil sau măcar să arunce un „Bravo!”. S-ar ridica de la birou şi i-ar strânge mâna lui Jeremy, consfinţind înţelegerea. În timp ce s-ar îndrepta împreună spre uşă,

PM-ul ar spune că avea nevoie de oameni ca Jeremy, că-i plăcea stilul lui Jeremy, iar la finalizarea cu succes a acestui proiect poate că Jeremy ar lua în considerare ceva de o natură mai ritmică și mai intimă în anturajul PM-ului. Jeremy ar fi de acord măcar să se gândească la varianta asta și, chiar când ar fi gata să plece, prim-ministrul l-ar invita în trecere la Chequers* în weekend. Ar urma să fie și câțiva tineri acolo – le știa Jeremy pe Beyoncé și pe Lucy Pinder? Nu, încă nu, dar era sigur că erau simpatice. Și după o ultimă bătaie prim-ministerială pe spate, Jeremy și-ar face drum înapoi în hol, trecând pe lângă Gerhard Schroeder, angajat într-o conversație animată cu Jacques Chirac, sau poate chiar – mai să-i înghețe inima – unul din Saatchi, le-ar face relaxat cu ochiul lui Ricky Gervais și Ben Stiller, care fără îndoială ar veni și ei la Chequers în weekend, înainte de-a ieși în Downing Street, refuzând politicos un interviu la BBC, lucru care, fără îndoială, va duce la apariția unor titluri în ziarul de dimineață cu speculații privind identitatea „omului misterios” care era acum noul confident al prim-ministrului.

Mă rog, poate că era ceva mai multă imaginație decât speranță în detaliile așa-zisului scenariu, dar Jeremy era convins că întâlnirea urma să se desfășoare cam pe aceste coordonate.

Ei bine, nu fu așa.

În schimb, Jeremy fu condus la o clădire guvernamentală modernă și mohorâtă, unde fu identificat, trecut printr-un detector de metale și printr-o mașină cu raze X și supus unei percheziții corporale care se opri la mică distanță de cavitățile lui corporale. Apoi fu escortat de doi gardieni înarmați, în uniformă, care, la rândul lor, îl predară unui gardian în civil, care-l supuse unui alt control corporal cu detectorul de metale, apoi îl pipăi cu mare atenție încă o dată. Fu condus apoi într-o cameră goală cu o tablă, un ceas de perete, o masă de sticlă

* Reședință de lângă Ellesborough, la poalele Chiltern Hills. Este reședința de vară a prim-ministrului Marii Britanii (n.tr.).

și două scaune, și fu lăsat singur pentru o perioadă considerabilă de timp.

Epuiză valoarea recreațională a dotărilor camerei destul de rapid. Își scoase laptopul și trecu rapid prin prezentarea sa în Keynote, la o viteză accelerată de patru sau de cinci ori, dar deja o știa pe de rost și cam pierdea timpul. Își scoase sucul de morcovi și-l puse pe birou, cu eticheta îndreptată spre ușă, pentru a se asigura că nu credea nimeni că era Sunny D sau vreo altă porcărie nesănătoasă. După o oră, începu să intre în panică. Uitaseră de el? Avea să rămână blocat în această cameră stearpă, într-un fel de limb birocratic kafkian, pentru restul vieții? După vreo oră și jumătate, renunțase în linii mari să spere că întâlnirea va mai avea loc. După două ore, juca Marble Madness pe laptop.

În sfârșit, ușa se deschise cu zgomot, lăsându-i timp doar cât să închidă capacul laptopului, iar un bărbat bine făcut, într-un costum închis la culoare, cu cravată roșie, intra apăsător în cameră.

— Slank? întrebă el, abrupt și cu un accent nordic.

Jeremy se ridică în picioare.

— Da, Jeremy Slank.

Întinse mâna, dar bărbatul bine făcut îl ignoră.

— Bun. Hai să vedem.

Jeremy nu înțelegea. Cine era acest om?

— Să vedem ce?

— Ai o întâlnire programată cu PM-ul. Corect?

Jeremy aprobă din cap.

— Arată-mi ce vrei să-i arăți.

Inima lui Jeremy se strânse. De fapt, nu urma să se întâlnească direct cu prim-ministrul. Se întâlnea doar cu un lacheu, la naiba. Trăsnit.

— Pardon? Dumneavoastră sunteți...?

Bărbatul bine făcut își dădu ochii peste cap nerăbdător.

— Băiete, nu prea avem timp de rahaturi de-astea. Trebuie să știu ce vrei să-i prezinți prim-ministrului. Și asta repejor.

Jeremy ridică din umeri. Poate că era doar un screening înainte de întâlnire. Poate că de fapt urma să aibă loc și întâlnirea, până la urmă.

— Bine, zise el și deschise laptopul.

— Aoleu, stai! strigă bărbatul bine făcut. Ce naiba faci?

— Îți arăt prezentarea.

— Fără PowerPoint. N-o să stea să se uite la un rahat de prezentare în PowerPoint, tâmpitul. Prim-ministrul Marii Britanii n-o să stea să se uite la tranzițiile tale Venetian-blind și la porcăriile tale de efecte 3D, ascultând cine știe ce rahat de hip-hop pe fundal, nu?

Bărbatul se aplecă peste Jeremy într-un fel extrem de amenințător spre sfârșitul diatribei. Fața i se înroșise violent, iar gâtul i se încordase până la punctul de rupere. La a doua folosire a cuvântului „rahat“, o picătură de salivă sărise de pe buzele vineții ale bărbatului pe obrazul lui Jeremy, dar acesta nu se feri și nici nu făcu vreun semn că ar vrea să se șteargă. Nici nu cedă dorinței imperioase de-a sări peste masă, de-a da ușa de perete și de-a ieși din clădire cât de repede îl țineau picioarele, deși această dorință era chiar impetuoasă. În schimb, luă o mină de fascinație inteligentă, ca și cum această brută violentă i-ar fi explicat matematica enigmatică a unei fugi de Bach în modul cel mai relevant și strălucitor cu putință.

Când bărbatul păru că terminase, Jeremy lăsă o pauză politicoasă și spuse:

— Nu e în PowerPoint, e în Keynote.

Omul izbi capacul laptopului cu un pumn înspăimântător de mare și de păros.

— E un rahat, asta e. Cât de lungă e prezentarea, oricum?

— Douăzeci, douăzeci și cinci de minute, confirmă Jeremy încrezător. Poate chiar mai mult, depinde de câte întrebări...

— Douășcinci de minute!? Nu prea ești întreg la bilă, tâmpitul, mucosule!

Jeremy speră că fusese o întrebare retorică, pentru că pur și simplu nu se putea gândi la un răspuns.

Bătăușul se uită la ceas.

— O să ai la dispoziție, cretinule, un maximum absolut de două minute din timpul prețios al prim-ministrului, și asta doar dacă mă poți convinge pe mine acum și aici că acele două minute n-o să se piardă degeaba, lucru de care mă-ndoiesc profund.

Își încrucișă brațele pe piept.

— Hai, mucosule. Uimește-mă.

Deci nici un stres. Viitorul lui Jeremy depindea de cât de mult reușea să-l impresioneze pe acest specimen din Pilt-down* cu capacitatea lui de-a rezuma o prezentare complexă de treizeci de minute (da, Jeremy mințise de fapt) la câteva sunete atractive și de-a face asta pe fugă, fără beneficiul tranzițiilor Venetian-blind sau al fundalului sonor amuzant de ironic cu Groove Armada cântând *Shakin' That Ass*.

Și reuși.

Bătăușul aprobă imperceptibil din cap, își desfăcu brațele de pe piept și se aplecă din nou peste fața lui Jeremy.

— Bine, mucosule. O să ai parte de-un moment de glorie în lumina reflectoarelor. Două minute, nimic mai mult. Și să vorbești direct. Fără floricele, fără să-ți pierzi glasul. Fără glumițe. Dacă vorbește cu tine, ascultă cu atenție și faci exact ce spune. Nu ceri detalii sau explicații. Băiete, este prim-ministrul Marii Britanii, are o țară de condus. O să-l pupi în fund, fără ezitare și cu entuziasm. Ce zic eu, o să-l *lingi* în fund, o să-i bagi limba adânc în fund și o să muncești cu ea. Dacă, după întâlnirea asta, limba ta nu e acoperită pe toate părțile de căcat prim-ministerial, o să te-ntreb de ce. Pricepi?

Jeremy încuviință din cap. Credea că zâmbea într-un fel care exprima deplina sa atenție, dar își pierduse deja controlul buzelor.

* Omul din Piltdown a fost considerat la începutul secolului XX ca fiind o fosilă datând din paleoliticul inferior și ca veriga lipsă între maimuță și om. În 1959, s-a dovedit că nu a fost vorba decât de o farsă științifică (n.tr.).

Goliatul ieși violent din cameră, trântind ușa. Jeremy rămase în picioare câteva momente, bălăngănindu-se ușor. Spera că nu-și evacuase involuntar intestinele. Când deveni evident că bărbatul nu urma să revină în cameră și să-l lovească, Jeremy își șterse scuipatul de pe față.

Buuun, până acum era bine.

Privi ceasul de pe perete. Era în această celulă de două ore și zece minute. Habar n-avea cât avea să mai dureze până venea prim-ministrul. Ar trebui să se așeze? Probabil că nu.

Jeremy rămase în picioare, mai exact într-o încremenire mută, uitându-se atent la ușa alte douăsprezece minute. Luase o decizie în ceea ce privește expresia pe care urma s-o arbo-reze la intrarea prim-ministrului – încredere respectuoasă; inteligență nedogmatică –, dar mușchii feței începeau să-i obosească și deja îi era greu s-o mențină. Era o expresie complicat de menținut, se gândea la o variantă mai puțin solicitantă – servilitate și atât, poate – când liderul națiunii intră în cameră.

Era însoțit de încă două persoane, iar prim-ministrul era angajat în conversație cu ele. Nici unul nu păru să-l bage în seamă pe Jeremy. Așteptă, încercând pe de o parte să nu asculte cu nerușinare conversația, iar pe de alta să se asigure că nu rata nici măcar cu o prețioasă nanosecundă începutul prezentării.

În final, cu o glumiță pe care cei doi amici o găsiră extrem de amuzantă, PM-ul se întoarse spre Jeremy și zâmbi. Unul dintre cei doi amici îi șopti ceva la ureche. PM-ul dădu din cap spre Jeremy și zâmbi din nou.

— Gerald.

Jeremy zâmbi și dădu din cap.

— Domnule prim-ministru.

— Bun, am fost foarte impresionați de munca ta în campania pentru programul de voluntariat Met și vrem să vedem ce poți face pentru proiectul cu Fermele de sănătate. Urmează să-l implementăm în mai puțin de două săptămâni și vreau

niște unghiuri bune. Niște unghiuri excepționale. Crezi că te poți descurca?

— Absolut, domnule prim-ministru.

— Bun. Ai grijă, mingea e-n terenul tău. Vreau un plan complet până luni.

Luni, drace.

— Absolut, domnule prim-ministru.

— Excelent. Debs o să se ocupe de tine.

După asta, marele bărbat se întoarce spre unul dintre amicii lui și începu o conversație total diferită, în timp ce ieșeau din cameră, lăsând-o pe Debs în urmă să „se ocupe” de el.

Splendid. Jeremy probabil că-l impresionase cu dialogul său plin de esență și cu inteligența sa zgomotoasă. Scosese trei cuvinte. Trei cuvinte! Nici măcar un verb nu-i ieșise de pe buze. PM-ul va rămâne, probabil, mult timp în memorie cu această întâlnire. O va rememora diseară, în pat cu soția. „Am avut azi o întâlnire *fascinantă* cu un tip absolut genial. Gerald îl cheamă. A spus «Domnule prim-ministru» de trei ori și «absolut» de două ori. E un fel de Oscar Wilde tipul. *Trebuie* să-l cunoști, dragă. Mori de râs cu el.” Incredibil. Cu toate astea, primise jobul. Măcar era, își zise el, cu un pas mai aproape de weekendul la Chequers.

— Bun.

Debs, o femeie tăioasă, într-un costum cu croială clasică, pe care Jeremy ar fi clasificat-o fără îndoială ca „păpușică”, îi întinse un dosar gros, plin de documente.

— Asta e tot ce-avem până acum. Poți să citești pe drum.

— Pe drum încotro?

— Norfolk. Zbori să vizitezi proiectul de lansare.

Îl trimiteau la Norfolk cu avionul? Cu avionul? La Norfolk?

— Când?

— Chiar acum. Elicopterul e pe acoperiș. Te conduc.

Se întoarce și ieși cu un pas hotărât din cameră. În mai puțin de un minut, Jeremy își dădu seama că ar fi trebuit să meargă cu ea. Era aproape la capătul coridorului când Jeremy o

prinse din urmă. Nici măcar nu se întorsese să se uite dacă venea cu ea. Se opri și apăsă pe buton pentru a chema liftul.

— Ai bagajul la tine?

— Nu chiar. O periută de dinți, cam atât.

— Să ai mereu la tine un bagaj pentru o zi când mai lucrezi cu noi, dacă ai norocul ăsta.

— Bineînțeles, sigur.

O zi. La Norfolk. La naiba, trebuia s-o sune pe Susie și să anuleze întâlnirea.

Liftul sosi și Debs intră. Trecu un fel de cartelă printr-un lector. Pe măsură ce liftul urca, se uita la Jeremy cu o privire tăioasă.

— Este un proiect foarte important pentru PM. Să nu *cumva* s-o dai în bară, că o să ai de-a face cu mine. O să vin personal la tine acasă și o să-ți zdrobesc coaiele cu tocurile, ca pe niște kumquaturi* coapte. Înțelegi?

Jeremy se uită la dosar, prefăcându-se că răsfoiește paginile. Încerca, foarte atent, să nu se uite la tocurile lui Debs. Se întrebă dacă nu era mai puțin înfricoșător să lucrezi pentru Mafia rusă.

* Cel mai mic dintre fructele citrice (*Citrus fortunella* sau *Fortunella japonica*), asemănător cu o portocală, dar de mărimea unei cireșe, cu coaja subțire, comestibilă (*n.tr.*).

Șapte

— Ești o idioată, rânji Jonny. Ești dusă cu capul. Ești total scrântită.

Hayleigh încercă să ignore batjocura crudă și deplasată a fratelui ei și o luă în sus pe scări.

— Îți filează wolframul, continuă el, fără încetare. Ești o nebună. Nebuuuuună. Wayne Looney, așa ar trebui să ți se spună. Ești dusă rău.

Fata trecu dând din umeri pe lângă jigodia mică, dar hărțuiala nu se opri.

— Ești razna. Ești o psihopată. Ești înapoiată mintal.

Și tot așa. Întruna, mereu la fel. Chiar după ce ajunse în sanctuar și închise ușa după ea, el nu se opri.

— Ești varză. Ești atât de scrântită la cap, încât poți să te vezi de la spate.

Își porni calculatorul, apăsă pe iTunes și lăsă injuriile micului drăcușor să se înece în *Some Kinda Lurve* a lui Jason și a băieților.

Bineînțeles, asta nu-l făcu pe băiat să se oprească imediat. Se lipi de ușă și strigă mai tare.

— Țicnită. Ești o țicnită. Trăiești în Orașul Țicniților.

Beton. Poate că mai existau câteva case prin Birmingham sau Manchester unde nu-l auziseră încă, deși Hayleigh se îndoia. Super. Doamne, fă în așa fel încât să nu le spună lui mami și lui tati ce văzuse.

Dar ce văzuse, de fapt? Mă rog, în afară de excursia oarecum bizară până pe hol și înapoi, care trebuie să fi părut inexplicabil de ciudată dacă nu știai motivele pentru care trebuia să fie așa. Oare o văzuse când își vârâse scrisoarea în colanți?

Asta n-ar fi fost bine. Dacă o prindeau interceptând corespondența de la școală, hmmm, pe bune ar putea să eșueze totul lamentabil.

Avea încuietore la ușă, dar dacă o prindeau că o folosea, ar fi ridicat inevitabil suspiciuni. Cu toate astea, măcar acum ar putea să riște. Una peste alta, Jonny îi asediase camera, iar acum o insulta și o batjocorea la un volum potrivit pentru un concert de thrash metal.

Vări scrisoarea și punga de plastic în spatele pernei imense de pe micuța ei canapea, merse la ușă, încuie, iar Jonny începu imediat să strige:

— Și-a încuiat ușa! Hayleigh și-a încuiat ușa! Și-a încuiat ușa ca să facă lucruri ticnite în secret!

La naiba! Obținuse exact contrariul. În loc de câteva momente de intimitate, acum putea să se aștepte ca ambii părinți să-i acorde atenție, probabil și Jonny, care va încerca să se uite printre picioarele lor. Descuie ușa, o crăpă puțin și-i spuse foarte încet lui Jonny:

— Du-te dracu'.

Jonny nu mai putu de fericire.

— Daaaaa! Hayleigh a spus „du-te dracu'”! scandă el. Hayleigh a spus „du-te dracu'”! Hayleigh a spus „du-te dra-a-acu'”!

Trânti ușa și se sprijini cu spatele de ea. El continuă să scandeze.

— Hayleigh a spus „du-te dracu'”!

Îl auzi pe tatăl ei jos pe scări.

— Jonny, las-o în pace!

— E dusă cu capul.

— Bineînțeles că e, acum las-o în pace.

— A spus „dracu'”.

— Jonny, nu mă face să-ți spun încă o dată.

Îl auzi pe Jonny cum începe să coboare scările.

— Ar trebui să fie băgată la casa de nebuni. Ar trebui să-i capitonezi camera.

Iar tati, înțeleptul, îl conduse la bucătărie, spunând încet:

— O să-ți capitonez ție fundul, băiete.

Nu pentru prima și cu siguranță nu pentru ultima oară, Hayleigh își dori să fi avut norocul să aibă o soră mai mică în loc de monstrul de frate cu care se pricopsise. Sau un pisoai. Pe bune, un șobolan uriaș, urât și scabros, plin de ciură bubonică, de răni și de rabie ar fi fost de 'nșpe mii de ori mai de dorit.

Acum, ce să facă oare cu punga de plastic? Ar putea să încerce să arunce conținutul la veceu, dar era posibil să nu meargă, cum de altfel descoperise pe riscul ei cu alte ocazii periculoase și deosebit de neplăcute. Din motive necunoscute ei, măncarea avea caracteristici de plutire mai bune înainte de-a fi mncată. Corpul tău face ceva cu măncarea când o transformă în excremente, astfel încât cade la fund. Nu voia să riște să încerce aruncarea resturilor de mic dejun ca să le vadă plutind amenințător la suprafață de nenumărate ori și să sfârșească prin a fi obligată să le pescuiască și să le pună înapoi în pungă.

Nu avea încă acces la ghiozdan, deși asta ar fi fost opțiunea cea mai ușoară. Ghiozdanul era jos în bucătărie, unde era probabil umplut chiar acum de mama ei cu un coșmar caloric pe care ea îl numea eufemistic „pachetul de prânz” al lui Hayleigh. O capcană mortală de prânz, mai degrabă. Mami luase o atitudine fermă în privința asta. Verificase mai demult pachetul de prânz pe care și-l pregătise Hayleigh la un moment dat și se dezlănțuise iadul. Ca și cum trei bucăți de țelină ar fi fost o infracțiune cel puțin la fel de gravă ca matricidul. Așa că, în loc să primească un prânz de care să se bucure efectiv (consumi mai multe calorii pentru a digera țelina decât asimilezi din metabolizarea ei), Hayleigh pleca la școală cu un corn al abundenței plin de orori imposibil de mncat, așa că nu mânca nimic. Mai mult, trebuia să curețe bananele, portocalele și kiwi-urile sau ce-or fi fost ele, să arunce pulpa mortală și să pună coaja înapoi în pungă, împreună cu sticla de plastic golită de suc proaspăt de portocale, cu celofanul

și firimiturile de la sendvișul aruncat și cu ambalajul batonului (incredibil!) de ciocolată care, dacă ar fi fost consumat efectiv, ar fi făcut-o atât de imensă, încât ar fi putut fi lansată în spațiu și considerată practic o nouă planetă. În loc să aibă parte de un prânz mic și agreabil, pleca la școală cu un sac de provizii care să-i rupă spatele și care ar fi permis armatei lui Napoleon să asedieze confortabil Moscova, fiecare obiect din sac necesitând un tratament complicat, iar resturile cu mireasma lor oribilă trebuind aduse înapoi acasă. Nimic din viața lui Hayleigh nu putea să fie simplu, niciodată. Nimic.

Nu putea să lase punga în cameră. Fără îndoială, mami urma să caute prin cameră cu o eficiență nemiloasă, mai bine decât întreaga tură de noapte de anchetatori criminaliști ai lui Gil Grissom. „Aha, iată arma crimei, Grissom: fraiera a pitit-o în spatele unei perne pe canapea.”

Nu putea să riște să plece din casă cu punga băgată în colanți. Urma să se îmbrățișeze cu tati la ușă, apoi exista pericolul ca punga să foșnească în timp ce se urca în mașină, pe urmă pe întreaga durată a călătoriei trebuia să stea perfect nemișcată, iar lui mami sigur că asta i s-ar fi părut ciudat, plus că exista și riscul de îmbrățișare la poarta școlii. Nu. Era prea riscant.

Ar putea totuși să mute conținutul pungii în alt recipient. Ceva care să nu foșnească. Dar ce anume? Cercetă camera. Ochii i se opriră pe o șosetă murdară. Genial! Ar putea să vâre totul în șosetă, să bage șoseta în colanți, iar apoi să împacheteze frumos punga de plastic și s-o ascundă așa în sertar. Chiar dacă ar fi fost găsită, nu ar fi arătat extrem de suspect. Ar fi dat impresia că era excesiv de ordonată, lucru care, ultima oară când citise regulamentul, nu constituia o abatere gravă.

Dar... conținutul era cam ud, nu? Dacă se scurgea prin șosetă și începea să i se prelingă pe picior? Asta ar putea să cauzeze mai multe probleme decât ar fi rezolvat. Ar adăuga incontinența pe lista Bolilor Imaginare ale lui Hayleigh.

Pe deasupra, soluția șosetei nu rezolva problema scrisorii. Scrisoarea trebuia să rămână intactă în cazul în care conținea

ceva inocent, dar important, ca de exemplu o factură. Indiferent în ce-o ascundea, exista riscul ca scrisoarea îndoită s-o trădeze cu foșnitul.

De ce trebuia să fie totul atât de *greu*?

Ochii îi căzură pe zâmbetul adorabil al lui Jason, iar ea găsi o soluție care era în același timp teribilă și perfectă.

Ar putea să ascundă resturile de mâncare și scrisoarea între paginile din *Chick Chat*!

Ar putea să deschidă cu grijă punga în care era ambalată revista și s-o resigileze. Apoi n-ar trebui decât s-o arunce nonșalant în ghiozdan în brambureala de la ieșirea din casă.

Bineînțeles, resturile umede de mâncare se vor scurge în revistă, care nu va mai putea fi citită, și se vor distruge posterele pe care poate că ar fi vrut să le păstreze. Dar putea să obțină ușor un alt exemplar. Partea cea mai nasoală era că se putea strica poza cu Jason. Poate chiar mai multe. Erau probabil mai multe poze în revistă, iar asta părea un sacrilegiu, chiar dacă urma să le înlocuiască pe toate.

Se uită în jos la gropițele alea absolut adorabile. Stai puțin. Ce-a fost asta? Cumva poza lui Jase *i-a făcut cu ochiul*? Nu se poate. Sau se poate? Bineînțeles că se poate. Dragostea adevărată este ceva foarte puternic. Chiar miraculos. Jason îi spunea că nu se supăra. O anunța că era OK să-i strice poza pentru o cauză dreaptă ca asta. Îi transmitea mesaje tocmai din America, unde băieții de la Big Boys Cry se pregăteau chiar acum pentru concertul de pe Shea Stadium din New York, care le va deschide piața din SUA și care-i va face, probabil, cea mai mare trupă din istoria universului, iar el avea un milion șaptezeci și unu de alte lucruri mai importante la care să se gândească, dar cu toate astea își făcuse timp să-i trimită puțină magie. Cât de atent era!

Îi dădură lacrimile și strânse bine la piept coperta revistei. Jason n-ar lăsa pe nimeni s-o rănească. Niciodată.

Some Kinda Lurve, nu?

Întreaga poveste i se părea plină de o nemeritată cruzime lui Grenville. Se ridicase în picioare și încercase să facă un lucru pozitiv, *carpase diem*-ul, dar sfârșise deprimat și învins. Evaluarea inițială la clubul de fitness fusese una dintre orele cu efectele cele mai devastatoare asupra sufletului său din întreaga lui viață.

Se prăbuși în jos pe scări, deși tot ce își dorea era să se întindă pe podea și să doarmă vreo douăzeci de ani, se strecură prin prostia de turnantă și ieși pe ușa automată spre parcare.

Se înghesui în mașina care acum i se părea ridicol de mică, dat fiind cât de monstruos de mare era el, și porni motorul. CD playerul se trezi la viață, dar acel Vivaldi cripitor, remon-tant, pe care fredonase fericit pe drumul spre clubul de fitness părea total inadecvat acum, și cum nu avea CD-ul cu *March of the Russian Slaves** sau cu *Massa's in de Cold, Cold Ground* în mașină, îl opri.

Împinse frâna de mână și se îndreptă spre bariera de ieșire. Așteptă cu suficientă răbdare să se ridice brațul. Brațul nu se ridică. Dintr-un motiv oarecare, bariera cerea să introduci un cod înainte să te lase să pleci. Bineînțeles, Grenville nu știa codul. Încercă să introducă o serie de cifre la întâmplare – combinațiile evidente de patru cifre, ca de exemplu unu, doi, trei, patru și așa mai departe –, dar bariera refuză să se miște.

* „Marșul Sclavilor Ruși“, greșeală intenționată de ortografie, probabil Marșul Slav de Piotr Ilici Ceaikovski (n.tr.).

Se gândi să iasă din mașină și să încerce să rupă pe genunchi enervantul braț cu dungi albe și roșii, ceea ce i-ar fi oferit o satisfacție considerabilă, dar chibzui mai bine – ar fi putut fi o sursă de publicitate negativă și el era totuși un fel de celebritate minoră acum, trebuia să fie atent la ce făcea –, așa că se îndreptă într-o grabă furioasă înapoi spre clubul de fitness.

Ce nebunie era și asta, să nu-i lași pe oameni să plece din parcarea unui club de fitness? Nu exista nici o barieră care să nu-i lase să *intre*, ceea ce ar fi avut un oarecare sens. Probabil că nu ar fi foarte bine pentru afacere, dar ar ține la distanță persoanele nedorite și i-ar opri pe non-clienți să folosească parcare, dacă ar încerca cineva să facă asta. Dar de ce să încerci să-i ții pe non-clienți și persoanele nedorite *înăuntru*? Asta chiar nu avea logică. Ce încercau să obțină? Sperau oare că acești non-clienți și persoanele nedorite vor fi obligați să se învârtă în cerc la nesfârșit, până mureau de foame? Da, asta le-ar da o lecție, nu-i așa? I-ar învăța pe dobitoci ce înseamnă să folosești o parcare fără să ai dreptul s-o faci.

Parcă pe un loc marcat cu cruce galbenă, rezervat teoretic oamenilor cu copii mici – consideră că aceasta era o infracțiune mai mică decât să parcheze pe locul pentru handicapați, deși era tot o încălcare a regulamentului de parcare: era un infractor și era pasibil de închisoare în penitenciarul de parcare dacă era condamnat – și apoi se repezi pe ușa automată de sticlă, care abia avu timp să se deschidă.

Se postă în fața recepției, dar blonda din spatele teighelei făcea ceva atât de fascinant și de vital cu o listă, încât nu putu să se desprindă nici măcar o secundă pentru a lua cunoștință de prezența sa, pentru a zâmbi sau pentru a spune simplu „Mă ocup imediat de dumneavoastră, domnule“, timp de zece minute pline. Nu contă că Grenville tuși. Nu contă că expresia de pe fața lui deveni întunecată și plină de furie. Nu contă nici chiar când spuse direct:

— Scuzați-mă, puteți să-mi spuneți care este codul de la barieră?

După ea, afară ar fi putut fi un întreg convoi de non-clienți care să se învârtă în cerc în parcare fără scop, într-o groază nomadă fără speranță, tocmai de la Crăciunul din 1972, și care să fi fost acum în pragul morții, dar blonda avea de verificat lista ei vitală și nimic n-ar fi putut s-o întrerupă. Grenville se uită la el, ca să se asigure că nu devenise invizibil sau că nu alunecase cumva într-o altă dimensiune care-l făcea de nedetectat pentru oamenii aflați pe acest plan fizic, dar nu, părea intact.

Era gata să sară peste teighea și s-o sugrume pe muierea blondă, când observă un semn imens, pe care nici măcar Mr. Magoo* în persoană nu l-ar fi putut pierde din vedere și care informa pe oricine era dispus să se uite că astăzi codul de la barieră era doisprezece nouăzeci și nouă.

După Grenville, asta era și mai puțin de înțeles. De ce să-i oprești pe oameni să plece din parcare cu o barieră cu cod și apoi să afișezi codul la vedere, pentru toată lumea? N-ar fi mai bine să afișezi codul la barieră? N-ar fi mai bine – iar asta era o noțiune total nebunească, din altă lume, sălbatică și ireală – n-ar fi infinit mai bine *să nu ai deloc barieră*?

Ieși afară pe ușa automată din sticlă, lăsându-i din nou timp doar cât se deschise, și merse la mașină, gândindu-se că treaba asta cu clubul de fitness fusese o greșeală capitală, când lucrurile luară o turnură mult mai dramatică.

Mașina lui era blocată de o femeie într-o mașină de teren, care se chinuia să extragă cu o mână un copil care se văicărea dintr-un scaun de bebeluș de o complexitate stupidă, în timp ce în cealaltă mână ținea o gamă uimitor de largă de pungi, jucării de pluș și cărți de mestecat, cu un cărucior strâns într-un mod ciudat sub braț.

Grenville își ridică expresia până la nivelul imediat înainte de plăcut, ceea ce era maximul de care era capabil în momentul respectiv, și spuse cu o voce care nu era deloc enervată:

* Personaj de animație reprezentând un pensionar bogat, care intră în tot felul de încurcături amuzante din cauza miopiei sale (n.tr.).

— Mă scuzați?

Femeia se repezi la el ca o Gorgonă ridicată pe labelle din spate, cu ochii măriți de ură și venin, și țipă:

— Ceeee!??

Grenville se aștepta acum ca părul ei să se transforme într-un cuib de șerpi sâsâitori, încolăciți. Dar își păstră calmul pe cât putu. Arată spre mașina lui:

— Trebuie să...

— Unde e *copilul* dumneavoastră? urlă femeia. Unde-i afurisitul ăla de copil?

Copilul lui Grenville era la universitate, mai exact, sugând urma de viață care nu fusese încă stoarsă din contul lui bancar de fosta lui iubită, mulțumesc de întrebare. Ce avea asta de-a face cu încurcătura de acum îl cam depășea.

— Trebuie doar să ies, după care puteți...

— Locul ăsta e rezervat pentru persoanele cu copii mici, dobitoc egoist ce ești.

— Da, dar am oprit doar pentru câteva...

— Bun, atunci poți foarte bine să aștepti.

Grenville se uită în jur, ca și cum ar fi putut găsi un arbitru de sănătate mintală care să ia o decizie rapidă în această chestiune, dar nu era nimeni. Fapt interesant totuși, exista un loc de parcare perfect accesibil la nici trei metri distanță.

— Dar e un loc de parcare acolo, zâmbi el cu o decentă aproximare a simpatiei. Puteți să-l folosiți pe acela.

— Ai fi putut *tu* să-l folosești! urlă Meduza.

Eliberase în sfârșit spiridușul de copil din plasa lui protectoare și se chinuia să umble la cărucior, o sarcină care părea oarecum imposibilă, dat fiind că acum nu mai avea nici o mână liberă.

— Nu era liber când am...

— Atunci poți foarte bine să aștepti! urlă ea din nou, deschizând căruciorul cu o lovitură.

Grenville se uită din nou la semnul de parcare. Începea să-și piardă calmul.

— Uite ce-i, cucoană, semnul ăsta e o *sugestie*. Nu e *legea locului*. Nu este o *infracțiune* pentru care ești pasibil de închisoare dacă parchezi acolo fără să ai un copil mic, ba chiar fără un copil suficient de mare. Poți să nu ai copii, să fii impotent și steril și să parchezi acolo fără să încalci legea.

Monstrul feminin reușise să-l înghesuie pe țâncul bălos în cărucior și acum îl prindea cu un set complex de hamuri și curele pentru a-l pregăti pentru extenuanta expediție plină de pericole spre intrarea în clubul de fitness, aflată la distanța inimaginabilă de nici cinci metri. Își îndreptă umerii, se întoarse și zâmbi cu toată afecțiunea unui rottweiler turbat, iar apoi, cu o ieșire uimitoare de inteligență și originalitate, anunță:

— Bine, poți foarte bine *să aștepti*.

Plecă în trombă cu copilul bine fixat în centuri. Se opri lângă ușa automată și adăugă, chiar fără rost:

— Grăsan nenorocit.

Până aici. Zgripturoaica mersese *un pic* prea departe. Apăsase pe un buton în plus din butoanele lui Grenville. Și asta fusese o mare greșală.

Grenville se înghesui înapoi în mașina lui și porni motorul. Ridică repede capacul cotierei și caută în colecția de CD-uri pe care o ținea acolo, o manevră care nu era deloc simplă, deoarece implica simultan o întoarcere de la mijloc și o aplecare, lucru care-l durea destul de tare și-i îngreuna respirația, făcându-l să ajungă de două ori aproape de leșin și obligându-l să se oprească și să-și recapete suflul. Dar găsi ceea ce căutase și așază CD-ul pe platan. Dădu volumul mai tare când Steppenwolf produse primele acorduri din *Born to Be Wild* și băgă în marșarier.

Intră feroce în mașina 4x4, aproape dându-se cu capul de parbriz.

Se auzi un scrâșnit teribil de metal, iar alarma vehiculului-țintă porni să se văicărească de durere. Grenville rânji răutăcios și se uită în oglinda retrovizoare, dar vehiculul scorpiei nu părea să se fi mișcat prea mult. Se întoarse – din nou, o

mișcare dureroasă, pentru că implica, hm, mișcare – și se uită pe lunetă. Hoșcamobilul nu părea să se fi mișcat nici un centimetru.

Băgă în viteza întâi și, cu zgomotul satisfăcător al avariilor auto produse cu încetinitorul, desprinse mașina de vehiculul-țintă și înaintă cât putu, lovind din greșeală borna din fața sa, apoi băgă din nou în marșarier și apăsă cu putere accelerația.

De data asta se auzi un zgomot mai puternic, urmat de un refren înviorător al unor avarii mai mari, iar airbagul său sări cu zgomot din volan, aproape sufocându-l. După ce airbagul se dezumflă în sfârșit, se uită din nou în oglindă, dar vehiculul cotoaroanței îi bloca în continuare drumul. Ieși din mașină să inspecteze avariile.

Mașina de teren a femeii nu se clintise nici măcar cu un centimetru. Mai rău, nici măcar nu avea avarii vizibile. Cele câteva urme de vopsea de pe bara din față erau singurele dovezi ale evenimentului – păreau a fi de fapt urme de vopsea de pe mașina lui Grenville și ar fi putut să se șteargă foarte bine.

Prin contrast, partea din spate a mașinii lui Grenville era aproape complet înfundată.

Poate că nu se gândise prea bine la asta, așa cum crezuse. Poate că fusese un plan ușor prostesc să încerce să mute ceea ce era, să fim serioși, versiunea urbană a tancului Centurion, cu un hatchback de familie cu trei uși. Poate că ar fi trebuit să aștepte ca ceața roșie să se evaporeze complet înainte de-a decide asupra acțiunii celei mai înțelepte.

Se deplasă spre partea din față a mașinii. Bara din față era îndoită, iar grila radiatorului arăta ca proteza din cauciuc a unui boxer care tocmai urma să piardă. Bun. Acum ce trebuia să facă? Să aștepte până ieșea femeia aia îngrozitoare ca să vadă ce făcuse el între timp? Nu părea genul care să lase să treacă o tentativă de distrugere majoră a proprietății ei fără să comenteze. Ar chema poliția, fără îndoială, și deși Grenville avea dreptate din punct de vedere moral, era (injust) culpabil din punct de vedere juridic. Observă că borna pe care-o

lovise era ușor dislocată, iar fundația de beton a bornei ușor crăpată. Bun, dacă nu putea să meargă cu spatele, avea să se deplaseze cu fața.

Se înghesui înapoi la volan. Opri *Born to Be Wild* pentru că, la drept vorbind, nu prea se mai simțea atât de sălbatic, și pentru că nu se putu gândi la nici o piesă din colecția sa de CD-uri care să se cheme *I'm an Idiot*, decise să nu se mai complice cu muzica.

Își desprinse vehiculul de celălalt, tresărind la sunetul a ceea ce pricepu acum că erau alte avarii majore ale propriei mașini.

Intră din nou în bornă, de data asta intenționat. Trebui să intre în ea de încă două ori înainte să cedeze, iar până să termine manevra, capota lui fusese deja sever șifonată și se vedea ieșind abur și/sau fum din ea.

Trecu în viteză pe trotuar pe lângă ușile automate, care se deschiseră în dreptul lui. Prinse cu coada ochiului imaginea recepționerei blonde, care lăsase în sfârșit lista de verificare și arborase o expresie de uimire completă. Grenville îi arătă degetul, îndreptă mașina printre alte două borne și reuși să treacă aproape fără să distrugă complet ambele aripi, rămânând doar cu o scobitură dublă pe întreaga lungime a aripilor și a ușilor pe ambele părți.

Merse încet, fluierând, dintr-un motiv sau altul, până la barieră, moment în care își dădu seama că uitase codul, în toată agitația. Trecu direct prin barieră oricum, rămânând fără capotă în această încercare și spărgându-și parbrizul.

Da, per total, clubul de fitness nu fusese probabil ceea ce ai putea numi o „idee bună“. Dar cel puțin mai avea dieta, se putea agăța de ea. Și măcar de ea reușise să se țină. Măcar pierdea în greutate. Asta era cel mai important.

Clubul de fitness era situat în partea din spate a unui complex recreațional care avea cinema, piste de bowling, patinoar și niște restaurante. În timp ce se îndrepta cu greu spre sensul giratoriu de la ieșire, observă o reclamă la un McDonalds cu McDrive și chicoti în sinea lui. Ce tâmpenie

Încredibilă. Să pui un McDonalds lângă un club de fitness. Și, înainte să știe cum se întâmplase asta, se trezi exact în fața cabinei de la McDrive, unde comandă două McMuffins duble cu cârnați și ou, ambele cu cartofi țărănești, pe care le consumă cu mare plăcere și cu o teribilă vinovăție, în timp ce-și conducea cu o mână restul de mașină fumegândă spre ieșire. Tocmai intrase din nou în sensul giratoriu, cu gândul să-și mai ia două, când fu salvat de doi polițiști care-l arestară.

Jeremy stătea într-un elicopter.

Și nu în orice elicopter.

Jeremy stătea, dacă vrei să știi, în elicopterul privat al prim-ministrului, care, întâmplător, zbura undeva. Mai exact, îl ducea pe Jeremy undeva. Era oare posibil să întâlnești în viața reală o situație mai excitantă decât asta? Oficial, bineînțeles, prim-ministrul *nu avea* un elicopter privat. Asta ar fi putut să-l facă să pară un fel de grandoman, de plutocrat plin de el. Oficial, era vorba de un elicopter al guvernului pe care-l putea utiliza oricine altcineva, teoretic vorbind. Bineînțeles, nu-l utiliza niciodată altcineva. Zbura doar atunci și acolo unde dorea prim-ministrul, și nu-l ducea decât pe prim-ministru și pe persoanele pe care dorea prim-ministrul să le ducă.

Zgomotul îți tăia respirația. Întreaga experiență îți tăia respirația. Orgasmatic. Sextaziant. I-ar fi plăcut să-l sune chiar atunci pe Derrian și să-i explice de ce era nevoit să zbiere, ca să acopere zgomotul făcut de elicopterul prim-ministrului, dar i se spusese că nu putea să utilizeze telefonul mobil în aer. Păcat.

În față erau, probabil deloc uimitor, piloții. Pe scaunul de vizavi stătea o femeie. O femeie destul de atrăgătoare, în opinia profesională a lui Jeremy. Stătea acolo de când se urcase el. Își ridicase privirea spre el din laptop când se urcase în cabină, dăduse scurt din cap în semn de salut și continuase să-l ignore. Nu arăta ca un membru al staffului, prin urmare era, probabil, un coleg de călătorie, cu aceeași destinație. Încercase de câteva ori să-i prindă privirea. De obicei, îi ieșea bine asta și în cazul de față nici nu prea avea concurență, dar tipa

părea dezinteresată într-un fel studios. Jeremy se întreba dacă era vorba de un dezinteres autentic sau dacă doar încerca să pară dezinteresată, caz în care Jeremy ar fi avut parte de un noroc chior.

Jeremy descoperise că femeilor le plăcea adeseori să-și arate interesul mimând dezinteresul. Nu avea nici cea mai vagă idee de ce ar face așa ceva, dar asta se întâmpla. Femeile fac adeseori exact opusul a ceea ce te-ai aștepta să facă. Vorbești cu o tipă, totul merge bine, pare că toată povestea se îndreaptă spre ceva, după care tipa aduce vorba, aproape neintenționat, despre prietenul ei. Imediat, instinctul îți spune: are prieten, mai bine te retragi, n-o să reușești niciodată. Dar asta ar fi o mare greșeală. Nu spune asta doar ca să te țină la respect: îl menționează ca să-și aducă aminte că are un prieten și că n-ar trebui să se simtă atrasă de tine în felul în care simte că este. Menționarea prietenului este Alamo*-ul ei, prietene. Dacă a adus vorba de prieten, poți fi sigur că-i place de tine.

Iată o fază și mai bună: o fată e de acord să ajungă cu tine în pat, dar insistă cu fermitate că nu va avea loc un act sexual propriu-zis, cu penetrare, lucru despre care probabil că știți amândoi că nu se va întâmpla, dar mergi mai departe oricum, pentru că ești un gentleman, și cu siguranță că nici măcar prin cap nu-ți trece să faci sex cu vreo gagică fără acordul ei. În ziua de azi, ai nevoie, probabil, de un consimțământ scris, prietene, cu contrasemnătura a cel puțin trei experți cu reputație excelentă, a tatălui și a mamei ei și, dacă mai sunt în viață, a tuturor celor patru bunici, sau altfel te poți numi violator.

Deci ajungeți în pat și, ca să păstrați ideea de-a nu face sex, ea se dezbracă de tot, mai puțin de chiloți. Păi, prietene, ăsta e potul cel mare. Este, să fim serioși, un mecanism de

* Bătălia de la Alamo este una dintre cele mai cunoscute bătălii din istoria Texasului. În 1836, mai puțin de 200 de americani au apărat fortul Alamo timp de 13 zile, în fața soldaților mexicani conduși de dictatorul general Antonio Lopez de Santa Anna, guvernatorul Mexicului (n.tr.).

păstrare a aparențelor. „Hei, am ajuns în pat cu tipul ăsta, m-am dezbrăcat și am avut un preludiu destul de consistent, dar, doamnelor și domnilor, AM RĂMAS CU CHILOȚII PE MINE. Toată lumea știe că bikinii sunt impenetrabili chiar și pentru cel mai drăguț și insistent penis. Cum naiba am ajuns de la acel inocent joc erotic la un întreg act sexual consimțit, iată un mister bizar. Mai mult, de ce am repetat același act de neiertat de încă cinci ori în mai puțin de cinci ore este complet inexplicabil, de necrezut. Aș putea chiar să-i dau în judecată pe producătorii de bikini. Produsul lor ar trebui să ofere o protecție mai bună.”

Deci nu-și făcea probleme că fata îl ignora. Mai ales dacă-l ignora cu premeditare. Continuați, domnișoară. Jeremy avea ce face, oricum. Treburi alocate de prim-ministru în persoană. Ar fi putut să joace și el jocul ignorării deliberate. Scoase dosarul pe care i-l dăduse Debs și se apucă să-l răsfoiască.

Ceva se schimbă în elicopter. Jeremy nu-și dădea seama dacă era sunetul elicei sau unghiul de atac. Se uită pe fereastră. Coborau, cu siguranță.

Sub ei se afla un fel de tabără. Ca un fel de tabără de vacanță, sau chiar ca o cazarmă. Era un spațiu imens. Foarte mare. Erau deja prea jos ca să vadă întreaga perspectivă, dar de sus toate clădirile păreau să fie așezate ca niște gigantice roți panoramice.

Aterizară într-un spațiu deschis, un H alb înscris într-un cerc, și piloții opriră motoarele. Păcat. Jeremy ar fi vrut să fugă, cu capul între umeri, pe sub elice, în furtuna de praf ridicat în aer, cu cineva care striga un bun venit peste întreaga hărmălaie, ca și cum n-ar fi fost doar un VIP, ci un VIP grăbit.

Femeia puse deoparte laptopul, zâmbi spre el și-i întinse mâna.

— Jemma, îl informă ea.

— Jeremy.

— Îmi pare bine. N-am vrut să facem cunoștință în zgomotul ăla de elice. E mai rău decât dacă încerci să faci conversație într-un club de noapte.

Mai fusese în elicopter.

— Absolut, aprobă Jeremy. Nici mie nu-mi place.

Coborâra scările elicopterului.

— Și ce faci aici, Jeremy?

— A, am venit doar să văd cum arată. Să iau pulsul locului, ceva de genul ăsta.

La ordinul prim-ministrului Marii Britanii, vru el să adauge, dar i se păru c-ar fi putut să sune cam pompos.

— Mda, evident, de asta am venit cu toții aici. Dar ce ești? Doctor? Avocat?

— Conceptolog.

— Ce anume?

— Conceptolog. Duc idei de la Noțiune la Națiune.

Fata părea în continuare pierdută. Se întâmpla asta adeseori, descoperise Jeremy, când încerca să-i explice unui necunosător ce făcea. Zâmbi cu indulgență.

— Știi, cuvântul „concept” are aceeași rădăcină cu concepția. Eu ghidez noțiunile în procesul nașterii lor. Într-un fel, sunt un pediatru al conceptelor.

În continuare pierdută.

— Fac publicitate pentru concepte. Iau un concept și găsesc metode de a-l face mai atractiv.

— Te ocupi de PR?

Asta duruse.

— Nu chiar. Sunt conceptolog. Tu cu ce te ocupi?

— Sunt investigator și dispersalizator de conștientizare a cunoașterii.

Făcea mișto?

— Pofim?

Fata chicoti.

— Asistent de cercetare. Sunt angajată la Departamentul de Cercetare Nutrițională al ULIST, care este subordonată guvernului.

Asistent de cercetare. Cu alte cuvinte, studentă. De unde naiba avea atâtea aere?

Un bărbat cu o cască galbenă de protecție se apropie de ei cu o mașinuță de golf. Coborî, o salută din cap pe însoțitoarea lui Jeremy și zâmbi.

— Jemma.

Ea salută la rîndul său.

— Pete.

Nu era la prima vizită.

Îi dădu o caschetă galbenă și se întoarse spre Jeremy.

— Dumneavoastră trebuie să fiți Jeremy Slake?

— Jeremy Slank.

— Mă scuzați, Slank. Tipul de la PR, corect?

Jeremy tresări, dar nu-l corectă. Ce rost avea? Ar fi stricat orzul pe găște. Zâmbi și luă cascheta care-i fusese întinsă. Urma să-i strice definitiv frizura, dar era, fără îndoială, obligatorie. În ziua de azi, trebuia să porți cască de protecție și ca să pui mîna pe o șurubelniță. Văzuse niște muncitori care lucrau la borduri pe strada lui și purtau căști de protecție, și nu înțelegea sub nici o formă de ce. Nu părea să vină nici un pericol major de sus, dacă nu cumva cineva ar fi plănuit un salt sinucigaș de pe unul dintre acoperișurile din preajmă, caz în care casca de protecție n-ar fi fost de prea mare ajutor.

— Eu sunt Peter Stone, managerul de proiect al acestor vesele reședințe de vacanță. Mi s-a spus să vă fac turul complet pentru VIP-uri. Ce zici, e OK?

Jeremy spuse:

— Sigur.

Apoi își dădu seama că bărbatul vorbise cu Jemma, care probabil că știa turul pe dinafară.

— Nu mă deranjează, Pete, zâmbi Jemma. Cred c-au apărut ceva schimbări.

— A, da. Niște ajustări, cu siguranță.

Stone făcu un gest din mână, invitându-i să pornească la drum, ceea ce și făcură.

— Bun, niște date: un spațiu de două sute de hectare, cu patru etape planificate. Am finalizat prima etapă și suntem aproape de finalizare la etapa a doua. Acest gard înconjoară întregul perimetru, sunt peste șase kilometri de gard...

Gardul era din sârmă ghimpată groasă și avea cel puțin șase metri înălțime. Imposibil de sărit, dacă nu erai acrobat la circ.

Jeremy spuse:

— E un gard destul de impunător. E cumva electrificat? Stone râse.

— Nu. Și nu sunt nici posturi de pază. Oamenii de aici n-o să fie chiar prizonieri, dar regimul o să fie destul de strict și nu vrem să încurajăm renunțările. Credem că dacă sunt apți să sară gardul ăsta, sunt apți să plece.

— O să fie paznici la poartă?

— O să existe o prezență de securitate, dar mai mult pentru a-i împiedica pe băgătorii de seamă să intre decât pentru a-i opri pe clienți să plece.

— Ce se întâmplă dacă evadează cineva?

— O să fie urmăriți cu o bilă imensă din cauciuc și sufocați. Jeremy, nu-i o închisoare. Oamenii de aici o să fie cumplit de obezi. Suntem într-o vale, destul de departe. Dacă unul dintre ei încearcă s-o ia la sănătoasa, o să alerge, probabil, treizeci de metri la deal și-o să intre în comă, din cauza lipsei de frișcă. Hai să facem turul.

În timp ce urcau în mașinuța de golf, Jeremy prinse cu coada ochiului o dungă din chiloții Jemmei. Cu siguranță *nu* erau La Perla. Nici măcar nu erau tanga. Erau niște chiloți cu talie joasă foarte oficiali, la mai puțin de zece lire trei bucăți de la Marks & Spencer, după câte își dădea seama. Rezistenți și practici, dar asta nu conta chiar deloc. Jeremy își zise anticipativ că urmau să atârne sub patul lui înainte de răsăritul soarelui.

Hayleigh resigilă revista în ambalajul de plastic și-l sărută pentru ultima oară pe Jase. Hayleigh săruta bine, în opinia ei. Șapte sau chiar opt pe o scară de la unu la zece, după propria evaluare. Nu sărutase niciodată un băiat în carne și oase – de fapt, nici nu cunoscuse un băiat în carne și oase pe care să-și dorească să-l sărute efectiv, dacă insistai –, dar exersase destul de mult cu perna și cu mâna, formând o pereche foarte reală de buze din degetul mare și din arătător. Mai mult, văzuse o mulțime de scene cu săruturi pe ecran, prin urmare nu era chiar un mister. Și nu era nici un mister cine era beneficiarul imaginar al acestor exerciții de mozoleală.

Scrisoarea de la școală era spre partea din față a revistei *Chick Chat*, împachetată individual într-o folie de plastic ca să nu se ude de la mâncare. Mâncarea se afla în partea din spate a revistei, turtită între un reportaj pe două pagini despre patetica trupă de băieți Cuz Weer Uz care, să fim serioși, merita tot ce primiseră: mâncare îmbibată cu apă.

Acum era gata de plecare, rămăseseră doar câteva minute înainte s-o cheme jos. Trase draperiile ca să se uite afară la ziua mohorâtă. Era o zi gri și umedă, cum părea să fie mereu în ultima vreme. Hayleigh nici nu-și amintea cum era vara. Soarele se lupta să treacă prin straturi de nori încăpățânați și uite: se vedea luna. Nu prea aveai multe ocazii să vezi și soarele, și luna pe cer în același timp.

Hayleigh îngheță. Era o semilună. Creștea sau descreștea? Asta era principala întrebare. Dacă era în creștere...

Se grăbi să-și verifice jurnalul. Treisprezece. Dădu paginile înapoi. La naiba, la naiba, la naiba! Ar fi trebuit să-i vină.

Lui Hayleigh începuse să-i vină ciclul cu mult timp în urmă. Avea aproape zece ani. În mai puțin de un an, ciclul i se reglase complet. Puteai să-ți potrivești ceasul după el. Dar în ultima vreme, în ultimele șase luni sau așa ceva, nu-i mai venise deloc. Era chiar fericită că era așa, pe bune. Ciclul nu părea să aducă nici un fel de beneficii, doar neplăceri, dureri și niște schimbări bruște de dispoziție, deci nimic bun, după ce-i pierise entuziasmul inițial că Era În Sfârșit Femeie. Dar se îngrijora că, dacă afla mami, ar putea să creadă că era un alt simptom al Bolilor Imaginare ale lui Hayleigh. Ar putea chiar să fie supusă unui interogatoriu la doctor, la tot felul de psihiatri și experți, și ar sfârși prin a fi hrănită cu forța, ceea ce era o reală amenințare. Pur și simplu nu putea să treacă prin toată povestea asta. Mai avea de slăbit încă o tonă și nimeni nu părea să înțeleagă asta. Nimeni nu părea capabil să-și pună mintea la contribuție și să priceapă.

Merse la șifonier și scoase briceagul pe care-l împrumutase subtil din camera lui Jonny, apoi deschise cutia în care ținea plasturii roz impermeabili pe care-i scosese cu finețe din kitul de prim-ajutor din bucătărie. Se strecură până la ușă și o crăpă. Îl auzi pe Jonny fredonând pe hip-hopul lui oribil în dormitorul de vizavi. Era o prostioară stupidă. Cineva sugera „cacă-te în pat, dobitocule“. Deosebit. O corală de Brahms, poate? Corul Tabernaculului Mormonilor? Matineul de la St. Peter în direct?

Nu mai era nimeni în jur. Nimeni care s-o întrerupă. Închise ușa cu grijă și fugi repede la baie. Ușa nu se încuia, bineînțeles. Deși era puțin probabil să fie deranjată aici, totul era posibil. Mami nu se gândea prea mult la intimitatea copiilor ei și putea să dea buzna înăuntru fără să se gândească, pentru a înlocui sulul de hârtie igienică, săpunul sau ceva de genul ăsta, iar dacă o prindea pe Hayleigh făcând așa ceva...

Deci reperor. Scoase un absorbant din ambalaj și se așeză pe closet. Își fixă briceagul pe palmă. Timiditatea nu-și avea

locul aici. Trebuie să fii curajos și decis, altfel nu merge și doare. Chiar rău.

Făcu o incizie subțire, de aproape doi centimetri, de-a lungul liniei vieții. Dacă tai de-a lungul liniilor, nu apar cicatrice evidente. Apăsă pe ambele laturi ale inciziei. Ai nevoie de mult sânge ca să fii convingătoare cu asta. Lăsă sângele să picure pe absorbant. La început, încercase să facă asta cu cerneală, dar nu puteai niciodată să obții nuanța potrivită de roșu. În plus, cerneala nu-și schimba culoarea pe măsură ce trecea timpul, așa cum se întâmpla cu sângele, iar dacă absorbantele rămâneau în coșul de gunoi mai multe zile, cum era foarte posibil, nu era prea convingător. În afară de asta, cerneala mirosea a cerneală, iar sângele, nu.

Sări când auzi vocea ca de claxon a mamei ei „Haide, Hayleigh, întârziem!”, ca și cum asta ar fi fost o știre absolut șocantă și oribilă, ca și cum ar fi existat vreo dimineată în care să nu fie în întârziere. Mânji absorbantul cu restul de sânge, își ținu mâna sub jetul de apă rece la robinet până când sângerarea păru să se oprească. Se șterse repede și aplică plasturele. Aruncă absorbantul „lucrat” în coșul de gunoi cu pedală de sub chiuvetă, iar apoi apăsă pe rană să vadă dacă nu cumva mai curgea sânge. Excelent. O treabă extraordinară.

Chiar când terminase auzi un al doilea strigăt, mai grăbit, pe scări. Hayleigh fugi în capul scărilor și strigă:

— Vin, pentru numele lui Dumnezeu!

Era aproape la jumătatea scărilor când își aminti de revistă și fu nevoită să se întoarcă și să se ducă din nou în cameră – o manevră care urma să provoace în mod sigur un val de nerăbdare din partea maică-sii, care o aștepta, dar nu prea avea cum să evite problema asta.

Apucă *Chick Chat* și se îndreptă din nou spre scări.

— Îmi uitasem revista!

Zâmbi, apucă ghiozdanul pe care i-l întindea taică-său și îndesă marfa de contrabandă atent ambalată în el, cu o grabă indiferentă. Din nou, bună treabă.

li — Ți-ai uita și capul dacă n-ar fi înșurubat pe umeri, **chicoti tatăl ei fără vlagă.**

li — Nu e înșurubat, interveni Jonny. E dusă cu pluta.

li — Începu să se târască pe hol în lateral, exagerând mișcările **lui Hayleigh de mai devreme.**

— Uitați-vă la mine, sunt Femeia Crab. Sunt atotputernica **Fată Crab.**

Se răsuci și se aruncă în față într-un fel de bodysurfing **pe parchetul din hol înspre ușă.**

— Ieeee, sunt un supererou idiot. Sunt Fata Cretină.

În acest moment, avu un sentiment ciudat. Deși simțea că **voia ca Jonny să moară, și dacă ar fi putut să apese pe un buton care să-l facă să cadă lat chiar acolo, pe loc, l-ar fi ținut apăsât cu insistență, Hayleigh se gândi că era chiar distractiv. Și zâmbi.**

Mami și tati se uitau efectiv cu gurile căscate. Speculând puțin, Hayleigh ar fi putut crede că-și făceau mai multe probleme în legătură cu sănătatea mintală a lui Jonny decât cu a ei.

Tati tuși nervos.

— Hm, Jonny...

Jonny se ridică în dreptul ușii și își luă o față de supererou.

— Sunt Fata Nebună! Dețin puterea secretă de-a mă târi lateral pe hol.

— Bravo, Jonny, zise tati și-l bătu afectuos pe cap. Dar aici, pe planeta Pământ, trebuie să mergem la școală.

Și-i dădu un brânci ușor din spate, împingându-l pe ușa deschisă.

Jonny fugi jos pe alee spre ridicolul și econeprietenosul 4x4, cântând „Na na na na na na na na na na na na na na na na Nebuna!”

Tati își întinse brațele spre Hayleigh, așa că ea putu să treacă în fugă pe lângă oglindă, cu ochii ațintiți spre tati, și să sară spre îmbrățișare. Evitase un potențial moment critic produs de un foșnit, mulțumită lui Jase, așa că se grăbi liniștită spre mașină.

Hayleigh se urcă în ridicol de uriașul scaun din spate al monstrului înghițitor de benzină. Îi oferea mereu lui Jonny dubiosul privilegiu de-a sta în față, deși teoretic era dreptul ei din naștere, ca fiind copilul cel mai mare. Nu se supăra pentru că (a) era mai ușor să găsească un loc în unghiul mort al oglinzii retrovizoare în spate, (b) orice comportament așa-zis „nepermis“ din partea ei trecea mai ușor neobservat și (c) era mai puțin probabil ca mami să-i țină teorii dacă stătea în spate. Doar *un pic* mai puțin probabil. De asemenea, existau mai puține lucruri care s-o distrau și se putea concentra asupra minunatelor panouri publicitare de pe marginea drumului spre școală, admirând toate acele nenumărate modele și actrițe superbe, cu forme imposibil de cerești, la care Hayleigh nici măcar nu putea să aspire în visurile ei cele mai îndrăznețe.

Bun, fusese o dimineată aproximativ obișnuită, plină de pericole, chinuri și experiențe la limită, până acum. Dar, în același timp, o dimineată soldată cu suficient succes. Calorii consumate: zero. Aport de grăsimi: zero grame. Carbohidrați: zero puncte. Pe coloana de minusuri, bineînțeles, o revistă distrusă, o mică incizie în palmă și...

Stomacul lui Hayleigh făcu un dublu salt.

Lăsase briceagul și cutia de plasturi în baie.

Unsprezece

Cartierul rezidențial era format din clădiri din prefabricate, cu foarte puține ornamente. Erau de fapt cămine cărora li se anexase o zonă foarte mare pentru petrecerea timpului în cursul zilei. Jeremy presupuse că li se prezentau cazărmile „de arătat”, deoarece la ceea ce altfel părea o tabără de prizonieri de război se adăugaseră câteva accente incongruent de scumpe, tipice caselor de locuit.

Stone vorbea tot timpul, într-un zumzet mai mult sau mai puțin plictisit, în funcție de interesul personal cu privire la lucrurile și cifrele pe care le împărtășea, întrerupt de schimbul ocazional de saluturi cu unul dintre numeroasele grupuri de muncitori cu caschete de protecție, care încă lucrau la finisaje. Jeremy spera să primească un fel de prezentare scrisă la sfârșitul turului, pentru că-i era imposibil să-și aducă aminte ceva din tot ce auzise.

Locul fusese conceput cu o eficiență rece. Jeremy suspecta că arhitectul fusese german. Toate clădirile erau nemilos de simetrice. Erau grupate în complexe care duceau către un punct central, ca spițele unei roți. Punctele centrale erau ca niște piațete. În fiecare piațetă exista câte un complex de fitness – dotat cu toate cele –, o cantină suprailuminată și complet neprimitoare, evident, cu bună știință, presupuse Jeremy. Cantinele nu prea păreau locul potrivit pentru o cină plăcută sau o întâlnire romantică. Existau și magazine, majoritatea goale încă, deși unitatea de lângă intrarea în sala de fitness afișa o gamă largă de echipamente de jogging de dimensiuni imense și treninguri în culori țipătoare, care aveau și prețurile

afișate. Prețurile erau într-o monedă necunoscută, lucru pe care Jeremy îl găsea vag deranjant.

— Ăăă, Pete, ce-i cu prețurile astea? Tricou de jogging 10 g? Rachetă de tenis 1kg?

— Mda. Banii normali nu pot fi folosiți aici. În schimb, rezidenții trebuie să câștige credite în moneda locală. Pot câștiga aceste credite pierzând în greutate. Fiecare are un cont de fitness și un card de credit, pe care-l introduc la cântărirea zilnică. Pierzi în greutate, ți se creditează contul. Te îngrași, ți se debitează.

Suna un pic draconic pentru Jeremy.

— Deci, dacă slăbești zece grame, poți să-ți cumperi un tricou de jogging? Dacă slăbești un kilogram, poți să-ți cumperi o rachetă de tenis?

— Exact.

— Și ce faci dacă nu pierzi în greutate?

Stone dădu din umeri.

— Atunci nu poți să cumperi nimic. Asta ar trebui să fie o motivație fantastică.

— Păi și ce fel de magazine o să fie aici?

— A, magazine de haine, în majoritate magazine de haine pentru supraponderali, bineînțeles; magazine de electronice, știi, pentru iPod-uri și dispozitive de numărare a pașilor, monitoare personale pentru puls, lucruri de genul ăsta. O să fie și magazine de muzică, de biciclete...

Jeremy zâmbi.

— Magazine de dulciuri?

— Absolut nici unul. N-o să existe nici un magazin alimentar în afara cantinelor.

— Și oamenii trebuie să plătească și pentru mâncare?

— Nu-i chiar așa complicat. Fiecare dintre ei are o rație de mâncare, care este inclusă pe cardul de credit. Evaluatorul personal le stabilește limitele alimentare zilnice. Prin urmare, e aproape imposibil să nu se țină de program.

Jemma interveni în discuție.

— Cred c-o să descoperiți că asta e o idee puțin prea optimistă. Oamenii sunt oameni, trebuie să existe un fel de piață neagră, un fel de schimb de alimente între rezidenți.

— Stone aprobă din cap.

— Ne așteptăm să se întâmple și asta, cel puțin într-o anumită măsură. Dar în felul cum sunt organizate lucrurile, cineva trebuie să moară de foame pentru ca altcineva să mănânce mai mult.

— Dacă nu cumva, sugeră Jemma, cineva începe să aducă marfă de contrabandă. Din exterior.

— Este posibil. Personal corupt? Se poate întâmpla. Dar nimeni n-are voie să mănânce în afara cantinelor și toată lumea mănâncă la ore fixe. Dacă ești prins că mănânci în afara programului, pierzi orice fel de privilegiu. Și, în plus, sunt camere de supraveghere peste tot.

— Chiar și la toalete?

— *Peste tot.*

— Și cine le monitorizează?

— În fiecare din centrele comunale există sus o cameră de monitorizare, în fiecare din ele aflându-se o sută cincizeci de ecrane, cu fiecare ecran împărțit în patru. Există echipe de câte zece agenți de monitorizare, fiecare lucrând în ture de o oră cu o oră pauză, iar ecranele sunt urmărite 24 de ore din 24. Nu poți nici să te ștergi la fund aici fără să fie scris într-un raport.

— Ei, asta e ceva nou, se întristă Jemma. Big Brother veghează.

Stone clătină din cap.

— Nu ne place referirea la Big Brother. Are conotații negative. Locul ăsta nu e pentru publicul larg. Jeremy – nu vrem să se menționeze povestea cu monitorizarea în afara acestei conversații.

— Stai liniștit. Nu sunt nebun. Am venit aici să vând ideea. Stone se înveseli.

— Bineînțeles. Asta e bine. Plus că, dacă rezidenții încep să mănânce peste normă, putem presupune c-o să înceapă să se îngrase, o să piardă creditele și n-o să mai aibă cu ce să plătească marfa de contrabandă. Cred că sistemul a fost conceput în așa fel încât să evităm pe cât putem astfel de lucruri.

Jeremy schimbă subiectul.

— Dar cinematografe? Televizoare? N-am văzut nici un ecran în spațiile de zi.

— Fără televizor. Nu vrem sub nici o formă să încurajăm sedentarismul. Obiectivul nostru e să schimbăm modul de viață al clienților. O schimbare pe care s-o poată duce acasă. Există o sală mare de cinema în fiecare zonă comunală. E posibil să se dea un film o dată pe săptămână, dar probabil că biletul o să coste foarte mult din credit. În cea mai mare parte a timpului, o să difuzăm evenimente sportive, care-o să fie mai ieftine pentru rezidenți. Bineînțeles, există ecrane în sala de fitness. Poți să te uiți la Richard și Judy, dacă faci șapte kilometri pe oră pe banda de alergat.

— Îmi place elementul de schimbare a modului de viață, zise Jeremy și își scoase carnetelul. Asta o să meargă cu siguranță.

Jemma întrebă:

— Dar cum rămâne cu cărțile?

Stone clătină din cap.

— Nimic. Fără biblioteci, fără librării. Din nou, nu vrem să încurajăm nici un fel de comportament sedentar. Pe ici pe colo, câteva publicații *in-house*. Educație pentru sănătate. Literatură pro-exerciții fizice. Așa ceva.

Jemma zâmbi, într-un fel încântător.

— Peter Stone, cred că te referi la „propagandă”.

Stone zâmbi și el.

— Hei, dacă încercarea mea de-a însănătoși oameni bolnavi mă transformă într-un Goebbels, atunci să fiu spânzurat la Nürnberg.

Jeremy termină de scris în carnetel.

— Și ce-o să facă rezidenții în fiecare zi?

— Păi, exerciții. Exerciții la greu. Cel puțin două sesiuni de fitness pe zi. Își introduc cardul de credit în fiecare aparat, care monitorizează nivelul și durata fiecărui exercițiu. N-au voie să părăsească sala de fitness până n-au atins obiectivele stabilite de evaluatorul personal, și primesc credite duble pentru tot ce fac în plus. Și, bineînțeles, mănâncă. Am încercat să facem experiența asta cât mai puțin plăcută, din motive evidente. Cantinele nu sunt un mediu în care ți-ai dori să petreci prea mult timp. Scaunele sunt incomode – de fapt, majoritatea locurilor de stat jos au fost intenționat concepute să fie inconfortabile –, iar decorul nu-i deloc atractiv. Într-un fel, sperăm c-o să putem realiza un fel de reflex pavlovian negativ la mâncat în general, și sperăm ca răspunsul să fie de durată, chiar și după ce clienții părăsesc programul.

— În formă pe viață? propuse Jeremy.

Stone surâse și spuse cu o admirație autentică:

— Ești bun. Țsta e un slogan supertare. Folosește-l.

— Da, stai liniștit, o să-l folosesc.

Jemma se băgă în vorbă:

— Cum e cu sexul?

Jeremy se întoarse către ea cu viteza unei lovituri de bici.

— Nu acum, Jemma, se uită oamenii.

Jemma râse și-i dădu un pumn în umăr. Asta era bine. Era un semn bun.

Stone spuse:

— De fapt, ne interesează să încurajăm activitățile sexuale. Este un exercițiu greu, știți bine. Vrem să organizăm serate dansante în fiecare zi. Dansul este și el un exercițiu excelent.

Jemma întrebă:

— Alcool?

— Nu, fără alcool. Fără droguri. Avem o politică de toleranță zero față de aceste comportamente. O să existe sesiuni de terapie pentru dependenți atât de grup, cât și individuale.

Jeremy se gândi că posibilitatea ca niște oameni cu o obse-
zitate cu factor de risc maxim să facă sex fără ajutorul alcoo-
lului sau al drogurilor era extrem de limitată, dar întrebă
oricum:

— Și oamenii care fac sex o să fie monitorizați pe camerele
cu circuit închis?

— Din păcate, da. Dar acele părți ale înregistrărilor o să
fie șterse imediat.

— Teoretic, spuse Jemma. Având în vedere natura umană
totuși, nu poți să nu-ți pui problema că unele dintre aceste
sesiuni o să apară pe o compilație video a vreunui paznic.

Stone clătină din cap.

— Nici o șansă. Dacă cineva încearcă să facă asta, ajunge
la închisoare. Numai dacă se uită.

Jeremy spuse:

— Cineva trebuie să-i monitorizeze când le șterg.

— Din păcate, da, așa e. Dar nu văd ce putem face în acest
sens. Poate c-o să facem cumva să existe niște zone de sex nemo-
nitorizate, dar, la prima vedere, orice excepție de genul ăsta
ar fi o porțiță pentru abuzuri masive.

Jemma aprobă din cap.

— Absolut, oamenii pot să trișeze ca să ajungă în zonele
de sex, iar acolo să organizeze o orgie cu ciocolată în loc să
și-o tragă. Nenorociții naibii.

Lui Jeremy îi plăceau fetele care vorbeau murdar.

— Și munca?

— Păi, la început o să existe oportunități de voluntariat
pentru lucrări de întreținere, pentru credite suplimentare.
Curățenie generală și așa mai departe. Mai multe oportunități
pentru persoanele cu aptitudini: electricieni, instalatori și alții.
Pe termen lung însă, nu vedem de ce Fermele de sănătate
nu s-ar putea susține singure. Toate sunt ridicate pe un teren
agricol de cea mai bună calitate. Am putea avea propria pro-
ducție de produse organice. Inclusiv găini și vaci de lapte.
Iar munca la fermă este un exercițiu al naibii de bun. Dar
asta mai târziu. Din... motive evidente, cred.

Motivele nu erau evidente pentru Jeremy, dar Jemma aproba din cap, iar el nu voia să pară încuiat, așa că aprobă și el de curiozitate, rugându-se să nu-l întrebe Stone care ar putea fi motivele alea evidente. Se părea că o subestimase pe Jemma când o catalogase „studentă”. Era în mod evident excepțional de inteligentă, iar Stone manifesta un mare respect față de ea. Nu părea că poziția de „asistent de cercetare” avea un înțeles mai aparte în comunitatea științifică decât în mintea lui.

Plimbările lor prin mall îi aduseră în fața unui magazin cu un aspect straniu, care nu era încă aprovizionat: Rock Stop.

— O să vindeți instrumente muzicale? întrebă Jeremy.

— Absolut, aprobă Stone. Chitare electrice, chitare bas, tuba și altele. Sperăm că rezidenții o să facă trupe și-o să cânte la scratele dansante.

— Viori, clarinete...?

— Nu, doar instrumente rock. Prim-ministrul este un mare fan al muzicii rock, plus că asta face locul să arate mai interesant. Dar n-o să încurajăm porcăria aia de muzică de cameră. Nu slăbit nimeni cântând la piculină până acum.

— Și poliția? întrebă Jemma. Cum să spun, într-o comunitate de dimensiunile astea, e imposibil să nu apară infracțiuni. Aveți o prezență polițienească la fața locului?

Stone clătină din cap.

— Păi, e vorba de o comunitate voluntară. Nu anticipăm multe infracțiuni grave. Dar avem o relație cu forțele locale de poliție. Avem un buton de panică, iar poliția se obligă să ajungă la fața locului în douăzeci de minute. În plus, avem propriul personal de securitate.

— Dar au dreptul să aresteze oameni? Există celule de detenție?

Stone clătină încă o dată din cap.

— Jemma, e o fermă de sănătate. Când ai mai văzut tu o echipă SWAT aterizând la Clivedon?

— Părerea mea e că faceți o greșeală, zâmbi trist Jemma. (1) foarte mare greșeală, de fapt.

Hayleigh se lăsă pradă disperării. Cum putuse să fie atât de neatență? Mai ales astăzi, din toate zilele. Miercurea era ziua de curățenie. Mami va intra sigur și în baia ei la un moment dat. O să-și dea oare seama? Lama, plasturele, absorbantul? O să le pună cap la cap și o să-și dea seama?

Bineînțeles că o să-și dea seama. Chiar și prostul de locotenent Randy Disher și-ar da probabil seama, chiar așa jos clasat în ierarhia detectivilor cum era.

Acum trebuia să inventeze o explicație convingătoare. Se tăiasse încercând să-și radă părul de pe picioare. Cu un briceag? Mda, ar părea cam proastă, dar ar fi mai puțin dezastruos decât dacă ar prinde-o încercând să mimeze menstruația. Dar mai exista și plasturele martor din palmă. Oare rana urma să se vindece suficient până după-amiază? Cel puțin cât să poată fi acoperită cu fond de ten, asta dacă Hayleigh va putea să facă rost de niște fond de ten? Apoi ar trebui să se taie din nou pe picior și să reutilizeze plasturele de pe mână. Și dacă se descopereau ambele răni, ar putea părea că se automutila, cum se întâmplase trimestrul trecut cu Bella Goodwyn dintr-a noua.

Poate că nu era chiar așa rău cum părea la prima vedere. Cel puțin pe cei care se automutilează nu încearcă nimeni să-i îngrășe. Nu-i hrănește nimeni forțat pe automutilatori, după câte știa Hayleigh.

Distrugătorul Planetar opri. Jonny sări în genunchi pe scaun și spuse, un pic cam tare pentru a acoperi zgomotul asurzitor al gangsterilor din căștile iPodului său:

— Mersi, mami!

Apoi se întoarse spre Hayleigh și ciripi, înainte de-a sări din mașină:

— Ne vedem mai încolo, tăcănito. Și sări din mașină.

Mami se întoarse

— Hayleigh, nu vrei să vii în față?

Nu era o întrebare.

— Nu, mă simt bine aici, mulțumesc, încercă Hayleigh.

Mami bătu încet cu palma în scaun.

— În față. Acum.

Hayleigh coborî din mașină, se îndreptă în silă spre locul din față și se urcă înapoi.

Mami zâmbi.

— Acum e mai bine. Pot să-ți văd și eu fețișoara aia dragă.

Îi dădu lui Hayleigh părul de pe obraz și-i adresă un zâmbet de mămică. Băgă în viteză Mamutul de Teren și arse câțiva litri de combustibil fosil din surse neregenerabile.

— Draga mea, aș vrea să iei masa cu noi în seara asta.

Hayleigh încercă să-și ascundă expresia de dezgust de pe față, dar nu prea reuși.

— Sigur. No problemo.

— Mă îngrijorezi, să știi.

— N-am nimic, mami. Chiar sunt OK.

— Și vreau să luăm și micul dejun împreună.

— Mâine? Bineînțeles.

— Nu doar mâine. În fiecare zi.

În fiecare zi?

— Nu te uita așa, Hayleigh. Este cel mai important moment al zilei în familie. Este singurul moment în care suntem toți acasă, mereu. Ar trebui să-l petrecem împreună.

Și să facem ce? Să ne uităm la tati cum găsește noi suprafețe de scărpinat, pe care nu le explorase anterior? Să ne minunăm de batjocurile și insultele pe care maimuțica de Jonny le-ar arunca asupra ei fără încetare? Da, ne-am distra de minune. Am putea începe ziua într-un mod extraordinar. Mai bine

ar încărca cinci gloanțe într-un revolver și ar forța-o să joace ruleta rusească în fiecare dimineață.

— Bine. O să fie super.

Hayleigh aprobă din cap cu un zâmbet forțat, fără succes. Probabil că va trebui să reziste în aceste situații ridicole până la sfârșitul săptămânii, după care regula se va mai relaxa, iar ea va putea să revină la modul de viață obișnuit.

Asta presupunând, bineînțeles, că ar fi supraviețuit calamității episodului cu briceagul.

Treisprezece

Poliția interceptă vehiculul lui Grenville, dacă se mai putea numi vehicul, în sensul giratoriu al complexului recreațional. Nu-l văzuse în oglinda retrovizoare, deoarece aceasta fusese torturată de brațul surprinzător de puternic al barierei la ieșirea din parcare până luase forma unei sculpturi de artă modernă, iar acum era îndreptată în direcția opusă lui; nici în oglinzile laterale, pentru că nu mai avea așa ceva. Nu mai avea nici aripi. Dar auzi sirena foarte clar prin gaura unde înainte se aflase parbrizul.

Polițiștii îl depășiră și făcură semnul de oprire, iar el trase cuminte pe dreapta și așteptă în mașină, pentru că parcă își amintea că polițiștii nu se bucurau prea tare dacă încercai să te dai jos.

După un interval de timp care i se păru inuțil de mare, doi polițiști în uniformă coborâră din mașina de poliție: unul scund și îndesat, rumen la față, care se dovedi a fi scoțian, iar celălalt înalt, slab și musculos, cu părul scurt. Ambii păreau extrem de serioși și amenințători, iar Gren era îngrijorat că ar putea fi victima unei bătăi sănătoase.

Se îndreptară încet spre el, cu radioemițătoarele scoțând din când în când câte un zgomot fără sens, după care se aplecară la nivelul său, la geamul șoferului. Lunganul bătu în geam și făcu un semn circular din mână, din care Grenville înțelese că ar trebui să coboare geamul. Limbajul învechit al semnelor, chiar și în ziua de azi, își zise Gren. Cine mai fabrica mașini cu manetă manuală la geam, în mileniul nostru? Ar putea să mimeze și pornirea motorului cu o manivelă

manuală. Apăsă pe butonul electronic pentru coborârea geamului, motorașul toarse și se încordă în interiorul ușii, dar fereastra nu coborî decât cu un milimetru-doi, după care vibră și se luptă până renunță de tot.

Grenville făcu un gest de neajutorare cu mâna și-și croi o expresie de regret din buze. Scoțianul rumen își schimbă expresia și se uită în altă parte, dar Grenville nu-și dădu seama dacă încerca să-și reprime furia sau amuzamentul. Lunganul se ridică, făcu un pas înainte și se aplecă peste gaura din parbriz.

— Domnule, sunteți conștient că vi s-a ars becul de la numărul din spate? întrebă el cu gravitate.

La asta, scoțianul mai că se prăbuși sub un acces isteric de râs răgușit, pocnindu-se cu palmele peste coapse. Lunganul încerca să nu chicotească, dar nu-i ieșea prea bine.

— Domnule, se poate să coborâți din mașină?

Convins în momentul ăsta că urma să aibă parte de o croială cu o pereche de bastoane telescopice, Grenville se aplecă să-și decupleze centura – lucru care-l puse din nou pe scoțian pe râs – și încercă să deschidă ușa, dar aceasta părea înfundată bine. Oripilat la ideea că ar putea fi scos cu macaraua prin parbriz, își dublă eforturile și, după ce împinse puternic de două-trei ori cu umărul, ușa slăbită se îmbună și ieși cu totul din balamale.

Grenville ieși cu greu din mașină, călcă apăsător pe ușa întinsă pe jos, care se balansa la fiecare pas, și sări pe stradă ca și cum ar fi fost lucrul cel mai normal din lume, ca și cum toată lumea făcea asta, pretutindeni, aproape în fiecare zi, după care înaintă, cu ceea ce spera el a fi un fel de demnitate nonșalantă, ocolind capota fumegândă a mașinii, până pe trotuar.

Nici unul dintre cei doi polițiști nu părea în stare să vorbească. Ambii aveau expresii torturate, ca și cum ar fi supt niște bomboane fierbinți incredibil de acre, pe care nu îndrăzneau să le scuipe.

Grenville se uită înapoi la resturile mașinii sale. Era, într-adevăr, de tot râsul. O rușine. Nici măcar Charlie Caroli* n-ar fi vrut să fie văzut în ea, nici mort. Nu era de mirare că puștiul de la ghereta McDonald's se uitase așa prosteste la el.

Lunganul își revenise suficient ca să fie aproape capabil să vorbească.

— Ați avut parte de...

Își strânse buzele, dar nu putu să împiedice o serie de părțături să-i iasă pe gură.

— Ați avut parte de o bușitură pe cinste, nu-i așa, domnule?

Mda. De asta avea nevoie Grenville în completarea Dimineții Perfecte. Doi actori de comedie în uniforme de polițiști, care făceau mișto de el în public, în plină zi. Nu, stai puțin. Asta era cireașa de pe tort. Vreo doi trecători păreau să-l fi recunoscut de la televizor și înregistrau umilitoarea experiență cu telefoanele mobile, pentru ca întreaga posteritate să se bucure de ea în timpul liber. Poftiți, vă rog.

Mai mult furios decât înfricoșat, Grenville își luă o expresie de piatră, își îndreptă umerii și spuse, cu o demnitate viguroasă:

— Domnilor ofițeri, e vreo problemă?

Asta îi puse capac scoțianului. Izbucni literalmente într-un hohot isteric, care nu se opri timp de două minute. Culoarea feței i se schimbă din rumeniu într-un roșu aprins, strălucitor. Se sprijini pe umărul lunganului, prea slăbit de criza de răs ca să se mai țină singur pe picioare.

Grenville nu reacționează; nu-și clintă un mușchi; cu siguranță, nu zâmbi. *Continuați, dobitocilor.*

Lunganul se calmă din nou primul.

— Mi-e teamă, domnule, că sunt obligat să vă arestez, anunță el cu toată seriozitatea, deși vocea îi tremura de răs.

* Probabil Charlie Cairoli (15 februarie 1910–17 februarie 1980), celebru clown și muzician britanic. Numele său este folosit în cultura populară ca o referire la clovni în general (*n.tr.*).

Arest? Îl *arestau*? Ca și cum ar fi fost un *infractor*?

— Să mă arestați? Pentru ce?

— Pentru că sunteți un *idiot* total! explodă scoțianul și se cutremură cu încă un acces de râs.

— Aveți dreptul să nu spuneți nimic... zise lunganul.

Îi citea drepturile. Grenville simți brusc că i se umflă capul. Un val de căldură îi cuprinse obrajii și simți un zumzăit umed în urechi. Nu mai auzea vocea polițistului. Nu era posibil să-l aresteze. Avea o emisiune de făcut. Trebuia să fie în studio în... cât timp? În două ore. Probabil că era un fel de glumă.

Ieși din starea de reverie când înțelese că lunganul aștepta un răspuns de la el.

— Am spus: ați înțeles, domnule?

— Domnule ofițer, trebuie să fie undeva o greșeală, nu sunt un...

— Domnule, ați *înțeles*?

Cuvintele polițistului se auzeau clar și răspicat.

— Dar ce se presupune că am *făcut*?

— Păi, de ce să nu discutăm despre asta la secție, domnule? Între timp, doriți să vă citesc din nou drepturile?

— Nu, nu. Asta... Vreau să spun, dacă există pagube, sunt de acord să suport...

Un lătrat ciudat ieși din gâtul lui Rob Roy, care împrășcă un nor de scuipat în aer.

— Pagube? Ai demolat întreg centrul David Lloyd din East Finchley, pentru numele lui Dumnezeu, cretin cu coaie în loc de creier!

— Moggoch, las-o moale, spuse lunganul, dar nu-și putu ascunde rânjetul. Domnule, vă rog să vă întoarceți.

Să se întoarcă? Urmau să-l percheziționeze? Doamne Sfinte, toată treaba se transforma în ceva prea serios pentru gustul lui Grenville. Se întoarse împotriva voinței sale, își puse mâinile pe caroseria epavei și își depărtă picioarele. Într-adevăr, îl percheziționau de sus în jos.

Ce varză. Mașina era varză... totul era varză. Și când te gândești că nu încercase decât să facă un pic de sport. Demolare clubul de fitness? Nu prea credea. Lovise vreo două borne și scosese din balamale brațul barierei de la ieșirea din parcare, lucru care, să fim serioși, nu era decât o favoare majoră pentru toată lumea, cu siguranță. Majoritatea pagubelor pe care le provocase erau asupra propriilor bunuri. Nu credea că exista o lege care să te împiedice să faci asta, nu? Asta dacă n-ai fi încercat să ceară despăgubiri pe asigurare, lucru pe care n-avea nici cea mai mică intenție să-l facă. Imaginați-vă cum ar fi completat formularul de cerere de despăgubire. „Am dat necorespunzător cu spatele într-un uriaș, cu 50 km/h, apoi am dat din nou necorespunzător cu spatele în același vehicul, tot cu 50 km/h, apoi am dărâmat accidental trei borne din fontă, cu fundație de beton, ca și cum ar fi fost niște popice, după două sau trei încercări.“ Nu, mulțumesc. Nu avea să formuleze nici o cerere de despăgubire pe asigurare. Atunci care era infracțiunea de care se făcea vinovat?

Simți mâna ofițerului care-i prinse mâna cu fermitate, iar apoi auzi un zgomot metalic îngrijorător în spatele său.

— Ce...?

Ofițerul îi îndoi brațele în spate, fără să-i provoace durere, dar nici cu gentilețe.

— Urmează să...?

Auzi clinchetul metalic și simți cum încuietoarea i se închide în jurul încheieturii.

— Îmi puneti cătușe? șuieră Grenville panicat și oripilat.

— Îmi pare rău, domnule. Asta este procedura.

Prinse și celălalt braț al lui Grenville și închise a doua încuietoare a cătușelor.

— Dar ce se presupune că am făcut?

Politiștul îl împinse încet de umăr și-l întoarse cu fața.

— Vreți să pofțiți, domnule?

Ca și cum ar fi fost o invitație. Ca și cum Grenville ar fi avut vreo opțiune în situația dată.

Merse, încet și împotriva voinței sale, spre mașina de poliție. Mulțimea de gură cască încă aplauda. Poate chiar înregistrau acest coșmar tragic. Se simți ca un traficant fugar sau ca un criminal în serie, prins într-un târziu, după luni de căutări. De fapt, oamenii ăia nu erau acoperiți cu o pătură, ca să fie feriți de privirile publicului? Grenville nu avea dreptul nici măcar la acest mic favor, care le era oferit criminalilor și teroriștilor? Își întoarse capul și se uită cu dispreț la mulțimea de fotoamatori, care tocmai crea imaginea perfectă ce va apărea pe pagina cinci în trei tabloide a doua zi dimineată.

Mașina de poliție era o Skodă. O, Doamne. Grenville nu avea nici cea mai mică șansă să încapă în spate într-o Skodă, dar William Wallace ținea deschisă ușa din spate, iar lunganul îl conducea spre ea.

— Domnilor ofițeri, întrebă politicos Grenville, credeți că e vreo problemă dacă stau în față?

Polițiștii se uitară unul la celălalt. Grenville avea impresia că încercau să cântărească această cerere perfect rezonabilă. În sfârșit, puțin respect omenesc.

— Nu știu, spuse lunganul. Ce zici, Moggoch?

Scoțianul își schimonosi buzele.

— Nu văd de ce nu. Isuse, de ce să nu-l lăsăm pe cretin să conducă?

Abia termină de rostit cuvintele, că făcu o nouă criză de râs. Se lăsară amândoi în voia râsului de data asta. Scoțianul fu nevoit chiar să-și șteargă niște lacrimi.

— Uite ce-i, grășane, ai valoare de divertisment de mâna-ntâi. Hai, în mașină.

Forță capul lui Grenville în jos și-l împinse brutal pe bancheta din spate, astfel încât Gren se trezi trântit pe o parte, cu fața în jos, de-a latul banchetei.

Polițistul care râdea se lăsă în genunchi pe marginea scaunului, în spatele lui.

— Ridică-te, lătră el.

Dar asta, din păcate, era imposibil. Cu brațele prinse la spate cu cătușele, Grenville n-avea nici o șansă. Oribilul adevăr era că un om de dimensiunile lui Grenville nu se putea ridica doar folosindu-și mușchii stomacului, ca un adolescent cu abdomenul sculptat. Cu o voce tristă, înceată, sufocată de tapiteria scaunului, spuse:

— Nu pot.

— Poftim?

Grenville își ridică puțin capul și își contorsionă gâtul cât putu.

— Nu pot să mă ridic.

— Isuse!

Scoțianul îl prinse de braț și, cu cooperarea lui Grenville, reuși să-l aducă într-o poziție mai mult sau mai puțin verticală.

— Stai bine? întrebă el sardonice.

— Nu chiar.

— Mda.

Polițistul trase de centură și încercă s-o prindă, dar nu ajungea. Nici măcar nu era pe-aproape.

— Suge-ți puțin burta.

Grenville încercă să-i îndeplinească cerința, dar era o misiune sortită eșecului.

Scoțianul trase de centură, împinse și trase de burta lui Grenville, apoi trase din nou de centură, ordonându-i lui Grenville să inspire, înjurând și mormăind permanent în surdină.

— Ce faceți acolo în spate? întrebă lunganul de pe scaunul șoferului.

— Nu pot să-i pun centura cretinului. Uite! N-are cum să-l cuprindă.

Lunganul se întoarse și ambii petrecură câteva clipe minunându-se de acest fenomen, ca și cum ar fi fost un miracol inexplicabil, și poate că ar fi trebuit să cheme Vaticanul să-l verifice, lucru pe care Grenville nu-l găsea nici măcar pe departe umilitor, deși se ruga, chiar insistent, să fie lovit de trăsnet pe loc, poate chiar să-i lovească trăsnetul și pe cei doi polițiști, însă zeii de serviciu nu-i oferiră această grație divină.

— Ce facem? întrebă Moggoch.

— O lăsăm baltă.

Pentru o clipă, Grenville crezu că urmau să-i dea drumul, că gabaritul lui imens fusese salvarea lui. Dar nu.

— Glumești, spuse scoțianul. Și dacă facem vreun accident? Nu vreau să zboare grăsanul prin parbriz, cu mine dedesubt. Ar trebui să scobească în el cu lopata ca să mă scoată de-acolo.

— O să conduc cu atenție.

— Mută-te, îi ordonă Moggoch lui Grenville. În spatele scaunului șoferului.

Grenville se mută. Locul pentru picioare era și mai mic în spatele scaunului șoferului, dar aventura îi epuizase orice putere de protest. Totul era ridicol. Avea câteva kilograme în plus, asta era tot, dar îl făceau să se simtă ca Omul Elefant.

Robert the Bruce trânti ușa peste el și se urcă în față.

— Cum facem cu mașina mea? întrebă Grenville.

Moggoch se întoarse spre el, cu fața radiindu-i de plăcere.

— Cu ce anume?

— Cu mașina mea.

Grenville făcu un semn din cap spre ruina destrămată de pe marginea carosabilului.

— Doar n-o s-o lăsați acolo, nu? N-ar trebui ca unul dintre voi s-o ducă la secție?

Rabbie Burns chicoti pe față.

— Nu vă faceți griji, domnule. O să trimitem pe cineva s-o ridice, dădu el din cap aprobator spre companionul lui. Micky, dă-o prin stație. Spune-le să trimită pe cineva de la Divizia de Clovni.

PRÂNZ

Meniu

*Un suc de kiwi îngrijorător de verde
Un cotlet din năut cu un fel de porcărie din orez sălbatic*

Pui la abur

*Terci zemos cu gândaci de bucătărie
sau
Plăcintă cu carne tocată, cu garnitură de cartofi prăjiți
și fasole în sos tomat
sau
Un nenorocit de miriapod succulent*

Absolut nimic cu o urmă de gust de măr

DOCTORUL: V-a prescris, desigur, să mâncați multă carne friptă.

ARGAN: Nu, numai fiartă.

DOCTORUL: Păi da, friptă, fiartă, totuna e. Oricum, e foarte prudent în ce prescrie și nu puteți fi în mâini mai bune.

ARGAN: Câte grăunțe de sare să pun la un ou?

DOCTORUL: Șase, opt, zece, numai numere cu soț; după cum, când e vorba de medicamente, numai numere fără soț.

(MOLIÈRE, *Bolnavul închipuit*, 1673*)

* Traducere de Tudor Bogdan și Ștefan Crudu, Editura de Stat pentru Literatură și Artă, 1958 (*n.tr.*).

Paisprezece

Jeremy studie mîncarea disponibilă în cantina instituției. Marfa, în mod previzibil, arăta incredibil de sănătos. Adică neapetisantă până la extrem. Orez brun, paste din făină integrală, bucăți de salată cu un aspect mizerabil și, prin urmare, probabil organică. Legume fierte și fără condimente. Nimic din ce era aici nu simțise vreodată mîngâierea fină a unei lingurițe de unt, nu primise vreodată blînda presărare a unui vîrf de cuțit de sare. Cu siguranță, nimic din ce era aici nu văzuse vreodată interiorul unei tigăi. Și, în alte circumstanțe, nimic din ce era aici n-ar fi văzut vreodată interiorul stomacului lui Jeremy. Dar se afla aici și trebuia să dea dovadă de entuziasm. Încercînd să nu suspine, își alese un cotlet remodelat din năut cu un fel de porcărie din orez sălbatic și un suc de kiwi îngrijorător de verde, și se uită în jur după Jemma.

O văzu făcându-i cu mîna de la o masă pe care o oprise lângă fereastra mare cu vedere la grădină. Tipa arăta chiar decent. Mărimea șapte, poate chiar opt, după cum și-o imagina într-o lenjerie fină de țol festiv pentru vineri seara. Jeremy trecuse de multă vreme de faza dezbrăcatului mental al femeilor. Acum mai degrabă și le imagina învîrtindu-se prin apartamentul lui, cu părul dezordonat dimineța, într-una dintre cămășile lui. Găsea asta mult mai plin de erotism. De fapt, adeseori fanteziile lui implicau *îmbrăcatul* femeilor în mai multe haine decât purtau de fapt, lucru pe care Jeremy îl considera un semn de maturitate.

— N-am găsit ketchup.

Își puse tava jos și așteptă instrucțiuni.

— Ketchup? susură Jemma într-un fel ciudat de fermecător. Ar fi culmea baftei, bambino. Ketchupul are zahăr. Dracul viu. Dacă ai noroc, o dată la trei săptămâni o să găsești niște substitut organic de sos tomat, fără zahăr, cu conținut redus de grăsimi, într-o porție de dimensiunea unei sticlute de parfum. În afară de asta, îți aduci de-acasă și sperî să nu te prindă.

— Și totuși, arată el spre cotletul uscat ca piatra, e mâncare sănătoasă.

Ea luă o înghițitură de pui din farfurie și-i făcu cu ochiul. Jeremy zâmbi.

— Nu e bun?

— Nu e în nici un fel. Oamenii spuneau pe vremuri că totul are gust de pui. Acum nici măcar puiul nu mai are gust de pui. Nimeni nu mai spune că mâncarea are gust de pui, pentru că nu mai știe nimeni ce gust are puiul. În plus, puiul ăsta e fiert la aburi. Carne fiartă? N-are nici o șansă să aibă gust de ceva, în viața ei.

Jeremy o privi cum scoate un pliculeț de sare din geantă și presară cantități generoase din cristalele albe letale pe bucata de carne. Ochii i se măriră de dezaprobare.

— Mă rog, se poate și-așa. Dar poți la fel de bine să lași puiul și să-ți tragi un glonț în cap.

Se uită în sus la el.

— Ce e? Nu ești de acord cu sarea?

Jeremy luă o expresie dezaprobatoare.

— E viața ta.

— Și îmi risc viața dacă pun sare în mâncare?

— Hai hai. Sarea ucide.

— Sarea ucide?

— Toată lumea știe asta.

— Toată lumea știe? Pe bune?

Lui Jeremy îi displăcea nota de sarcasm din vocea ei.

— Da, Jemma. E de bun-simț.

— OK, Jeremy.

Puse tacâmurile jos.

— Cum o să mă ucidă sarea?

Jemma se pregătea de luptă. Jeremy simți că intră într-un fel de capcană.

— Tensiune arterială. Infarct. Ar trebui să știi asta, doar ești om de știință.

— Într-adevăr, sunt. Sunt un om de știință care chiar a citit studiile. Și pot să-ți spun că nu există dovezi clare că aportul exagerat de sare ar crește tensiunea arterială, nici măcar cu un procent infim. Și cu atât mai puțin că o astfel de creștere ar duce la infarct.

— Hai, te rog.

— Iată argumentul împotriva sării. Teoria pleacă de la o presupunere plauzibilă: cu cât ingerezi mai multă sare, cu atât mai multă apă trebuie să rețină corpul ca să-și mențină echilibrul de sodiu. Într-un târziu, rinichii răspund prin a excreta mai multă sare, lucru care are ca efect o creștere ușoară a tensiunii arteriale.

— Păi vezi, asta e.

— Problema e că studiile n-au reușit să probeze că se întâmplă asta de fapt.

— Nu, asta n-are cum să fie adevărat. Am văzut studii citate în literatura de specialitate...

— N-am spus că nu există studii care *pretind* că au demonstrat o legătură. Doar că aceste pretinse dovezi sunt în mare parte gargară științifică, în care cifrele au fost cosmetizate atât de puternic, încât nimeni care crede în metodologia științifică nu le-ar putea lua în serios.

— Spui că cercetătorii au inventat de fapt rezultatele? Adică au scos pur și simplu cifre din burtă?

— Mereu mi se pare distractiv. Ai auzit vreodată citatul lui Disraeli: „Există trei tipuri de minciuni: minciuni, minciuni sfruntate și statistici“?

— Bineînțeles. Toată lumea știe că poți găsi o statistică pentru a dovedi orice.

— Cred că ai dreptate. Aproape toată lumea știe asta. Dar iată că tu nu crezi că niște oameni de știință respectabili ar putea efectiv să cosmetizeze rezultatele pentru a-și dovedi teoriile.

— Dar alți oameni de știință verifică rezultatele, nu? Adică, așa funcționează lucrurile, nu?

— Da, așa funcționează. Și, în general, se ajunge la consens. Dar nu și în cazul sării. Toate studiile care pretind că dovedesc o legătură între sare și infarct sunt contestate. Toate tind să utilizeze abordarea Bing Crosby a datelor.

— Ce anume?

— Abordarea Bing Crosby.

Își coborî vocea cu trei octave și lăasă o impresie de cântăreață de romane, parțial enervantă, dar și parțial sexy:

— Aa-centuarea pozitivului, eeee-liminarea negativului. Pur și simplu exclud datele care nu se potrivesc cu concluzia dorită. Și, prin urmare, legătura n-a fost dovedită niciodată într-o manieră satisfăcătoare.

— Dar nici n-a demonstrat nimeni *contrariul*, nu?

Jemma zâmbi.

— Depinde pe cine crezi. Dar nu, nu într-o manieră concludentă. De fapt, este unul dintre meciurile cele mai disputate din întreaga știință. Și nu prea sunt sigură de ce.

— Păi, dacă asta ar putea să salveze niște vieți, meciul nu merită jucat?

— Absolut. Dar există și un argument conform căruia reducerea aportului de sare ar putea să cauzeze mai multe probleme decât ar putea să rezolve. Asta dacă ar rezolva vreo problemă.

— Ar putea cauza probleme?

— Oamenii au *nevoie* de sare, Jeremy. Nu putem trăi fără sare. De exemplu, avem nevoie de sodiu pentru a menține fluxul sangvin. Iar sarea nu conține doar sodiu. Avem nevoie de potasiu din sare pentru vasodilatație și vasoconstricție. Avem nevoie de calciu din sare pentru un tonus muscular bun. Chiar și civilizațiile antice au recunoscut natura esențială a sării. La ce crezi că se referă „sarea pământului”? Știi,

cuvântul „salariu“ provine din limba latină, dintr-o perioadă în care soldații romani erau *plătiți* efectiv în sare, pentru că avea o valoare universală, fiind mai sigură și mai acceptată în toate culturile decât orice monedă – de fapt, în unele culturi, sarea *era* moneda. Pe urmă, ai auzit expresia „e bun ca sarea în bucate“? În Franța, introducerea impozitului pe sare a fost un factor major în declanșarea Revoluției...

Jemma surâse.

— Am cam deviat. Scuze.

— Dar spui că *mai puțină* sare ar putea să provoace probleme de sănătate?

— După cum am zis, avem nevoie de sare ca să trăim. I-ai văzut pe oamenii ăia pe lângă care am trecut, care munceau afară?

Jeremy dădu din cap.

— Acum e iarnă, dar vine vara și fiecare din ei o să elimine aproximativ douăzeci și cinci de grame de sare în transpirație, în fiecare zi de lucru. Și asta fără să calculăm excreția în urină. N-au cum să supraviețuiască doar cu șase grame de sare pe zi. Dacă respectă indicațiile guvernului, s-ar putea să moară pe capete. Sper din suflet că-și aduc pachetele cu mâncare de-acasă.

— Zău așa. Să moară? Nu crezi că e cam melodramatic?

Jemma își ridică o sprânceană.

— Crezi? În anii nouăzeci, un studiu pe o perioadă de opt ani desfășurat la New York pe hipertensivi a descoperit că oamenii cu un regim scăzut în sodiu suferă de patru ori mai multe infarcturi miocardice decât cei cu un consum normal. De *patru* ori mai multe. Țsta e exact opusul celor prezise de teoriile antisare.

Venise rândul lui Jeremy să facă exerciții din sprâncene. După ce amânase suficient de mult momentul, luă o înghițitură din cotletul de năut. Nu era doar nasol, era demonic. N-avea nevoie de condimente pe cât avea nevoie de exorcizare. Când reuși în sfârșit să înghiță, întrebă:

— Și în ce fel ar trebui să ne facă bine sarea?

— Păi, printre altele, este vitală pentru echilibrarea nivelului glicemiei sangvine, pentru generarea de energie hidroelectrică în celulele organismului, pentru comunicarea între neuroni și pentru procesarea informațiilor, pentru absorbția particulelor de alimente în tractul intestinal, pentru curățarea mucilațiilor și a flegmei din plămâni, pentru curățarea catarului nazal și a congestiei sinusurilor, este absolut vitală pentru structurile osoase – lipsa de sare din organism poate duce la osteoporoză; regularizează somnul, previne guta, crampele musculare, venele varicoase și flebita. Este un antihistaminic natural foarte puternic. Și de-aici, două puncte de relaționare foarte importante: împiedică salivarea în somn și, cel mai important, este vitală pentru menținerea sexualității și a libidoului. În plus, face ca mâncarea să aibă un gust mai bun.

Vitală pentru menținerea sexualității și a libidoului. Lui Jeremy îi plăcea asta. Suna cu siguranță ca un semnal de apropiere. Se aplecă în față:

— Bun, dar atunci de ce-a cheltuit guvernul milioane pe campanii promoționale care să-i facă pe oameni să consume mai puțină sare?

Jemma ridică din sprâncene.

— Habar n-am. Pentru că sunt idioți? Pentru că sunt consiliați de idioți? Pentru că vor să dea impresia că le pasă? Sau poate, iar asta e alternativa mea favorită, pentru că vor ca oamenii să fie speriați de aproape orice. Habar n-am, pe bune.

Buun, tipa se ambalase puțin și avea opinii puternice, pentru care n-ar fi ezitat să se angajeze într-o luptă fățișă, dar Jeremy decise că merita, probabil, să-i suporte debitul verbal pentru o șansă de-a pătrunde în interiorul chiloților ăloră cu talie joasă de la Marks & Spencers.

— Știi ce? zâmbi el. Dă-mi și mie sarea.

Cincișprezece

Grenville era într-o celulă.

Era într-o celulă la închisoare.

Grenville Roberts făcea pârnaie.

Tehnic vorbind, era o celulă de arest preventiv, prin urmare nu era la fel de bine păzită ca o adevărată celulă de închisoare, își imagină Gren. Din cărămidă și beton, era vopsită într-un alb strălucitor, obositor. Chiar și peretele care separa zona toaletei era din cărămidă vopsită în alb. Era cocoțat inconfortabil pe un „pat” făcut tot din cărămizi, care semăna mai mult cu o bancă, serios vorbind, acoperit cu o stinghie din lemn moale și cu o pernă din burete în loc de saltea, aruncată deasupra. Se rugă să nu fie nevoit să-și petreacă noaptea acolo. Chiar dacă ar fi reușit să-și urce cea mai mare parte a corpului pe „pat” și să-și mențină un fel de echilibru precar toată noaptea, cu suficientă încredere ca să și adoarmă, spațele lui nu și-ar fi revenit niciodată din această experiență. Niciodată. Dacă era forțat să-și petreacă noaptea pe această stinghie, dimineața ar fi putut foarte bine să-și scoată coloana vertebrală și s-o arunce la gunoi.

De cât timp era acolo? Se uită la încheietură, unde nu mai avea ceasul. I se părea că era acolo de trei luni, dar probabil că nu trecuse mai mult de o oră. Dacă ar putea să proceseze acest caz ridicol și să-i dea drumul mai repede, ar putea chiar să ajungă la timp la studio pentru emisiune.

Îi reținuseră toate bunurile când îl băgaseră la zdup. Nu înțelegea ce fel de amenințare ar fi reprezentat ceasul. Oare credeau că urma să-l desfacă în bucăți și să-l folosească pentru a săpa un tunel de salvare? Ar trebui să-l țină acolo mai mult

decât stătuse închis Contele de Monte Cristo numai ca să deseneze forma tunelului pe podeaua din beton.

Ceasul, portofelul, mărunțișul, cheile – luaseră tot. Îi luaseră chiar și cardul de membru temporar la David Lloyd Leisure Center, pe care probabil că puteau să-l păstreze. Grenville se îndoia serios că l-ar mai fi primit acolo cu brațele deschise în viitorul apropiat. De asemenea, îl pusese să-și scoată adidașii, acțiune care, după cum se știa deja, nu se producea fără durere, îl lăsa invariabil fără respirație și era însoțită de un risc serios de leșin. Apoi cireașa de pe tort, care ar fi putut fi clasificată drept crema umilințelor dintr-o zi care, până acum, se dovedise plină de așa ceva, nefiind încă decât pe jumătate trecută: îi scosese șiretul elastic de la pantalonii de jogging.

Acum, pe bune, la ce credeau că avea să-l folosească?

Cu siguranță, nu s-ar fi putut spânzura cu șiretul. Era *elastic*. Chiar dacă ar fi găsit vreun fel de protuberanță în tavan de care să lege un capăt, ceea ce nu avea cum – oamenii nu erau proști, bineînțeles: după primele câteva mii de suiciduri prin spânzurare în celulă, renunțaseră la instalarea de lustre cu potențial de spânzurători –, dar, chiar dacă ar fi găsit ceva prin care să treacă lațul, după care și-ar fi petrecut lațul în jurul gâtului și ar fi reușit să arunce scaunul de sub el, ar fi sfârșit pur și simplu lovindu-se la nesfârșit de lucrurile din cameră, ca un nebun care sare cu coarda elastică la un concert punk. Cel mai rău lucru pe care ar fi putut să și-l facă ar fi fost să se dea cu capul de tavan de câteva ori.

Prin urmare, fusese nevoit să meargă în celulă desculț, ținându-și pantalonii cu o mână. Nebunie curată.

Îi citiseră drepturile din nou, iar Moggoch descrisese operațiunea de arestare, sărind, bineînțeles, peste propriile remarci sardonice, dar raportând absolut tot ce făcuse și spusese Grenville. Era acuzat de distrugere în baza Legii Distrugerilor din 1971 și de conducerea unui vehicul fără grija necesară. I se dăduse dreptul la un apel telefonic, dar îi luase mult să se decidă pe cine să sune. Primul lui gând, destul de ciudat, dacă

ne gândim bine, fusese la fosta lui nevastă, dar respinsese acest impuls. N-ar fi fost pur și simplu extaziată de plăcere? Grenville la pârnaie. Ar fi râs până la Crăciunul următor. În timp ce-și răsfoia cu o disperare crescândă agenda mentală, își dădu seama de un lucru teribil, dar absolut teribil.

Grenville Roberts nu avea nici un prieten. Nici măcar unul mic. Cum dracu' se întâmplase asta? *Avusese* prieteni. Prieteni buni. Păstrase legătura cu mulți dintre ei până pe la treizeci și cinci de ani. Dar, treptat, toți se însuraseră și făcuseră copii, iar apoi se mutaseră. Ținuseră legătura, cel puțin la început, apoi din ce în ce mai rar, până când deveniseră, într-un târziu, mai mult sau mai puțin străini. În schimb, câștigase noi prieteni, în majoritate părinții prietenilor fiicei lui, mai exact, dar nu mai simțea apropiere în cazul lor: nu aveau experiențe comune; nu luptaseră împreună în tranșeele tinereții. N-avea pe nimeni de care să se simtă suficient de apropiat ca să-l sune și să-i spună că era în arest.

În fine, lucrul cel mai important era să anunțe echipa de producție că era posibil să nu ajungă la înregistrarea de azi, deși nu prea voia să le spună de ce și nu se putea gândi la o scuză adecvată. În plus, dacă răspundea Fata la telefon, și doar știa bine că putea să răspundă, Grenville se putea lipsi de această umilință delicioasă, mersi frumos, într-o zi atât de plină de umilințe.

Agentul lui, atunci.

Era păcat că agentul trebuia să afle de această prostie, căci se aflau la începutul relației lor profesionale, iar aceasta era doar o aberație unică în comportamentul lui Grenville, care nu voia ca Seth să creadă că obișnuia să facă demonstrații de lupte scandinave în parcurile cluburilor de fitness, dar n-avea ce să facă.

Ceruse o carte de telefon, pentru că nu știa încă numărul pe dinafară, moment în care se confruntase cu încă o dovadă de batjocură polițienească. Ce credea că era acolo? Ser-vi-ciul

In-for-maaaa-ții? Cumva ofițerul de serviciu *arăta* ca tembelii ăia mustăcioși din reclamele la 118?

Deci asta era. Acel unic apel telefonic la care aveai dreptul nu putea fi efectuat decât către numere pe care le știai pe de rost. Din moment ce Grenville nu știa pe dinafară decât două numere – pe al fostei lui neveste și pe al lui –, era pur și simplu terminat. Pentru că nu voia să-i lase să scape fără să plătească un telefon, sunase la numărul lui de acasă și își lăsase pe robot un mesaj interminabil, care era în cea mai mare parte o diatribă lungă și amară despre standardele uimitor de scăzute ale forțelor de ordine în țara asta în general, precum și o speculație sălbatică despre strămoșii apropiați ai unui anume ofițer scoțian în special.

De asemenea, i se oferise posibilitatea să aleagă între a contacta un avocat pe care-l cunoștea sau a se lăsa pe mâinile unuia dintre avocații din oficiu. Nu știa decât un singur avocat: pe cel care se ocupase de divorțul lui, un bou cu acte, a cărui incompetență monumentală nu putea fi egalată decât de magnifica lui aplecare spre ficțiune când venea vorba de facturare. Prin urmare, Grenville optase pentru avocatul din oficiu, care fără îndoială că avea să se dovedească la fel de incompetent, dar care avea un dublu avantaj: acela de-a sosi mai devreme și de-a nu costa absolut nimic.

I se luaseră amprente, i se făcuseră fotografii și i se recol-tase o probă ADN, lucru pentru care o polițistă drăguță fusese nevoită să introducă un fel de bețișor de urechi alungit în gura lui, o experiență deloc neplăcută, mai exact. Trecuse multă vreme de când o fată drăguță îi atinsese gura ultima oară.

Dar acum era în sistem. La orice infracțiune, oriunde în țară, numele lui Grenville Roberts ar fi fost unul dintre cele care ieșeau din baza de date. Orice infracțiune cu mașini, orice distrugere, și Grenville Roberts ar fi fost adus la secție pentru interogatoriu și intervievat ore în șir sub luminile obositoare. Era bine să înceapă să-i placă aici, pentru că se părea că avea să fie un vizitator regulat. Poate că ar trebui

să-și tatueze agenda pe corp, ca să nu mai fie prins pe picior greșit la partea cu telefonul.

Îl întrebaseră dacă era musulman, lucru care părea destul de necuviincios, dar se dovedise că nu încercau decât să-i determine restricțiile alimentare. Cât timp aveau de gând să-l țină aici? Le spusese că urma dieta GI, lucru care nu făcuse decât să producă mai multă derâdere și batjocură.

Își schimbă centrul de greutate pe banca de cărămidă, ale cărei margini îi săpau șanțuri în pulpe cu destulă cruzime. Cât mai dura până veneau să-l ridice? Cu siguranță, avocatul trebuia să fi ajuns deja. Cu siguranță, cineva era liber și putea să-l interogheze. Poate că nu găseau decât doi polițiști buni și așteptau să se elibereze polițistul cel rău. Poate că uitaseră de el cu totul și era destinat să-și petreacă următorii paisprezece ani în această celulă, ca Edmond Dantès, caz în care ar trebui, probabil, să se așeze în genunchi și să înceapă să zgârie betonul cu unghiile. O călătorie de o mie de mile începe cu primul pas, nu-i așa?

Din fericire, se auzi un zgomot la ușă. Grenville se ridică în picioare. Ușa părea foarte solidă, cu o fereastră din geam gros în partea de sus – Grenville presupuse că geamul era securizat și n-avea nici cea mai mică intenție să încerce să testeze această teorie acum, deși rămânea de văzut cât urma să se scurgă din cei paisprezece ani înainte de-a se lăsa pradă tentației de a-l sparge cu mâna goală.

La geam apăruse o față care se uita la el. Fața avea o uniformă dedesubt.

Sub geam se găsea o ușiță: un fel de deschizătură în metal care reprezenta o conductă pentru alimentarea deținuților (ceea ce se considera acum Grenville a fi) cu cele necesare traiului. În deschizătură apărură o tăviță, iar vocea de cealaltă parte a ușii anunță că acesta era prânzul.

Vai, vai. Prânzul era servit. Vai-de-mine. Servit de un ospătar, mai exact. Hotelul Wormwood Scrubs, vă rog.

Grenville se apropie de ospăț cu un oarecare tremur. Ce ciulama de nedescris din cărțile lui Dickens îl aștepta oare

sub folia de aluminiu? Terci de ovăz cu gândaci de bucătărie? Pietricele texane asortate cu cadavre de albastrele? Biscuiți uscați cu umplutură de viermi încolăciți?

Ridică puțin capacul, după care îl ridică de tot. Era o plăcintă cu un aspect destul de apetisant. Lângă ea erau cartofi prăjiți din belșug. Era și sos, era și fasole.

Din câte-și amintea el, dieta GI îi interzicea să se atingă de orice parte din acest meniu.

Nu-și amintea foarte bine lista mâncărilor interzise – poate că ar fi trebuit să și-o tatueze și pe asta pe corp. În mod clar, urma să petreacă mult timp în saloanele de tatuaj, dacă își recăpăta vreodată libertatea. Dar putea spune, cu suficientă convingere, că plăcintele nu erau permise și știa sigur că nu avea voie să mănânce cartofi prăjiți sau fasole. Poate că avea voie să lipăie puțin din sos, dar se îndoia: aproape sigur conținea făină.

Duse tava lângă pat oricum. Nu voia să pară că refuza mâncarea sau că se purta ciudat și nu coopera. Era și un suc de fructe, probabil din concentrat, care, dacă nu-l confunda cu dieta Atkins, era și el interzis. Ținea deja de o săptămână acest regim, cu excepția micului dejun nebunesc de azi-dimineață, și tocmai începea, credea el, să simtă unele beneficii, așa că n-avea de gând s-o ia înapoi pe drumul pierzaniei.

Cu o tărie de caracter și totodată o flexibilitate a voinței pe care le găsea extrem de admirabile la el, se așeză din nou pe bancă, lăsând tava de mâncare cât mai departe posibil. Încercă să nu se lase distras de la starea sa de introversie mizerabilă de aromele ispititoare cu care-l ademenea prânzul, dar tăria de caracter și voința se dovedeau a nu mai fi atât de puternice sau de rezistente pe cât crezuse inițial.

Îi era foame. Nu-i fusese foame înainte să apară mâncarea, dar acum, se dovedi, era absolut flămând.

Se gândi să încerce un cartof prăjit. Un singur cartof n-o să-i compromită dieta, nu-i așa? Nu apăruse pe planeta asta ca să stea și să moară de inaniție, nu? Nu trebuia să aștepte

în această celulă, ignorând o mâncare perfect comestibilă, ca să fie mai târziu forțat să scurme podeaua, încercând să prindă un nenorocit de miriapod succulent, pe care să-l soarbă cu lăcomie ca Papillon pe Insula Diavolului. Mai bine un cartof decât cel mai succulent miriapod, în opinia lui.

Și nu era un cartof rău. Grenville era un cunoscător, iar **ăsta** nu era un cartof rău. Personal, prefera cartofii franțuzești, mai subțiri, mai crocanți la exterior, iar **ăsta** era un cartof cam dolofan și nu suficient de crocant la exterior, dar făinos și moale la interior, și ar fi fost probabil și mai bun cu un pic de sos, așa că mai luă un cartof și-l înmuie doar puțin în sos, cu atenție, să nu se contamineze de la sosul tomat din fasole, care, să recunoaștem, era zahăr pur, și, într-adevăr, sosul fu un complement delicios pentru cartof. Din curtoazie profesională, se gândi că ar trebui măcar să vadă cu ce era umplută plăcinta. Luă cuțitul și furculița de plastic, gândindu-se vag dacă ar trebui să caute o modalitate de-a ascunde cuțitul, pe care să-l folosească mai târziu ca pe un fel de „șiș” de protecție personală în curtea comună, după care tăie plăcinta.

Foitașul era admirabil. Ferm, dar sfărâmicios. Iar plăcinta era cu carne tocată și cu ceapă, una dintre favoritele personale ale lui Grenville din întreaga lume a plăcintelor, care nu putea fi depășită decât de plăcinta cu carne și rinichi. În plus, bineînțeles, ar putea s-o mănânce nepedepsit, cât timp se limita la umplutură.

Ridică tava pe genunchi, scoase capacul și în mai puțin de șapte minute din întreaga masă nu rămase decât o urmă de sos pe farfurie.

Se făcuse ora prânzului şi Hayleigh încă nu apucase să se ocupe de marfa de contrabandă ascunsă în *Chick Chat*. Nu avusese pauză de dimineaţă deoarece domnul Madders (ghici ce poreclă avea) ţinuse toată clasa în detenţie pentru că Daniel McWeaver-Boastcroft trăsese un pârţ teribil, care mirosea atât de îngrozitor, încât Maddo-Nebunul crezuse că era vorba de o bombă cu gaze urât mirositoare şi ceruse ca vinovatul să recunoască, dar lui Daniel îi fusese prea ruşine, aşa că suferise toată clasa. Cu toate astea, Hayleigh nu putea să-l învinovătească pe Daniel. Să recunoşti că ai tras un pârţ atât de mortal, încât cei din spatele clasei să sufere de arsuri de gradul trei şi de radiaţii otrăvitoare, ar fi fost o umilire teribilă, iar el nu s-ar fi putut reabilita niciodată.

Se strecură în toaletă şi, din fericire, găsi imediat o cabină goală. Lucrând rapid, trată mai întâi masa de prânz. Stoarse banana (o sută patruzeci şi trei de calorii) din coajă în punga de plastic şi goli cutia de lapte semidegresat (200 ml, nouăzeci şi şase de calorii) în closet. Desfăcu bagheta cu ton şi maioneză (o bombă calorică de cinci sute treizeci şi cinci de calorii, fără să mai vorbim de cele douăzeci şi trei de grame de grăsimi) şi o fărâmiţă peste folia în care fusese ambalată, apoi mânji folia cu o parte din umplutură. Incredibil, *mai era* un sandwich în pachetel. Oare mama încerca s-o *omoare*? De data asta, era cu şuncă şi caşcaval (cinci sute cincizeci şi şapte de calorii şi douăzeci şi şapte de grame de grăsimi, pentru atac de cord). Din nou, scoase folia şi, dând dovadă de inteligenţă, îşi zise ea, fărâmiţă jumătate din sandwich pe folie, lăsând cealaltă jumătate intactă. Nu trebuia să pretindă că mâncase *tot*,

nu-i așa? Dacă lăsa jumătate de sendviș era mai convingătoare. Ha, ha. Mai detectează-o pe *asta*, regină a detectivilor. Aruncă chipsurile cu ceapă și cașcaval (o sută optzeci și patru de calorii) în closet. Chipsurile se înmoaie și se evacuează când tragi apa, spre deosebire de banane, pe care n-ai nici o șansă să le îneci. Ar fi trebuit să construiască *Titanicul* din banane. Înlătură cu blândețe batonul de Mars (două sute nouăzeci și patru de calorii, nu, nu, nu prea cred) din ambalaj și-l puse lângă banană.

Și, pe fundul pachetelului, chiar acolo, zăcea Coșmarul de Prânz al lui Hayleigh. Un măr. Un măr mare, roșu, succulent. Cincizeci și trei de calorii de iad cu aromă de fruct.

Nu poți să golești pur și simplu un măr. Nu poți să-l cio-pârtești. Trebuie să lași un cotor cu urme de dinți pe el. Încercase să dea merele altor colegi înainte, dar oamenii deveneau suspicioși dacă-i urmăreai în timp ce mâncau mărul, după care căutai în pubele pentru a recupera cotorul. Riscai să ți se spună nebună pentru așa ceva, dacă nu aveai grijă.

Nu avea nici o șansă cu el. Cel mai bine era să se apuce odată, ca să termine mai repede. Se așeză pe closet, ținu punga sub gură și încercă să-și facă nițel curaj pentru oroarea de neevitat. Îi venea deja să vomite de la mirosul de banană. Își luă inima în dinți și mușcă din măr. O mușcătură sănătoasă. O scui-pă imediat în pungă și continuă să scuipe și să scuipe și să scuipe. Bleah. Bleah. Bleah-bleah. Mușcă altă bucată și scuipă. De data asta, simți că avea să vomite pe bune. Sări repede de pe closet și se întoarse, astfel încât să stea cu capul deasupra vasului, dar nu avu decât un reflex sec de vomă.

Când își reveni, se așeză din nou. Transpirase. Doamne, nu mai putea să continue cu asta. Poate că era suficient. Poate că mărul arăta suficient de mâncat deja. Se uită la măr, dar acesta continua să fie aproape intact.

Bun, păi dacă ajunsese până aici...

Până la urmă, reuși să creeze un cadavru de măr rezonabil de convingător, după alte cinci mușcăături. Operațiunea durase aproximativ douăzeci de minute.

Puse toate resturile înapoi în pachetul, deschise ușa cabinei și aruncă o privire afară. Avea noroc, nu era nimeni în jur. Se duse repede la pubelă și aruncă punga de plastic, care era de fapt o bombă calorică cu care ai fi putut hrăni întreaga Etiopie timp de cincisprezece ani. Apoi scoase revista *Chick Chat*, rupse plasticul, extrase periculoasa scrisoare albastră și aruncă revista și resturile stricate de la micul dejun în pubelă. Iartă-mă, Jason.

Pe urmă traversă spre tâșnitoare și își clăti gura timp de vreo cinci minute, până când nu mai simți decât puțin din gustul de măr, după care se încuie înapoi în cabină.

Ce gargară! Ce gargară stupidă! Dacă oamenii nu și-ar mai băga nasul în treburile ei, ar putea naibii să trăiască o viață normală. Ar putea să nu mai *aștepte* până se făcea suficient de mare ca să plece de la școală. Ar putea să nu mai *aștepte*. Să plece chiar și de-acasă. Ar fi trist, da, dar măcar ar putea să spună că avea viața ei.

Deschise plicul. Nu trebuia să-l deschidă la aburi. Dacă avea un conținut benign, putea să pretindă că venise a doua zi și că-l deschisese crezând că era pentru ea; că era un jeton pentru o carte, pe care-l aștepta pentru credite suplimentare pentru teme sau așa ceva.

Nu era benign.

Era de la doamna Mellish, scorpia.

„Dragă domnule și doamnă Griffin, vă scriu bla bla fiica dumneavoastră Hayleigh bla bla din ce în ce mai îngrijorată bleah bleah bleah a leșinat la ora de sport.“ Ceee?! Nu *leșinase*. Se simțise puțin amețită, atâta tot. Și se așezase puțin pe jos. Se întinsese, mai exact. De-a binelea. Dar asta doar ca să-și recapete suflul, pentru numele lui Dumnezeu. Țsta nu era *leșin*. Dar nu, nu, scorpia de Cap-de-Pepene n-o lăsa baltă și pace. Voia s-o ducă la *spital*, ca și cum ar fi urmat să moară sau mai știu eu ce, dar Hayleigh nu era ușor de înduplecat. Chemaseră asistenta, care o examinase, îi luase tensiunea și temperatura, când de fapt ea nu dorise decât să stea puțin

jos singură și să-și recapete suflul. Dar nu, asistenta trebuise să folosească tot ce avea în trusă, inclusiv porcăria aia de garou pentru tensiune, care chiar durea puțin, când se umfla complet.

Apoi fuseseră Șușotelile Îngrijorate între asistentă și scorpia de madam Pepene, iar Hayleigh fusese trimisă să se întindă pe canapeaua din cabinetul medical și să se odihnească puțin. Dimineța. Ca și cum ar fi fost un copil mic. Ca și cum ar fi fost la grădinița Montessori și ar fi avut nevoie de un pui de somn la mijlocul dimineții. Aproape că le întrebuse: „Unde mi-ați pus sticluta de lăptic, în cazul ăsta?“, dar se temuse că poate chiar i-ar fi *dat* niște lapte. Stătuse acolo o oră sau mai bine, iar apoi se întorsese la ore, simțindu-se excelent și gândindu-se că asta fusese tot.

Dar la sfârșitul zilei avusese parte de Acea Mică Discuție, care implicase niște acuzații foarte grave și niște întrebări extrem de ciudate și, deși Hayleigh parase absolut toate invențiile absolut nebunești cu mult calm și într-un mod rațional, avusese impresia că acea problemă ridicolă nu avea să dispară de la sine.

Și avusese dreptate. Câtă dreptate avusese? Maximum de dreptate, dacă interesa pe cineva. Avusese dreptate farmaceutic și conjunctiv, dacă interesa pe cineva câtă dreptate avusese. Nu putea exista dreptate mai mare decât să exprimi dreptatea cuiva la modul verbal corespunzător. Și toată dreptatea se dusesse pe apa Sâmbetei, plutind departe de creierul infim de maimuță al doamnei Mellish. Hayleigh reveni la scrisoarea care era, la drept vorbind destul de seacă. „...a leșinat la ora de sport.“ Minciună. „Bla bla asistenta și-a exprimat îngrijorarea bleah bleah malnutriție...“ Ceee? Minciună, minciună, minciună. Mda, doamnă Mel-scorpie, v-ați cam încurcat aici. Hayleigh? Malnutrită? Da, cum să nu. Malnutrită ca un rinocer borșos. Malnutrită ca o morsa gigantică într-o crescătorie de pești. „...malnutrită bla bla bla tulburări de alimentație.“ Bun, deci asta era. Esența lucrurilor. Oamenii cred că, dacă ești supraponderal, trebuie să suferi de o tulburare de alimentație.

Când, de fapt, Hayleigh nu știa pe nimeni în întreaga lume care să mănânce mai atent decât ea; care urmărea cu mai multă atenție aportul de grăsimi; care știa mai bine valorile calorice ale alimentelor. „...tulburare mac mac mac sunt sigură că sunteți și dumneavoastră îngrijorați...” și tot așa, cu aceleași nonsensuri sălbatice, de om nebun, tot așa și iar așa. „Vă rog să mă sunați și să stabilim o dată și o oră la care sunteți amândoi disponibili bla bla o oarecare urgență.” Normal. Excelent. Ce trebuie făcut aici urgent, doamnă Țăte de Pepene, este să vă duceți uriașele baloane să-și facă de urgență o operație pe creier. De preferat un transplant total de creier. Iată de ce era nevoie urgent în cazul ăsta. Un transplant de creier de la un cimpanzeu nebun i-ar fi putut îmbunătăți capacitățile de raționament logic. Un transplant total de creier de la o amibă unicelulară, efectuat urgent, ar transforma-o practic pe monstruoasa femeie într-o ființă aproape umanoidă.

Bun, nu exista decât un singur loc în care trebuia să ajungă scrisoarea, iar Hayleigh tocmai stătea pe el. Își dori să o treacă treaba mare, ca să se poată șterge la fund cu urâtenia, dar n-o trecea. Ca să fie sinceră, nici nu-și mai amintea de când nu mai utilizase această funcție a organismului. Trase apa peste scrisoarea plină de mizerii, împreună cu laptele și cu chipsurile înmuiate și cu plicul albastru mizerabil.

Doamne, ce bine că interceptase scrisoarea. S-ar fi dezlănțuit iadul acasă dacă ar fi ajuns scrisoarea când ea nu era acolo. Nici măcar nu se putea gândi la efectul devastator pe care l-ar fi avut.

Verifică vasul closetului. Se evacuase totul. Trase apa din nou, pentru siguranță. Evitase criza. Bine lucrat.

Şapteprezece

Grenville stătea într-o sală de interogatoriu a poliției din Hornsey, așteptând să apară polițistul bun și polițistul rău. Aștepta împreună cu avocatul din oficiu, care nu-l costa nimic și care arăta ca și cum ar fi făcut toți banii. Se întrebă dacă nu cumva exista un fel de competiție pentru a-l alege pe cel mai tâmpit avocat al anului. Spera din tot sufletul să existe așa ceva. Avea doi candidați care știa că ar trece examenul *cu brio*. Ar curăța casele de pariuri, nene.

Acest ultim candidat era Charles Whitman. Ca pe poet, spusese el, deși Grenville nu știa nici un poet Charles Whitman, după care răsese, astfel încât Grenville să-și dea seama că era un fel de glumă, ceea ce nu era, nici măcar dacă făcea un efort de imaginație, admitând că ar fi existat vreun poet pe care să-l cheme Charles Whitman. În fond, dacă l-ar fi chemat ca pe un poet, să spunem că l-ar fi chemat Thomas Stearns Eliot și ar fi spus „ca pe poet“, în ce fel ar fi putut fi asta considerată o glumă? Îl chema ca pe poet. Îl chema *exact* ca pe poet. Unde era gluma? Așa că, imediat, Grenville își dăduse seama că avea de-a face cu un idiot și aproape că începuse să regrete că n-o chemase pe lipitoarea aia incompetentă de la Țeapă, Țepușă și Țeparii, Societate Civilă de Avocați, înființată în 1983.

Whitman îl rugase pe Grenville să-i relateze versiunea lui asupra faptelor care conduseseră la arestarea sa, dar nu păruse foarte atent, întrerupându-l de nu mai puțin de patru ori pentru a răspunde la telefonul mobil, de fiecare dată ridicând mâna, deschizând telefonul și spunând „Îmi pare rău, trebuie să răspund“, iar apoi ducându-se în capătul îndepărtat al camerei. Nu părea nici măcar vag interesat de comportamentul

de nedescris al femeii-gorgonă, care era singura posibilă circumstanță atenuantă pentru Grenville, în schimb, părea să se concentreze pe ceea ce insistă să numească „criza de vandalism” a lui Grenville în parcare, indiferent de câte ori îl corectase Grenville. Dacă începea să-i spună „vandalism” în instanță, cap de dovie ce era, urmau să-l închidă pe Grenville și să azvârle cheia. Era doar o suită nefericită de incidente. Era o regretabilă reacție supradimensionată la o provocare neomească. Era prostesc, da. Era o dovadă de iresponsabilitate, indubitabil. Dar *nu* era o criză de vandalism.

În timp ce aștepta să se încheie ultimul apel telefonic vital, Grenville se juca distrat cu adidașii, care îi fuseseră returnați pe durata „întrevederii”, forțându-l să execute și mai multe manevre dureroase și complet inutile. Din anumite motive, nu le mai era teamă că avea să-și desfacă șireturile și să facă din ele un fel de ștreang cu care să se spânzure în sala de interogatoriu, deși se gândea serios să le utilizeze pentru a-l sugruma pe Charles Whitman, non-tizul poetului. Cu toate acestea, nu-i returnaseră ceasul, fără îndoială de teamă să nu cumva să-l desfacă și să-l folosească pe post de lopățică cu care să sape un drum de ieșire din sala de interogatoriu, dar exista un ceas pe perete și era clar că, până acum, absența sa dăduse deja bătăi de cap la studio. Probabil că presupuneau că fusese implicat în vreun accident, lucru care, de fapt, ar fi fost mult mai bun decât să știe adevărul. Ar putea să roage pe cineva să-i pună piciorul în ghips după ce termina întrevederea și să pretindă că avusese un accident. Da, asta ar fi preferabil, absolut. Se gândi că ar putea scăpa cu fața curată în felul ăsta. Să șchiopăteze vreo două săptămâni cu piciorul în ghips. Avea și epava mașinii cu care să probeze această mică invenție.

Echipa de producție suna deja, probabil, pe la spitale și pe la serviciile de ambulanță. Se gândea cum avea să reacționeze Fata la aflarea veștii. Avea să fie îngrijorată? Avea să fie îndurerată, imaginându-și ce era mai rău? Oare minunatul ei piept ar răsufla ușurat de fiecare dată când ar afla că nu era internat la terapie intensivă, la fiecare spital la care suna?

Whitman termină ultimul apel, fără îndoială distrugând viața unui alt client nefericit între timp, și reveni la masă.

— Îmi pare rău. N-am avut încotro.

După care răsă din nou. Grenville își repetă cele două propoziții de câteva ori în minte, dar nu descoperi gluma în nici una din ele.

— Acum, își consultă Whitman notițele, la sfârșitul crizei dumneavoastră de vandalism...

— Nu a fost o criză de vandalism.

Grenville spuse asta încet, dar cu fermitate, sperând că aceasta ar fi putut fi cea mai bună metodă de-a comunica totuși cu maimuțoiul, că ar fi putut reprezenta tehnica prin care informațiile să-i penetreze nivelul de conștiință. Și ar face bine să reușească. Singura opțiune rămasă, dacă asta eșua, era să facă rost de o freză manuală, să trepaneze craniul oribilului exemplar și să tatueze cuvintele direct pe lobii frontali, folosind chiar stiloul lui.

— Îmi pare rău, spun asta întruna, nu-i așa? Cum ar trebui s-o numesc?

— Trebuie s-o numim în vreun fel? Am făcut o serie de lucruri pe care îmi doresc să nu le fi făcut. Ele nu trebuie neapărat grupate sub un singur nume. Nu trebuie să le numim „Asaltul Centrului David Lloyd 13”. Nu trebuie să le numim „Masacrul celor Trei Uși din East Finchley”. Nu trebuie să le spunem nicum.

— Bun. La sfârșitul... Îmi pare rău, tot îmi vine să-i spun „criză de vandalism”.

— Rezistă tentației. Te implor.

— La sfârșit, ați trecut direct prin bariera de la ieșire, smulgându-i brațul.

— Corect. Da.

— Pot să întreb de ce?

Grenville se frecă pe față cu palma.

— E complicat. Am făcut asta pentru că bariera n-ar fi trebuit să fie acolo.

— N-ar fi trebuit să fie acolo?

— Nu avea nici o funcție logică. Pur și simplu îi împiedica pe oameni să iasă din parcare, și nimeni nu știe *de ce*.

— Înțeleg... spuse Whitman în așa fel încât Grenville să priceapă că nu înțelegea nimic.

— Ar fi trebuit să introduci un cod de securitate, dar toată lumea putea să afle acest cod. Are asta vreun sens?

— Nu prea. Știați codul?

— Țsta e motivul pentru care m-am întors și am parcat pe locul rezervat părinților cu copii mici. Să aflu codul.

— Și nu l-ați aflat?

— L-am aflat.

— Înțeleg... spuse Whitman din nou, dar nu înțelegea, și cine l-ar fi putut învinovăți? Și care a fost sfârșitul acestei...
ăăă... putem să-i spunem încăierare?

— Nu.

— Sfadă?

— Taci din gură.

Ușa sălii de interogatoriu se deschise și intră o femeie în uniformă de polițist, cu pantaloni bărbătești. Era cea care-i luase proba de ADN lui Grenville mai devreme. Avea o coafură asimetrică: părul scurt pe o parte, dar cu o șuviță lungă, care tindea să-i cadă peste ochiul stâng. Destul de atrăgătoare, în opinia lui. Grenville se uită în jur, sperând că ea urma să fie polițistul rău, lucru care ar fi fost destul de erotic după el, ceea ce ar putea fi un indicator al extremei sărăcii a vieții lui sexuale curente, dar nu mai intră nimeni în cameră după ea.

Le zâmbi fără umor și spuse:

— Sunt detectivul Redmond. O să conduc acest interogatoriu.

Puse un dosar foarte, foarte gros pe birou. Era doar cazul lui Grenville? Cu siguranță, nu. Probabil că era dosarul cu toate cazurile nerezolvate de la începutul lui Bow Street Runners*. Cum generaseră oare atâtea hârtii în legătură cu el, într-un

* Prima forță polițienească profesională din Londra, înființată în 1749 de Henry Fielding (*n.tr.*).

timp atât de scurt? Doamne Sfinte: nu puteau să aibă atâtea dovezi nici împotriva lui Slobodan Miloševici.

— O să înregistrăm acest interogatoriu, iar răspunsurile dumneavoastră o să poată fi folosite ca probe. Înțelegeți?

Grenville dădu din cap. Un singur detectiv? Cum aveau să decurgă lucrurile? Tipa era drăguță sau rea? Avea să joace ambele roluri? Avea să afișeze un comportament nebunesc, de maniaco-depresiv bipolar – dându-i palme cu o mână și oferindu-i o țigară cu cealaltă?

Porni înregistrarea, își spuse numele, data și ora și le numi pe celelalte persoane din încăpere, după care deschise dosarul. Citi raportul ofițerului care operase arestarea, care, așa cum bănuia Grenville, făcea ca polițiștii să apară ca niște cavaleri strălucitori ai serviciului public, care nu scoteau niciodată pe nimeni din minți și care nu cădeau pe jos de răs batjocoritor absolut niciodată. Primiseră un telefon prin care erau anunțați că se comiteau distrugerii *et caetera*. Era o descriere la obiect a arestării lui Grenville, din care fusese omis întregul fiasco al centurii de siguranță, dar Grenville nu era supărat de asta. Urmară câteva depoziții ale martorilor, inclusiv a unei doamne Curtiz, care se dovedi a fi cața de la care pornise toată târăsenia. Declarațiile martorilor erau mai încărcate emoțional decât raportul polițiștilor, iar Grenville nu ieșea deloc bine. La sfârșitul lecturii întregului dosar, Grenville se foia deja în scaun.

Femeia își ridică privirea.

— Sunteți de acord că toate acestea oferă o descriere corectă a faptelor?

Grenville se foi din nou.

— Păi... până la un punct. Există unul sau două puncte în care...

Redmond ridică mâna.

— Vă rog să-mi permiteți să vă opresc aici, domnule Roberts, doar pentru o secundă.

Walt Whitman intră în vorbă.

— Doamnă detectiv, clientul meu are dreptul să-și explice criza de vandalism. Nu sunteți de aceeași părere?

Genial. Grenville dădu din cap și se uită la șireturi. De ce nu găsești niciodată o freză de trepanații când ai nevoie de ea?

— O să aibă ocazia, domnule Whitman, spuse detectivul. Credeți-mă, îi fac o favoare. Cred că e în interesul dumnealui ca, înainte să spună ceva ce ar putea să regrete ulterior, să ne-așezăm și să ne uităm puțin la înregistrările camerelor de supraveghere.

Optsprezece

După prânz, Jeremy și Jemma se plimbară în jurul Fermei de sănătate în mașinuța de golf pe care le-o alocase Stone, dar, la drept vorbind, nu era mare lucru de văzut. Doar zeci și zeci de structuri circulare, toate identice, toate cu aceeași piațetă centrală, cu aceeași sală de fitness, cu aceleași magazine...

— Mici cutiuțe, tăiate în aceeași formă, spuse Jemma tristă. Jeremy aprobă.

— Sunt un pic deprimante.

Ar fi fost nevoie de un fotograf genial pentru a face locul ăsta să arate atractiv în broșuri.

— Stai puțin...

Verifică în dosarul pe care i-l dăduse Stone.

— Da, avem o hartă. Există un circuit în natură, chiar aici, arată el pe hartă.

— Da, dădu din umeri Jemma. Dacă am ști unde suntem de fapt...

— Bine spus. Păi, e la nord. Direct la nord.

Se uită după soare, se orientă, după care indică spre stânga.

— Încolo. Apoi stânga la primul complex și dreapta la următorul.

Circuitul în natură, se dovedii, era bine semnalizat și-l găsiră cu ușurință. În timp ce Jeremy cobora din mașinuță, o auzi pe Jemma râzând. Se întoarse.

— Ce e?

— Genial, chicoti ea. Uită-te la asta.

Arată spre un semn imens: „Plimbare în natură“. Sub el, un semn ceva mai temporar: „În construcție“. Jeremy râse și el.

Era o hartă imensă la intrare, care oferea mai multe opțiuni de trasee. Traseul verde pentru începători, traseul albastru pentru drumeții experimentați și traseul negru pentru firile mai aventuroase. Jeremy, caruia nu-i prea plăceau drumețiile, sugera traseul verde și, spre ușurarea lui, Jemma aprobă.

Era liniște în pădure și merseră la început în tăcere, ascultând păsărelele. Majoritatea lucrurilor erau naturale, dar ajunseră ocazional la unele îmbunătățiri artificiale ale naturii: un bazin încă neumplut, cu o promisiune a unei mici cascade deasupra; un luminiș proaspăt tăiat, cu o destinație încă neclară; iar Jeremy văzu un cablu electric atârând dintr-un pom, care, după investigații, se dovedi a duce spre o cameră bine ascunsă.

— Excelent. Dealurile au ochi.

Jemma se cutremură.

— Locul ăsta nu-ți dă fiori?

— Ce anume? Pădurea?

— Nu, tot locul. Nu te face să te simți inconfortabil?

— Păi, nici n-a fost conceput pentru confort, nu-i așa? De fapt, a fost conceput în principal pentru a crea *disconfort*.

— Nu asta am vrut să spun. De fapt, am vrut să spun și asta. Dar totul e un pic cam drastic: să faci zonele de luat masa neplăcute. Să nu pui nici un scaun comod nicăieri. Să lași oamenii să se uite la TV doar dacă aleargă ca nebunii.

— Normal, e o încercare grea pentru o dragoste adevărată, spuse Jeremy. Dar... măsuri desperate în vremuri desperate.

— Mda, pe mine mă îngrijorează. Mă îngrijorează chiar foarte tare. E ceva în legătură cu întreaga atitudine de aici. Sunt prea... încrezători. Prea siguri că au dreptate.

— Ce-a vrut să spună Stone când a zis că n-o să înceapă să-i pună pe oameni la muncă în fermă din „motive evidente“?

Jemma zâmbi cu tristețe.

— Nu vor ca publicul să perceapă locurile astea ca pe niște „tabere de muncă“. ăsta e coșmarul lor acum: că oamenii o

să înceapă să le compare cu lagărele de concentrare. Asta ar ucide proiectul înainte de a-l începe.

Da, cu siguranță. N-o să vezi prea mulți oameni oferindu-se voluntari pentru lagărele de concentrare. Cu siguranță că nu era o idee bună, în cazul ăsta, să folosească un slogan de genul „Grăsimea – soluția finală”.

Își continuară plimbarea și ajunseră la un râu. Ar fi putut fi un moment romantic, dacă n-ar fi fost acolo un grup de muncitori care păreau să umple râul cu crapii. Din anumite motive, muncitorii purtau căști de protecție. Din nou, de ce ar fi avut cineva nevoie de cască de protecție ca să umble cu niște peștișori? Erau crapii psihopați? Erau înarmați cu băte sau altceva?

— Treaba e, spuse Jemma, smulgând un fir de trestie de pe malul râului, că sunt aproape sigură că n-au dreptate.

— Că n-au dreptate cu ce?

— Cu nimic, ca să fiu sinceră. Știi, le-a intrat ideea asta în cap, că obezitatea e o boală contagioasă și un pericol major pentru sănătate, și că e cea mai mare amenințare la adresa longevității umane în secolul al douăzeci și unulea, iar eu nu prea știu pe ce se bazează când spun asta.

— Ce vrei să spui? Că nu există o epidemie de obezitate?

— Uite, din capul locului, există foarte puține dovezi că a fi supraponderal este un lucru cumplit pentru sănătate, așa cum e făcut să pară. De fapt, este mult, mult mai puțin sănătos să fii *subponderal*, chiar și cu câteva kilograme.

— Glumești, zise Jeremy și se uită în jur neliniștit.

Oare existau și microfoane, în afară de camere, în pădurea asta?

— Prin partea locului, teoria asta era o adevărată erezie. Aproape o blasfemie.

— Nu glumesc. E valabil pentru întreg spectrul, dar mai ales la oamenii în vârstă. Peste șaizeci și cinci de ani, dacă ești *subponderal* riști să mori, dar dacă ești *supraponderal*,

chiar și cu cincisprezece kilograme, îți *îmbunătățești* speranța de viață. Și încă destul de mult.

— Nu sunt sigur că-i corect.

Jeremy se întreabă dacă erau suficient de departe de râu ca să nu-i audă muncitorii. Grăbi pasul.

— Păi, cam e. Și am avantajul că m-am *uitat* efectiv la statistici. Dar, OK, nu vreau să mă cert cu tine. Pot să-ți trimit referințele prin e-mail când ne întoarcem, dacă vrei. Dar să presupunem că *ar exista* o epidemie de obezitate, care *ar pune* populația în pericol de moarte. Ce Dumnezeu ai face în privința asta?

— Păi... asta, făcu Jeremy un semn cu brațele. Îi ajuți pe oameni să slăbească.

— Bun. Problema e următoarea: cu excepția intervențiilor chirurgicale radicale sau a înfometării permanente, este incredibil de anevoios să pierzi în greutate și apoi să-ți menții greutatea obținută. Dietele n-au efect pe termen lung. Toate funcționează la început, dar pe termen lung pur și simplu dau greș. Dacă n-ar da, toată lumea ar putea să piardă din greutate, și sunt sigură că de fapt foarte puțini oameni *își doresc* să fie obezi. Sunt sigură că există foarte puțini obezi în lume care n-au avut cel puțin o încercare serioasă de regim până acum. Nouăzeci și unu de procente dintre cei la care o dietă a avut succes pun înapoi pe ei până la greutatea inițială în mai puțin de *un an*. Și aproape întotdeauna devin *mai corpolenți* decât erau când au început. Trebuie să mai văd un studiu care urmărește ce se întâmplă cu restul de nouă la sută, dar sunt convinsă că gradul de ștergere a efectelor în zece ani este foarte mare. Există o mare probabilitate ca aceste „Firme de sănătate” să dăuneze oamenilor.

Acum Jeremy era deja foarte agitat. Pretinse că se scarpină pe frunte, ca și cum dacă și-ar fi ferit fața de camerele spion, ar fi câștigat ceva.

— Bineînțeles, dacă o dietă nu dă rezultate, asta e din cauză că oamenii n-o mai respectă.

— Știi, abordăm „problema” asta de mai bine de un secol și n-am ajuns nicăieri. Am cheltuit miliarde pe descoperirea cauzelor și a tratamentului supraponderalității, iar acum a devenit foarte clar că majoritatea presupunerilor noastre sunt, iartă-mă, te rog, stupide. Să luăm exemplul calorilor. Caloriile sunt o măsură a energiei termice. În termenii unei diete, ele se referă la cantitatea de energie termică pe care trebuie s-o genereze organismul pentru a elimina un anumit aliment. Știi asta, nu?

Jeremy aprobă din cap.

— Buun, teoria este, în termeni de bază, calorii intrate, calorii ieșite. Atunci când consumi mai multe calorii decât ingerezi, pierzi în greutate. Ingerezi mai multe calorii decât consumi, câștigi în greutate. E la mintea cocoșului. Atât de simplu încât formula a fost acceptată și luată de bună timp de o sută de ani. Problema este că teoria calorii intrate/calorii ieșite tratează corpul uman ca pe o mașină. Mai mult, tratează toate corpurile umane ca și cum ar fi *aceeași* mașină. După un secol de cercetare, rămâne încă nedovedită. Ecuația calorică nu mai pare să stea în picioare. Purul adevăr este că a le spune oamenilor că vor pierde în greutate dacă mănâncă mai puțin și fac mai multă mișcare este ceva nedovedit, probabil greșit de-a dreptul și, de fapt, chiar periculos.

— Cum, acum nu mai trebuie să facem nici mișcare?

— N-am spus asta. Mișcarea este extraordinară. E rău să faci prea multă, dar a face mișcare în mod ritmic, la un nivel moderat, va avea cu siguranță efecte benefice asupra sănătății unei persoane. Doar că nu trebuie să te aștepti să slăbești, asta-i tot.

Spunea toate astea ca pe niște fapte pur și simplu, ca și cum nu și-ar fi dat seama că încerca în mod sistematic să demoleze logica din spatele întregii idei la care lucrau acum amândoi.

Și, bineînțeles, dat fiind felul ei de-a fi, nu se opri acolo.

— Știi, chiar dacă nu cedezi în fața tuturor acestor argumente și insiști că a fi gras este nesănătos, tragi apoi concluzia

că o persoană supraponderală care slăbește preia în mod automat caracteristicile de sănătate ale unei persoane slabe în mod natural, lucru care nu e neapărat adevărat. Iată un exemplu: bărbații cu chelie nu trăiesc la fel de mult ca bărbații hispizi, în general.

Jeremy își trecu involuntar mâna prin păr.

— Adevărat?

— După cum am spus, în general. Probabil că asta se întâmplă pentru că au un nivel mai mare de testosteron, care pare să reducă speranța de viață. Acum, ți se pare normal ca cineva sănătos la cap să sugereze că dacă le oferi implanturi de păr bărbaților cu chelie, reușești să le ridici speranța de viață la nivelul unui om cu păr natural, ce zici?

— Păi, normal că nu.

— Dar comitem exact aceeași greșeală de logică atunci când încercăm să-i facem pe oameni să piardă în greutate. Din păcate, nimeni n-a realizat vreodată studii pentru a testa dacă transformarea asta afectează speranța de viață a oamenilor în vreun fel pozitiv.

— De ce nu?

— Pentru că nimeni nu știe cum să transforme un gras într-un slab.

Nouăsprezece

Buuun. Înregistraseră întreaga criză de nevandalism a lui Grenville pe camerele de supraveghere. Totul.

Ăsta probabil că nu era un lucru prea bun.

Nu văzuse nici o cameră. Dar nici nu se prea uitase după ele. Care era problema cu parcareă asta? Cumva în vreunul dintre colțurile ei obscure funcționa Monetăria Regală sau așa ceva? Aveau mai multă securitate decât aeroportul Heathrow, închisoarea Belmarsh și camera bijuteriilor coroanei din Turnul Londrei la un loc. Grenville fusese, probabil, norocos că nu fusese măturat cu un Kalașnikov de un paznic dintr-un post de pază camuflat sau că nu fusese străpuns cu o lance de un Beefeater* ascuns.

Redmond anunță în reportofon că punea înregistrarea video.

Spectacolul începu cu Grenville parcând pe spațiul rezervat părinților cu copii mici. Camera, bineînțeles, era perfect amplasată pentru a capta toate detaliile. Filmarea era de sus, dintr-un unghi înalt, de unde se vedea direct scena, lumina era bună, focusul extraordinar, iar imaginile color. Norocul lui Grenville, alesese o zi în care Stephen Spielberg însuși coordona camerele de supraveghere.

În timp ce Grenville dispărea în centrul de fitness, apăru 4x4-ul.

Grenville speră că asta ar putea fi ceva bun, una peste alta. Acum toată lumea avea să vadă provocările intolerabile căroră le fusese supus. Acum vor înțelege. Acum va fi răzbunat. Continuați.

* Gardian din Turnul Londrei (n.tr.).

Se privi ieșind din clădire. Părea deja într-o dispoziție destul de scârboasă, lucru ciudat – pentru că nu-și amintea asta. Apoi începu schimbul cu Meduza, doar că, la naiba, înregistrarea era fără sonor. Păi, normal. De ce crezuse Grenville c-ar fi putut să scape așa ușor?

Mai rău, camera era ușor în spatele femeii, filmând peste umărul ei, așa că majoritatea expresiilor ei veninoase și a înfățișărilor ei de Gorgonă înfricoșătoare nu fuseseră înregistrate. Grenville – și de ce ar fi stat altfel lucrurile? – era, din contră, în plină vedere tot timpul. Și nu arăta bine. Crezuse că fusese mult mai calm, mai așezat și mai rezonabil decât apărea pe film. Însă nu părea deloc calm, așezat și rezonabil. Mai degrabă părea o brută agresivă și mârșavă, care hărțuia o mamă fără apărare, care încerca disperată să apere un copil nevinovat. Cam așa arătau lucrurile. Trebuia să existe o modalitate de a împiedica acest film să fie adus ca probă în instanță. Cu siguranță că trebuia să existe o porțiță avocățească deșteaptă prin care proba să fie declarată inadmisibilă. Grenville se uită rapid spre Ezra Pound, care părea să se delecteze cu spectacolul. Dădea impresia că era gata să scotocească în servietă și să scoată o pungă de floricele. Grenville *trebuia* să-și caute alt avocat.

Apoi spectacolul se încinse de-a binelea. Ajunseră la începutul crizei de nevandalism a lui Grenville. Primul impact păru de-a dreptul nebunesc. Acum era recunoscător că înregistrarea nu avea sonor. Era vorba de o coliziune monstruoasă, care doar clătină puțin jeepul, dar care turti cu totul spatele propriei mașini. Al doilea impact fu și mai rău. Ce Spielberg, asta în mod sigur fusese regizată de Quentin Tarantino.

Apoi veni scena cu scosul bornei. Lovise borna de mult mai multe ori decât își aducea aminte. Probabil că își ștersese bucata asta din memorie. Fusese nevoie de zece încercări ca s-o dărâme. Pe urmă târâse borna culcată la pământ sub mașină și pe trotuar. Nu-și aducea deloc aminte de asta. Urmă strecurarea mașinii prin spațiul dintre bornele rămase. Dacă te uital

din unghiul acesta, era clar că mașina nu avea cum să treacă, nici măcar la mustață, și deși înregistrarea era fără sunet, Grenville descoperi că mintea umană nu se putea opri din a adăuga scârțâitul oribil al metalului contorsionat peste imaginile cu mașina fumegândă care trecea printre borne.

Bun, asta era. Nu era deloc bine, era de-a dreptul nasol, evident, însă măcar acum ieșea încet din cadru, iar asta era o mică binecuvântare. Dar nu. O, nu, nu, nu, nu. Doamne Sfinte, nu. Cadrul *se schimbă*. Tarantino strigase, probabil „Stop!”, unghiul de filmare se schimbase, iar acum se uitau la bariera de ieșire. Din nou, lumina, unghiul, totul era perfect pentru a captura epava ilară a mașinii lui Grenville cum apărea, scoțând fum și abur din capotă.

Iar Grenville nu se opri, așa cum își imaginase, pentru a încerca să-și aducă aminte codul de securitate, nici măcar nu încetinisese, ci pur și simplu continuase să se deplaseze spre barieră, și – Isuse Cristoase! Asta arăta rău. Asta arăta chiar rău. Parbrizul se îndoi și se sparse, apoi se fărâmiță în milioane de fragmente, capota sări și se desprinsese de mașină, iar bariera de securitate zbură prin aer, învărtindu-se în ceea ce părea, după Grenville, o filmare cu încetinitorul, *direct spre cameră*. Nici vorbă de Tarantino. Filmarea asta purta inconfundabila emblemă a maestrului dezastrelor, John Woo. Iar Grenville descoperi că în mintea lui se derula propria coloană sonoră: uriașa dezintegrare a sticlei și scrâșnetul bucăților desprinse, precum și un fel de *uamp, uamp, uamp* pe măsură ce brațul se deplasa în aer direct spre privitor și, da, brațul barierei lovi camera, iar ecranul se stinse.

Bun. Perfect. De Oscar la toate categoriile, își zise Grenville. Cel mai bun film de acțiune, cel mai bun film de groază și mult râvnitul trofeu pentru cea mai convingătoare imitare a unui luptător scandinav dement. Mai bine s-ar apuca să-și scrie discursul de acceptare.

Se uită la avocatul său nepoet, sperând că impresiile sale anterioare asupra omului fuseseră nelegitime. Sperând că,

acum că omul se afla în arena experienței sale profesionale, ar putea cumva să găsească o altă viteză, în care poate că s-ar dovedi un Atticus Finch* deghizat. S-ar apleca peste masă și i-ar spune polițistei, cu un zâmbet încrezător, într-un registru vocal demn de un adevărat domn educat din sud: „Bine-în-țe-les, doam-nhă, rea-lhi-zați că în con-fhor-mitate cu Codhul Centhrului Rechreațional din East Finchley din 1862, corho-bho-rat cu Legea Pe-nha-lă a Districtului Barnet din 1736, nici mă-char un sin-ghur cad-rhu din acest ne-nho-rhocit de fil-mhu-leț nu este ad-mhi-si-bil în instanță. Prin ur-mhare, dacă acestea sunt toate do-vhe-zi-le de care dis-phu-neți în acest caz, vă rhog să rhe-thur-nați clien-thu-lui meu toa-the eh-fech-te-le per-so-na-lhe, după care amân-dhoi vhom fhi nevoiți să ple-chăm, lip-sin-dhu-ne de în-chân-tă-toa-rhea dum-nhea-voas-thră companie.”

În realitate, bărbatul se uita prostește la ecranul alb, cu gura deschisă, ca o biată creatură lobotomizată din cele mai adânci pivnițe ale balamucului. Când își reveni în ceea ce doar un observator foarte generos ar putea numi „fire”, se întoarse spre Grenville și spuse:

— Păi, dacă nici asta nu-i o criză de vandalism, atunci nu știu ce-ar putea fi.

* Avocatul din romanul *Să ucizi o pasăre cântătoare* al lui Harper Lee (n.tr.).

Hayleigh își aținti privirea înainte și încercă să meargă cât mai natural posibil când ieși pe poarta școlii. Teoretic, n-avea voie să părăsească incinta școlii la prânz – acesta era un privilegiu rezervat elevilor de clasa a unsprezecea –, dar scăpa adeseori neobservată. Dacă nu te uitai în ochii nimănui, iar profesorul de serviciu nu era atent, sau dacă era pur și simplu leneș și făceai asta cu încredere, puteai să scapi liniștit. Astăzi, pur și simplu nu putea să-și permită să *nu* scape. Făcuse o promisiune de neîncălcăt unui anume domn Jason Black, iar ceilalți ar fi trebuit să arunce peste ea o plasă de prins animale și s-o împuște cu săgeți tranchilizante pentru elefanți ca s-o împiedice să și-o țină.

Traversă strada cu grijă și se așeză la coadă la chioșcul de ziare. Toată prostia cu mărul și cu celelalte lucruri îi lăsase foarte puțin timp să îndeplinească această misiune extrem de importantă și să ajungă la timp la, pfui, ora de sport.

Pe ușă era un afiș scris de mână, cu un scris de analfabet: „doar DOI copi de la școală au voe în Magazin“. O enerva pe Hayleigh din mai multe motive. *Care* dintre copii aveau voie în magazin? Știa acești doi binecuvântați indivizi cine erau? Și de ce doar ei, dintre toți copiii care ar fi vrut să cheltuiască bani în magazin?

Nu avea timp de speculații. Deschise ușa și se auzi clopoțelul sunând. Mormăitorul din spatele tejghelei se uită la ea, dar, bineînțeles, nu schiță nici un zâmbet, după care continuă să se joace cu aparatul de pus prețuri, ca și cum ar fi fost Wild Bill Hickok* curățându-și pușca, doar că, la cât de scump era

* James Butler Hickok (27 mai 1837–2 august 1876), cunoscut sub numele de Wild Bill Hickok, personaj din Vestul Sălbatic (*n.tr.*).

un pachetel de batiste de hârtie aici, aparatul de pus prețuri era probabil o armă mult mai mortală decât orice altceva la care s-ar fi putut gândi domnii Smith și Wesson.

Scană rafturile cu reviste. Văzu o poză cu Courteney Cox Arquette pe coperta revistei *OK!*, cu corpul ei divin, ca de obicei, într-o rochie roșie scurtă. Avea niște țâțe fabuloase și totuși i se vedeau *toate* coastele. Cum naiba făcea? Țâțe mari, forme de silfidă. Jos pălăria, *obligatoriu*, în fața unui astfel de geniu al dietelor.

Și iată-l și pe el, pe coperta de la *Chick Chat*. Aaa, și era și pe coperta de la *Teen Talk*. Își permitea să le ia pe amândouă? Plonjă în portofel și da, avea destui bani, dacă Mormăitorul accepta moneda de un euro, pe care Hayleigh credea că era obligat s-o accepte, conform legilor europene, Tribunalului Internațional de la Haga sau organizației Amnesty International. Apucă revista și, stai puțin, cine era pe coperta *Teen Talk*, ținându-se de mână și mai multe nu cu Jason? Uitându-se pierdută în ochii lui? Era oare posibil să fie vaca aia de Amyline de la oribila trupă de fete Gurlz Banned? Și care era titlul? „Jase & Amyline: Some Kinda Lurve?” Nț. Asta fusese, probabil, scoasă din adâncurile tărâmului nimicului absolut, chiar de pe acoperișul palatului nimicniciei.

Puse revista la loc, bineînțeles, cu atenție, ca și cum ar fi devenit dintr-odată toxică. N-o să cheltuiască acum moneda de un euro și cu siguranță că n-o să cheltuiască *nici o* monedă pe acea revistă în viața ei, chiar dacă ar avea o ediție specială Big Boys Cry cu o sută de postere cu toți membrii trupei în fundul gol. Duse *Chick Chat* la teighea și nu-și dădu seama, până când n-o întrebă Mormăitorul dacă era totul în regulă, că plângea, chiar cu lacrimi mari. O parte din lacrimi îi curgeau de pe bărbie cu un zgomot surd, dar puternic direct pe ediția de după-amiază a lui *Evening Standard*, care era încă împachetată și legată cu sfoară la picioarele ei.

Dădu din cap și încercă să-și caute batista în mâneca hainei. Prostuță. Era prostuță și o știa. Nu putea să se aștepte ca Jason să fie un fel de călugăr benedictin până o întâlnea pe

ea, nu-i așa? *Bineînțele* că alte fete încercau să deturneze o navă de lux cum era Jason. *Bineînțele* că el se simțea flatat de atenția lor, chiar dacă erau niște târături urâte și total lipsite de talent. Mai bine s-ar obișnui cu ideea.

Își suflă nasul și luă restul. Mormăitorul o întrebă din nou dacă era totul în regulă, iar ea răspunse că da și-i mulțumi. Ciu-dat, nu-i adresase niciodată vreun cuvânt. De când oare se transformase în Asistentul Social al Anului?

Ușa se închise cu zgomot în spatele lui Hayleigh, care ieși în stradă. Aerul de afară, așa cum era, plin de gaze de eșapament și monoxid de carbon, îi făcea bine oricum. Fusese *foarte* proastă să se smiorcăie așa, ca o școlăriță jalnică. Întreaga poveste cu Amyline și Jason era aproape sigur o manevră de publicitate. Ba chiar foarte sigur. Creată, fără îndoială, de nevăstuicile lor de manageri. Bineînțele că așa era. Iar Jason urăse, probabil, fiecare minut din oribila sesiune foto. Spera că nu-l puseseră să pretindă că o *săruta* pe vaca aia cu fața acră. Asta ar fi fost *prea* crud.

Până când ajunse la bordură, iertase totul. Nu putea niciodată să fie prea mult timp supărată pe Jason. Nici chiar când făcuse tâmpenia aia cu drogurile și-l lovise pe fotograful ăla. Se uită la ceasul școlii, dar nu putu să-și concentreze privirile inițial. Se frecă la ochi. Vaaai, era deja unu și jumătate. Dezastrisim.

Traversă strada un pic cam în grabă și un bărbat pe un scuter fu nevoit să facă o mișcare bruscă pentru a o evita. Frână cu zgomot la câțiva metri de ea și începu să-i strige tot felul de cuvinte urâte, dar Hayleigh nu se opri. Continuă să alerge spre porțile școlii, trecând de bătrânul Madders, care era de serviciu în curte și care începu și el să strige, dar ea continuă să alerge și văzu ceva imposibil cu coada ochiului. Nu, asta chiar era imposibil, dar nu se putea opri să verifice, deși trebuia neapărat să vadă, așa că încetini puțin și întoarse capul, după care se opri brusc, se întoarse și îngheță, transformându-se instantaneu într-un cetățean al Orașului Fețelor Căzute, Arkansas.

Pentru că exact acolo, în scuar, parcat chiar lângă oribilul Smart roz al doamnei Davies, trona impunătorul 4x4 al mamei sale.

CINĂ
Meniu

Supă de varză
Pește la abur cu Bok Choi cu gust de supă de varză

Chilli fără carne și fără gust

Mixed grill fără cartofi prăjiți și mazăre

În nici un caz plăcintă cu rubarbă sau cremă de vanilie

Glucoză, soluție salină și un baton de Snickers lichid la pungă
cu un strop de morfină

„Nam găsit o mai bună grăsime decât aceea lipită de oasele mele.”
(WALT WHITMAN, *Fire de iarbă*, 1885*)

* Traducere de Mihnea Gheorghiu, Editura Pandora-M, 2000 (n.tr.).

Doăzeci și unu

Bun, își zise Grenville, se mai elucidase un mister. Iată de ce nu fusese nevoie de schema cu polițistul bun și polițistul rău. Știa prea bine că nu era nevoie să stoarcă nici un fel de confesiune de la el. Îl prinseseră pe cameră, în flagrant, cu DVD-ul disponibil în toate marile magazine începând de luni.

Se foi neliniștit în scaun.

— Așaaa. Ce se-ntâmplă acum?

Detectivul Redmond își dădu părul pe spate.

— Lucrurile stau cam așa: toate treburile astea, plus declarația dumneavoastră, o să ajungă la Procuratură, care o să decidă dacă începe sau nu urmărirea penală, deși, date fiind dovezile, nu cred c-o să treacă așa ceva cu vederea. Apoi, în mod normal, convenim asupra cauțiunii și vă eliberăm, după care urmează să compăreți în fața Curții Magistraților, probabil mâine-dimineață.

Lui Grenville nu-i plăcea cum suna asta. Exista un mare „dar“ invizibil, care atârna peste această propoziție.

— Totuși, continuă Redmond, doamna Curtiz este foarte îngrijorată că ați putea încerca să interferați cu dumneaei și că...

— Poftim?! zise Grenville cu o grimasă mefientă. Să *interferez* cu ea? N-aș atinge-o nici cu o drâmbă de lepros.

— Se simte intimidată de dumneavoastră și este principalul martor al procuraturii, iar dată fiind natura destul de violentă a infracțiunii, suntem nevoiți s-o luăm în serios.

— Pe ecran a părut mult, mult mai rău decât a fost în realitate, arată Grenville spre ecranul gol. Sunt ferm convins că

Înregistrările au fost măsluite, pentru că eu *nu* mi amintesc deloc lucrurile așa.

Se uită în jur după reprezentantul său legal pentru niște încurajări.

— Adevărul e că a părut destul de violent, dădu acesta din umeri.

Mulțumesc, Atticus.

— O să vorbesc cu colegii mei, continuă Redmond. Deoarece nu aveți antecedente, este posibil ca balanța să încline în favoarea dumneavoastră.

— Altfel?

— Altfel, urmează să petreceți noaptea în arest.

O noapte întreagă în celula aia oribilă, pe imitația aia oribilă de pat? Grenville se întoarse spre Whitman și fu surprins să vadă cât de impasibil și imperturbabil părea față de această nouă oroare.

— Ai de gând să iei atitudine? Ce vrei, să-i lași să mă închidă peste noapte?

— Păi, ca să fiu sincer nu prea cred că asta urmează să se...

În clipa aceea, mobilul cretinului începu din nou să sune. Își ridică palma în sus, luă mobilul cu cealaltă mână, îl deschise și verifică identitatea apelantului.

— Scuze. Trebuie să răspund, explică el și începu să se ridice din scaun.

Ceva pocni în interiorul lui Grenville. Era furios la maximum și nu avea de gând să mai suporte mult povestea asta.

Se ridică șchiopătând și apucă ferm telefonul. Puterea brută generată de combinația dintre greutatea lui Grenville și surpriza momentului îi ului pe amândoi, trimițându-l de fapt pe Whitman cu putere înapoi pe scaunul care se răsturnă la podea. Dar Grenville nu se opri aici. Își arcui brațul înapoi și aruncă mobilul în culpă cu putere în peretele cel mai îndepărtat, de care se lovi cu un zgomot satisfăcător și se sparse în mai multe bucăți.

Ceva se mișcă la marginea vederii periferice a lui Grenville, care se întoarce la timp pentru a o vedea pe doamna detectiv Redmond aplecându-se peste masă și repezindu-se la el. Nici nu avu timp să reacționeze, abia putând să rostească: „Ce faaaaa...“, că ea îi dăduse deja una între coaste, împingându-l în spate. Se prăbuși pe propriul scaun, pe care îl făcu arșice, după care căzu cu putere pe așchiile împrăștiate pe jos. Probabil că pe la șaptezeci de ani tot avea să-și mai scoată bucățele de scaun din fund.

Polițista se urcase pe el. Trecuse mult timp de când nu mai îngenunchease o femeie peste Grenville, iar el își dori ca circumstanțele să-i fi permis să se bucure de acest moment, măcar puțin, dar ea îi produse cu îndemânare o durere groaznică în braț și în încheietură, care-l forță să se rostogolească pe burtă, moment în care alte așchii din fostul scaun îi intrară în locuri cu totul noi. Simți din nou cum i se prind cătușele în jurul încheieturilor, după care Redmond se sculă, cu respirația tăiată.

Grenville reuși să se rostogolească din nou pe spate.

Camera părea devastată, ca și cum o armată de stafii ar fi măturat-o brusc. Nu părea posibil ca o atât de mare distrugere să fi fost produsă în atât de puțin timp. Scaunele erau rupte sau împrăștiate bucăți pe jos. Masa fusese răsturnată, făcând să se risipească dispozitivele de înregistrare și hârtiile peste tot. Whitman stătea în continuare pe scaunul lui, cu spatele pe podea, uitându-se la tavan, cu conținutul servietei vărsat peste tot în jur. Era un coșmar. Grenville îi mulțumi lui Dumnezeu că nu filmaseră și acest mic interogatoriu. Probabil că l-ar fi trimis direct la Alcatraz.

— Ce... o întrebă el pe polițista care găfăia, ce-a fost asta?

— Cred că tocmai ați renunțat la opțiunea eliberării pe cauțiune, zise Redmond și își trecu mâna prin păr. Asta dacă nu cumva experimentatul dumneavoastră avocat are ceva de obiectat.

Whitman, care părea să fie încă în stare de șoc, clătină din cap, fără a-și lua ochii din tavan.

— Ați văzut? spuse el. Asta a fost altă criză de vandalism.

Cu mare dificultate și durere, dar nu cu mai puțină demnitate, Grenville se ridică în genunchi și apoi în picioare, fără să ia în seamă cătușele.

— Iar tu, jigodie, arată el cu capul spre avocatul idiot, în stilul lui Alan Sugar*, ești concediat.

* Om de afaceri și personalitate TV din Anglia, proprietar al clubului Tottenham Hotspur (n.tr.).

Douăzeci și doi

Hayleigh se concentra anevoie în timp ce își introducea părțile corpului în hainele de sport, lucru pe care era obligată să-l facă acum cu un prosop înfășurat în jurul ei, pentru ca celelalte fete să nu fie nevoite să vadă cât de monstruos era corpul ei în realitate, asta dacă nu-și puteau da seama și așa.

Mama ei, la școală. *În toiul zilei.* Ce putea să însemne asta? Mintea febrilă a lui Hayleigh făcea curse, căutând cu disperare o posibilă explicație benignă pentru o întâmplare improbabilă, dar cu un mare potențial de-a se transforma în coșmar. Poate că Hayleigh își uitase ceva în mașină? Sau acasă? Vreo temă, eventual? Dar nu-și putea imagina nimic. Poate că mami însăși uitase să-i pună ceva în pachetul de prânz. Un baton de ciocolată Galaxy de o sută de kilograme, poate, ca supliment la banchetul de un milion de calorii pe care i-l pregătise deja. Hayleigh se îndoia. Probabil că ajunsese acolo la sfârșitul pauzei de prânz, altfel Hayleigh ar fi observat mașina când traversase curtea.

Termină de îmbrăcat și puse prosopul în cuier. Celelalte fete erau aproape toate în sală. Rămăsese doar Sasha Patak, care stătea pe un colț de bancă, încheindu-și cu greutate adidașii pentru că ura pur și simplu ora de sport, o ura absolut, sărăcuța de ea. Gândește, Hayleigh, *gândește!* Un accident în familie? Poate că Jonny și-a rupt mâna sau așa ceva. Țsta ar fi un scenariu bun. Țsta ar fi un scenariu *genial*. Dar de ce ar veni mama ei aici, acum, din cauza asta? Uitase Hayleigh că avea programare la dentist? Nu, mami aranja mereu aceste lucruri în vacanța de la mijlocul trimestrului, pentru ca vacanțele să fie de două ori mai oribile, mulțumesc din suflet. Continuă

să se gândească rapid la posibilități din ce în ce mai puțin probabile – mami venise să dea un interviu pentru un post de asistent, de bucătăreasă, de femeie de serviciu –, orice ar fi fost mai bine decât să se gândească la variantele cât de cât plauzibile.

Fugi în sală fără entuziasm. Spre groaza ei, doamna Mellish nu era acolo.

Stomacul lui Hayleigh efectuează o serie impresionantă de salturi. Te rog, Doamne, te rog, fă în așa fel ca mami să nu discute cu madam Pepene. În absența unui supraveghetor, fetele se grupaseră pe biserițe, iar băieții începuseră să se dea în spectacol. N-ar mai fi durat decât câteva minute până când întreaga civilizație a orei de sport s-ar fi destrămat, ajungând cu toții în țara *Împăratului muștelor*.

Pentru a-și găsi o ocupație, Hayleigh apucă o minge de baschet și începu să arunce la coș. Era o aruncătoare destul de bună și aproape, aproape că uită de toate aruncând la coș. Era gata să arunce pentru punctul final, care ar fi adus victoria echipei olimpice a Angliei la Beijing, când nivelul de zgomot din încăpere se redusese brusc la aproape zero. Hayleigh se întoarse și o văzu pe doamna Mellish traversând sala de sport spre ea. În spatele ei mergea mama lui Hayleigh. Scorpia de Mellish o sunase. Ceea ce, probabil, reprezenta o încălcare a drepturilor omului care era Hayleigh. Rahat. Nu i-ar fi plăcut să audă conversația aia.

Acum se uniseră împotriva ei. Veneau după ea și nimic nu le putea opri.

Bun, deci până aici îi fusese.

Marea Confruntare.

Furtuna Perfectă.

Iată ventilatorul, iată mormanul de rahat.

Iar Hayleigh urma să fie acoperită cu totul de materia maronie.

Doamna Mellish dădu niște comenzi rapide către clasă, iar copiii începură să alerge cu toții, mai mult sau mai puțin convinși, făcând ture în jurul sălii.

Hayleigh aruncă mingea și alergă înspre ceilalți copii, în direcție opusă față de doamna Mellish, de mama ei și de dezastrele pe care încercau să i le provoace în viață.

Doamna Mellish îi strigă să se oprească, dar pretinse că nu auzise. Era o încercare patetică, sortită eșecului, care cel mult urma să-i mai aducă treizeci de secunde de libertate, dar asta era tot ce avea și ținu cu dinții de ele.

După care Hayleigh nu mai știu ce se întâmpla. Acum alerga, ca un armăsar disperat care scăpase din țarc și făcea o săritură fără speranță spre libertate, în clipa următoare era întinsă pe podeaua sălii de sport, cu mama ei ghemuită alături, cu doamna Mellish dispărută și cu restul clasei holbându-se la ea cu expresii cam ciudate.

Mami vorbea. Cel puțin arăta ca și cum ar fi vorbit, dar o făcea foarte încet, iar Hayleigh nu prea o auzea. Hayleigh își ridică puțin capul și se uită în jur, încercând să-și dea seama ce era cu ea, după care își văzu piciorul drept în colanții de sport, îndoit într-un unghi foarte ciudat, ca unul dintre brațele svasticii, ca și cum ar fi avut genunchiul la spate, în poziția în care își pune uneori Jonny Action Manul. Doar că se părea că piciorul nu era îndoit la genunchi. Uau. Arăta ca și cum ar fi trebuit s-o doară, dar n-o durea. Se uită la mama ei, uimită, în așteptarea unei explicații plauzibile, dar, în mod ciudat, se părea că mami era cea pe care o durea. Obrajii ei erau brăzdați de lacrimi și avea un zâmbet mic, mic și amar.

Hayleigh încercă să vorbească, să-și asigure mama că totul era în regulă, că nu trebuia să-și facă probleme, când un trăsnet alb și orbitor îi traversă trupul fragil și o înțepă în creier, după care leșină.

Și, din fericire, nu se mai trezi până când salvarea aproape că ajunsese la spital.

Douăzeci și trei

Jeremy și Jemma suportară cina în cantină. Jeremy optă pentru o supă de varză, care părea să nu fie nimic mai mult decât apă calduță cu puțină varză în ea, și pește la abur cu *bok choy*, care avea gust de apă caldă cu puțină varză în ea, fiind recunoscător că putu să împrumute sarea de la Jemma. Jemma optă pentru un chili fără carne, care se dovedi a fi nu doar fără carne, ci și fără textură, fără condimente și fără gust.

Nu era organizat nici un dans în seara respectivă, bineînțeles, și nu aveau nici vreo conferință la care să participe. De fapt, nu aveau absolut nimic de făcut. Aveau totuși amândoi o grămadă de treabă, așa că își spuseră noapte bună și se duseră fiecare în dormitor. Adio ambițiilor amoroase ale lui Jeremy.

Fiecare dintre ei avea la dispoziție un dormitor întreg. Jeremy se așeză la masa din camera de zi, unde petrecu vreo oră, transferându-și notițele și ideile pe laptop, dar scaunul era atât de incomod, încât nu mai putu, pur și simplu. Se ridică și se uită la ceas. Era aproape opt și jumătate. Era oare posibil, în mod serios, să meargă la culcare înainte de opt și jumătate? Nu mai făcuse asta de când avea șapte ani. Dar alternativa era să meargă la sala de sport, și nu prea putea să tragă de fiare în costumul Emporio Armani și cu cămașa Versace. Ar putea să se ducă în tricoul de dormit, dar l-ar uda de transpirație.

Ar putea să meargă la o plimbare, probabil, dar se plimbase suficient astăzi. În plus, nu prea avea încotro să se plimbe.

Deci la culcare. Cel puțin avea să se trezească suficient de devreme ca să se delecteze cu ce-ar putea ei să numească mic dejun în această groapă a iadului.

Se mută în dormitor. Doamne, ce deprimant era. Teoretic, rezidenții nu erau încurajați să petreacă prea mult timp nici aici. Se așază pe un pat care, așa cum presupusese, era excepțional de inconfortabil.

Poate că reușea să-și îmbunătățească nivelul de confort dacă mai punea o saltea deasupra.

În cele din urmă, fu nevoie de un teanc de patru saltele ca patul să devină cât de cât acceptabil pentru somn.

Se duse în baia care era mare și rezonabil de bine echipată. Exista o zonă a dușurilor, cu un rând de cinci dușuri unul lângă altul. Alungă cu greu imaginea a cinci oameni obezi până la extrem care se săpuneau unul pe altul, apoi intră în una dintre cele cinci cabine cu veceu. Tocmai își desfăcea cureaua când își aduse aminte de camerele video. Apoi își aminti că toaletele erau dotate cu echipamente de cântărire a substanțelor eliminate și dintr-odată nu-i mai veni să-și ușureze intestinele.

Se consolă la gândul că, fără îndoială, toaletele fuseseră și ele concepute pentru un nivel minim de confort și n-ar fi fost o experiență relaxantă în nici un caz. Se dezbracă până în talie, se săpuni, iar apoi se spală pe dinți, după care se întoarse în dormitor.

Își trase pe el tricoul cu Ferma de sănătate pe care-l procurase de la Stone ca să doarmă în el, apoi, atent în continuare la camere, se strecură sub pătură și își scoase pantalonii.

Opt și jumătate. Se îndoia că putea să adoarmă, gândindu-se cum camerele îi înregistraseră sau poate nu-i înregistraseră fiecare mișcare. La naiba, nici măcar nu putea să riște să facă repede o labă mică.

Pe la două noaptea, reuși în sfârșit să adoarmă.

Se trezi abia când o auzi pe Jemma bătând la ușa dormitorului. Se ridică panicat, fără să-și amintească prea bine unde se afla. Într-un fel de rezervă la spital? Într-o clădire a armatei? Într-un hostel? Încercă să se ridice, dar, pentru că uitase de teancul de saltele, aprecie greșit aterizarea și căzu destul de rău pe podea, lovindu-se cu capul de noptieră.

— Jeremy? Ai pățit ceva?

Își înghiți o serie de înjurături și răspunse:

— Nu. Sunt bine. Ies într-o secundă.

După care bâjbâi în căutarea pantalonilor. Unde naiba îi lăsase?

Jemma bătu din nou.

— Sigur n-ai pățit nimic?

— Absolut. E perfect, sută la sută.

Într-un fel inexplicabil, pantalonii i se prinseseră în așternuturi. Frumoșii lui Emporio, șifonați ca o cârpă.

— Vin imediat! strigă el.

Făcu greșeala de a încerca să-și pună pantalonii în timp ce mergea spre ușă, motiv pentru care căzu din nou, de data asta lovindu-se cu bărbia de capul patului. Avu senzația că leșinase o secundă sau două, pentru că următorul lucru de care-și aduse aminte fu Jemma, aplecată peste el, cu o expresie undeva între îngrijorare și amuzament.

— Jeremy?

— Sunt OK.

Încercă să se ridice, pentru a-și recăpăta un dram de decență, dar își dădu seama că avea încă pantalonii în vine și căzu din nou. Speră sincer că nu se înregistrase nimic pe camere. Întregul episod ar fi trecut preselecția pentru caseta cu gafele anului. Apucă pantalonii, îi trase pe el și se ridică, trecându-și mâna prin păr și afișând un zâmbet larg, ca și cum ar fi fost tot ce trebuia să mai facă pentru a-și recupera demnitatea.

— 'Neața, spuse el binedispus, ca și cum așa și-ar fi început fiecare zi: o reprezentație de comedie bufă, cu pantalonii în vine.

— Ce-ai pățit la față?

Mâna lui Jeremy se ridică brusc spre frunte, unde simți un cucui urât și dureros, care începea să se umfle.

— Am căzut puțin.

— Ai căzut puțin? Arăți ca și cum ai fi pierdut o finală de K1.

Jemma aruncă o privire prin dormitor.

— Ai fost singur aici, nu-i așa? Adică... n-au fost cazați cu tine o gașcă de *skinheads* naziști sau așa ceva, nu?

— M-am împiedicat și am căzut, asta-i tot.

— OK, ar fi bine să ne grăbim. Elicopterul pleacă într-un sfert de oră. Cred că nu te deranjează să sărim peste micul dejun.

Pe Jeremy nu-l deranja deloc să sară peste micul dejun. Voia să plece de-acolo cât mai repede. Voia să mănânce mâncare adevărată. Voia costiță. Niște costiță mustind de grăsime. Voia ouă. Voia să se cace. Dar, mai mult decât orice, voia puțină intimitate.

Stone îi conduse la heliport în mașinuța de golf. Le dădu câte un pachet cadou pentru VIP-uri, plin de broșuri și de suveniruri cu Ferma de sănătate, le strânse mâinile și își luă la revedere.

Zborul cu elicopterul înapoi la Londra păru infinit mai puțin fermecător decât zborul dus, dar cel puțin Jemma avu mai mult chef de conversație. Evident, fură nevoiți să strige unul la altul ca să acopere zgomotul elicei, prin urmare conversația fu mult simplificată, lucru care, pentru Jemma, era o adevărată binecuvântare.

— Auzi, strigă Jeremy, m-am gândit la ce-ai zis.

— La ce anume din ce-am zis?

— La tot. Ai de gând să faci o recomandare pentru închiderea proiectului?

— Doamne Sfinte, nu. Oricum, nu m-ar asculta. Probabil că m-ar împușca.

Asta era o ușurare. Era spectacolul lui Jeremy și nu voia ca această negativitate să-i pună capăt înainte să aibă șansa de-a străluci.

— Nu, reluă Jemma. Au investit miliarde în proiectul ăsta. N-o să-l oprească acum. Cu siguranță nu după afirmațiile unui neica-nimeni de asistent de cercetare la ULIST.

— Dar crezi că-i un lucru rău, una peste alta?

— Cu siguranță e un lucru rău pentru sărmanii oameni care-o să se înscrie în program. Chiar periculos. Complet

împotriva jurământului lui Hipocrat: înainte de toate, nu vătăma pe nimeni.

— Păi și nu te simți vinovată, stând deoparte și nefăcând nimic să-i împiedici?

— Jeremy, nu sunt Ioana d'Arc. Știu când să mă dau bătută. Cred că o să-și dea seama singuri că toată treaba asta e un dezastru înainte să facă prea mult rău. Oamenii pur și simplu o să înceteze să vină după ce-o să se ducă vorba că regimul e un eșec total. Dacă se răresc clienții, fermele o să se închidă în tăcere și cu mulți bani, după care-o să se transforme în tabere de vacanță și în parcuri tematice. În plus, există și o parte bună.

— O parte bună?

— Aceste ferme o să reprezinte cel mai mare experiment controlat din istorie despre cum funcționează efectiv obezitatea. O să genereze cantități imense de date. Este o ocazie fantastică, fără precedent, de-a dovedi tâmpenia tuturor miturilor și nonsensurilor alimentare. Doamne, am putea chiar să aflăm cum să tratăm de-adevăratelea anumite afecțiuni alimentare, și n-ar fi asta un bonus neașteptat? Am putea chiar să aflăm că supraponderalitatea are cauze genetice, psihologice sau chiar virale.

Jeremy aprobă. Se gândi dacă ar putea să folosească această parte bună în discursul său, dar nu prea vedea cum putea să facă asta ca să dea bine, să-i anunți pe oameni că urmau, de fapt, să se înscrie într-un program în care deveneau cobai și că mai dădeau și bani pe acest privilegiu.

Elicopterul ateriză la London City, care, dintre toate aeroporturile londoneze, avea avantajul de a fi în Londra. Jeremy era ușor dezamăgit: întreținuse reverii despre cum avea să aterizeze elicopterul într-o zonă de înalt profil, unde pasagerii care veneau ar fi fost celebriți sau măcar politicieni. Se oferi să împartă un taxi cu Jemma, dar ea se ducea înapoi la universitate, în direcția opusă.

Dacă Jeremy voia să facă o mișcare, ăsta era momentul: acum ori niciodată.

— Auzi, e posibil să am nevoie de tine pentru informații și cifre. Ai o adresă de e-mail sau un număr de telefon la care să te găesc?

Jemma scotoci în geantă și scoase o carte de vizită.

— De ce nu vii vineri la cină? Pot să-ți pregătesc ceva care să aibă gust.

Jeremy zâmbi.

— Super.

Jemma zâmbi și ea.

— Nu cred că prietenul meu o să se supere.

Menționarea prietenului! Potul cel mare. Jeremy mai avea puțin și sărea în sus de bucurie. Mai avea puțin și își trăgea cămașa Versace peste cap, alergând în cerc de bucurie, cu brațele întinse ca aripile unui aeroplan.

Menționarea prietenului.

Bingo!

Douăzeci și patru

Exista în Hiroshima – sau poate în Nagasaki? Grenville nu-și mai amintea în care dintre ele – o ruină de clopotniță, care fusese transformată într-o clipită în tirbușon de furia bruscă și teribilă a primei bombe atomice și care fusese păstrată ca o dovadă a puterii și a nebuniei de care era capabil omul.

Clopotnița avea exact forma coloanei vertebrale a lui Grenville în această dimineață.

Îndurase o noapte de iad pe patul de cărămidă sau, cel puțin, în mare parte pe el. Fusese nevoit să se ridice de câteva ori, doar ca să se asigure că încă *putea* să se ridice, și căzuse de pe el de cel puțin trei ori, din câte își aducea aminte. Poate chiar de mai multe. Spre dimineață era într-un asemenea hal de extenuare, după toate încercările și tribulațiile zilei, încât era foarte posibil să fi căzut de opt-nouă ori sau mai mult, pentru că, atunci când se trezi în sfârșit, era întins pe jos, pe betonul rece și neprimitor.

Șoldurile, spatele, brațele, fundul, toate erau pline de vânătăi dureroase și, probabil, foarte urâte. Dacă s-ar fi dezbrăcat, probabil că ar fi descoperit că arăta ca o girafă uriașă, supraponderală. Adorabil. Ar fi fost într-o formă mai bună dacă cei doi polițiști i-ar fi tras o bătaie bună cu bastoanele. Ar fi avut dureri oricum, dar cel puțin ar fi avut șanse reale să intențeze o acțiune în justiție.

Își arcui spatele, care trosni ca artificiiile de Anul Nou Chinezesc, dar cu atâta durere, încât nu obținu nici un pic de ușurare din această procedură, după care se așeză din nou pe banca de tortură.

Ce zi. O zi pe care o începuse, în mod ridicol, gândindu-se că va fi ziua lui de „sănătate”. Grenville clătină din cap neîncrezător și își dori imediat să nu fi făcut asta.

Interogatoriul se încheiase cu el târât de doi polițiști bine făcuți înapoi în celulă, cu mâinile în cătușe și desculț – da, îl pusese ră din nou să-și scoată adidașii –, ca și cum ar fi existat un risc major să-l apuce o criză de amoc și să distrugă cu o singură mână întreaga secție. Tot ce făcuse, la drept vorbind, fusese să apuce telefonul unui idiot și să dea cu el de perete: un act minor de răzbunare nevinovată, care era mai mult decât justificat, în împrejurările date. Făcuse asta și mai demult, cu telefonul unui ajutor din bucătăria lui – de fapt, aruncase telefonul într-o oală cu saramură de pe foc și, da, folosiseră saramura ulterior pentru a face calcanul în ea –, fără nici un fel de repercusiuni, în timp ce aici, în urma aceluiași act, i se refuzase cautiunea pentru total nesemnificativa infracțiune de a-și fi avariat propria mașină și fusese târât în celulă ca și cum ar fi fost Hannibal Lecter. În plus, acum puteau să adauge încă un act de distrugere la lista de infracțiuni de care era acuzat. Și pentru că-i scosese ră șiretul, iar mâinile îi erau prinse la spate în cătușe, pantalonii îi căzuseră de nu mai puțin de trei ori în drum spre celulă, lucru care era o umilintă atât de crasă, încât nu fusese găsit amuzant nici măcar de polițiști, care găseau aproape totul amuzant la el.

Fierse în celulă ore în șir. Descoperise că timpul trecea mult mai încet când nu aveai ceas. Poate că n-o să mai poarte ceas. O să aibă impresia că trăiește mai mult.

Prin deschizătură i se livrase cina. După vinovăția și oroarea celorlalte două mese din ziua respectivă, Grenville nu avea nici cea mai mică intenție s-o mănânce. O ridicase îndatoritor și o pusese pe podea în zona toaletei, fără măcar să ridice capacele – erau două feluri de data asta. Dar minutele treceau și nu avea nimic altceva de făcut în această groapă a iadului, așa că se ridicase și trăsesese cu ochiul. Mixed grill. O, Doamne. Mâncai ca un lord aici. Și cine spunea că nu merita să fii

Infractor? Păi, mixed-grill, asta *putea* să mănânce, era permis de dieta GI. Ar putea să mănânce cu impunitate, mai mult sau mai puțin. Pur și simplu nu s-ar atinge de cartofii prăjiți și de fasole. Și cu siguranță că nu avea să mănânce compotul de rubarbă și crema de vanilie, Doamne ferește.

Acum se uită la masă. Ambele farfurii străluceau de curățenie. Plictiseala și nevoia disperată de confort îi învinseseră ambițiile mai înalte.

A dracului de zi de sănătate.

În dimineța asta, urma să compară în instanță. Urma să fie judecat. Detectivul Redmond spusese că avea dreptul să sune pe cineva care să-i aducă un schimb de haine curate, dacă dorea, dar n-avea pe cine să sune. Ar fi putut, probabil, să-și sune fosta soție, dar decisese că potențialul de umilire pe care îl conținea această posibilitate depășea cu mult umilința de-a compărea în instanță într-un trening împruțit.

Ușa scârțâi și apărură detectivul Redmond. Probabil că Grenville arăta chiar mai rău decât își imaginase, pentru că polițista avu reflexul de-a se trage puțin înapoi când îl văzu, iar expresia de pe fața ei fu destul de apropiată de expresia miresei lui Frankenstein când își văzuse mirele pentru prima oară.

Domniță, încercați să vă petreceți noaptea într-o groapă și apoi să vedem cum arătați dimineța.

Îl escortă la recepție, unde, din nou, i se returnară adidașii și fu nevoit să se încălze cu ei, în timp ce toată lumea din secție era, se părea, obligată să se uite. Probabil că aveau un fel de regulament care le impunea asta. Își dorea să nu fi fost mereu cineva care să se uite când trebuia să se încălze. Când termină, epuizat și fără suflu, îi dădură înapoi și elasticul de la pantaloni.

— În numele tuturor sfinților, ce-ar trebui să fac cu ăsta? Întrebă Grenville, dar sergentul de la ghișeu dădu din umeri.

Apoi Redmond îi puse din nou cătușele, deși de data asta mâinile lui erau în față, ceea ce reprezenta o mărunță îmbunătățire.

Încercă să-și bage elasticul înapoi, în timp ce-l conduceau pe niște coridoare spre ieșirea din spate a secției, dar n-avu nici o șansă. Nici o șansă. N-ar fi avut vreo șansă nici dacă n-ar fi fost încătușat. Ai nevoie de un ac de siguranță sau ceva ca să bagi un elastic înapoi și nu prea avea cum să primească acest ajutor, nu-i așa? Nu aveau cum să-i înmâneze unui bătauș notoriu o armă de distrugere în masă cum ar fi fost un ac de siguranță. Ar fi putut să facă prăpăd în secția de poliție, ca Schwarzenegger în *Terminator* cu acul ăla de siguranță. Ar fi fost exact ca în *Asalt asupra Secției 13*. O baie de sânge. Cada-vre peste tot.

Renunță și își băgă elasticul în buzunar, apoi își târșâi picioarele mai departe, ținându-și pantalonii cu mâna.

Ajunseră la ușa din spate, iar Redmond îl predă unui gardian în uniformă căruia îi înmână și cheile de la cătușe.

Gardianul – oare trebuia să le zică „ofiteri”? – îl puse să-și întindă mâinile încătușate spre el și, da, magnific, pantalonii îi căzură direct până la glezne, chiar în fața drăguței doamne detectiv Redmond. Super.

Gardianul îi lăasă pantalonii în vine în timp ce-i scoase cătușele, apoi se loviră cap în cap când se aplecară amândoi să ridice pantalonii de trening. Mai exact, gardianul lovi cu *casca* sa specială de protecție capul neprotejat al lui Grenville, lucru care îl lăasă pe moment cu gura căscată, după care dobitocul îi ridică pantalonii. Ce dracu' avea în mintea aia cât o nucă? Niciodată, dar niciodată în viață nu ridici pantalonii altcuiva în locul lui. Nici măcar dacă tocmai ai avut o aventură homosexuală în Hampstead Heath. Cu siguranță nu faci asta fără acordul lui. Nici măcar croitorul nu face asta. Singura persoană care are dreptul să-ți ridice pantalonii, în toată viața ta, este mama. Iar ea trebuie să înceteze să facă asta *cu mult* înainte să împlinești patru ani. Grenville se ruga ca Redmond să nu mai fi fost în preajmă pentru a fi martoră la această nemărginită dovadă de umilință, dar, bineînțeles, era tot în spatele lui, așteptând să-i fie returnate cătușele. Dacă Dumnezeu

exista, iar Grenville avea vreodată ocazia să-L întâlnească, avea să-l tragă o mamă de bătaie sănătoasă, asta cu siguranță.

Fu condus pe o scară metalică în interiorul dubei care aștepta. Înăuntru erau două tipuri de cabine, fiecare cam jumătate din dimensiunea unei cabine obișnuite de WC, cu o băncuță în fiecare dintre ele. Cu siguranță nu se așteptau ca Gren să ocupe una din alea? N-ar încăpea niciodată acolo, și chiar dacă ar încăpea, n-ar mai reuși nimeni să-l scoată. Dar, da, exact asta era intenția pe care-o deduse din brânciul plin de înțeles pe care i-l dădu gardianul.

Se storci într-o cabină complet inconfortabilă, iar apoi își ridică privirea.

În cabina de vizavi stătea un bărbat care se uita la el cu ceea ce Grenville nu putu decât să presupună că era o ură ucigașă.

Îl puseseră în aceeași dubă cu niște criminali înrăiți.

Doăzeci și cinci

Hayleigh deschise ochii și se trezi din niște vise foarte, foarte ciudate. Nu era chiar întuneric, dar nu era nici lumină. Camera era inundată de o lumină artificială gălbuie, iar asta era doar prima dintre ciudățenii.

Ciudățenia numărul doi: habar n-avea unde era. Se afla într-un pat necunoscut, dar nu-și amintea să fi făcut aranjamente să doarmă în altă parte. În plus, după câte își dădea seama, nu mai era nimeni în cameră. Când te duci la cineva să dormi, nu prea îți arde de dormit, nu până la orele mici ale dimineții, iar apoi te trezești ziua în amiaza mare. Avea ceva similar cu usturimea în gât și vocea răgușită cu care se alegea când dormea la cineva, în mod normal, rezultatul unor cantități copioase de râsete și sporovăială, dar acum se simțea altfel. Gâtul îi era mai uscat decât îl simțise vreodată în viața ei, ca și cum i-ar fi fost supus toată noaptea unor atacuri repetate cu instrumentul pe care-l folosea mami pentru *crème brûlée*.

Se uită în jur după niște apă. Era o vază cu flori lângă pat, iar Hayleigh se gândi serios să le arunce și să dea pe gât întregul conținut al vazei, atât de sete îi era. Din fericire, se găsea o sticlă de plastic cu apă chiar lângă vază, iar lângă sticlă, un pahar gol. Încercă să ajungă la el, când își dădu seama, ciudățenia *numéro trois*, că avea ceva în antebrăț.

Ceva *înfipt* în antebrăț.

Se uită să vadă ce era. Erau trei tuburi subțiri din cauciuc, atașate la niște pungi din plastic atârinate de un fel de cuier metalic alb, și un alt tub conectat la o cutie cu un afișaj digital de cealaltă parte a patului. Toate tuburile astea erau legate

la un ac uriaș lipit cu bandă adezivă de antebratul ei, chiar sub cot, dar pe cealaltă parte.

Era într-un fel de spital.

Ce naiba căuta într-un fel de spital?

A, piciorul. Se lovise la picior, păru ea să-și aducă aminte.

Se ridică în coate ca să verifice avariile. Și asta ce mai era?

Nu erau doar tuburile din cauciuc prinse de ea. Mai avea și niște fire prinse de piept și, pipăi ea cu mâna liberă, de tâmple. Ce naiba se întâmpla? O transformau într-un fel de cyborg sau ceva? Și, o Doamne, avea un tub băgat *complet* în nas.

O trecură niște fiori reci prin tot corpul.

O hrăneau cu forța.

Încercau în mod deliberat s-o îngrășe.

Asta era total împotriva drepturilor europene ale omului.

Ei bine, v-ați pus cu cine nu trebuie de data asta, dragii mei. Cu ceva grabă, pentru că Dumnezeu știe câte calorii pe secundă li pompau *direct în vene*, unde probabil că făceau maximum de ravagii în cel mai scurt timp posibil, dezlipi banda adezivă și scoase cu grijă acul. Era un ac foarte lung și Hayleigh aproape că leșină de două ori, de durere sau doar gândindu-se la durerea pe care ar trebui s-o simtă, nu știa prea bine, căci își simțea capul cam greu, dar într-un târziu scoase dispozitivul monstruos și-l lăsă să cadă pe podea, unde putea să-și verse otrava cât voia.

Acum era rândul tubului din nas. Dumnezeu știe cum urma asta să-i muteze fața, secundă după secundă, dar trebuia să fie scos chiar acum, zău așa. Îl scutură puțin, ca să vadă cât de sus i-l vârâseră, dar se înecă și începu să-i vină să vomite atât de violent, încât i se păru că avea să se sufoc pe loc.

Tubul cobora adânc pe *gât*. Era chiar posibil să ajungă *direct în stomac*! Câtă răutate necenzurată, fără ocolișuri! Și era și destul de gros, tubul. Probabil că pompau alimentele cele mai consistente din lume direct în ea. Probabil o versiune lichefiată a legendarului Snickers Bar Cake, cea mai ucigătoare armă alimentară din întreaga istorie a lumii.

Bun, tubul va ieși chiar acum sau, dacă nu, Hayleigh urma să se sufoce. Într-un fel sau altul, toată nebunia asta avea să ia sfârșit chiar acum.

Trase din nou, dar nu reuși să scoată afară nici măcar o bucățică de tub, că reflexul de vomă lovi din nou, iar Hayleigh se gândi serios că nu avea cum să-și revină de data asta. În final, reflexul se opri, dar o lăsă slăbită și fără răsuflare, cu ochii plini de lacrimi și în pragul inconștienței, așa că fu nevoită să se odihnească vreo două minute.

Probabil că adormise din nou, pentru că atunci când își veni în fire, mârșavul tub de îngură nu mai era principala ei grijă. Fu adusă înapoi la realitate de Cea Mai Nașpa Durere pe care a O Simțise Cîneva Vreodată, înregistrată oficial în *Cartea recordurilor*.

Verificați, trebuia să fie acolo. Piciorul lui Hayleigh Griffin. Pagina două mii șaptezeci și patru.

Simțea ca și cum cineva i-ar fi sfărtecat piciorul cu un topor, după care ar fi continuat să taie bucăți din el. Ar fi vrut să țipe, dar nu putea. Gura îi era prea uscată, din cauza tubului cu venin. Se gândi să-și toarne un pahar cu apă și se mai gândi cât de trist era gândul acesta, să ai nevoie de un pahar cu apă doar ca să poți să urli, dar tăietorul de lemne nebun lovi din nou, iar de data asta un scâncet minuscul reuși să i se strecoare din gură.

Mamma mia, piciorul ei se *cangrena*. Te rog, Doamne, fă să mor pe loc, chiar acum, pentru că asta era de nesuportat, și nu era nimeni în preajmă să-l facă să se oprească. Nu era nimeni care s-o salveze.

Dar era cineva. Cel mai bun din lume, după cum se dovedi.

Acel scâncet minuscul fusese suficient, se părea. Nu era suficient de puternic să fie identificat de asistentă, care stătea la un birou chiar la ușa camerei lui Hayleigh, competentă, săritoare și eficientă cum era. Chiar dacă-l auzise, crezuse probabil că era scârțâitul unui arc al saltelei sau un picior de scaun mutat pe vreo pardoseală. Dar fusese suficient de tare

cu rău să fie auzit de o mamă. Chiar *prea* tare. Chiar dacă era la ~~doce~~ metri distanță pe coridor. Chiar dacă era angajată în cea mai supărătoare conversație din viața ei, cu un medic psihiatru, și chiar dacă inima i se sfâșia și lumea se prăbușea în jurul ei, în timp ce ea nu putea decât să stea și să se uite, auzind scâncetul foarte bine, știuse *exact* ce reprezenta și nu spunea nimic, pentru că n-ar fi fost decât o pierdere de vreme, el pur și simplu se întorsese, aruncase paharul de carton cu cafea pe care i-l înmânase vreun idiot binevoitor și *alergase*, lăsându-i pe soțul ei și pe psihiatru să se holbeze la ea, plini de uimire. Dar cum *alergase*! N-o să vedeți niciodată așa *alergare*. Ar fi zburat, dacă ar fi putut. De altfel, probabil că zburase efectiv.

Dădu buzna în cameră și o văzu pe Hayleigh încolăcindu-se în pat, apoi văzu imediat că prețioasele tuburi zăceau pe jos și nu în vena prețioasei ei fiice. Strigă după un doctor, iar sora de gardă ajunsese imediat în cameră lângă ea, spunând: „O, Doamne, morfina!“ și ambele se aplecară peste pat, asistentă pe latura pe care erau tuburile, iar mama pe cealaltă parte. În timp ce una dintre ele dezinfecta acul și-l introducea înapoi, cealaltă ținea mâna fiicei ei și-o mângâia pe frunte, încercând să-și picure iubirea în această micuță torturată, picătură cu picătură, folosind o metodă pe care nici mamele nu știau că o știu și pe care nici un om de știință n-ar înțelege-o vreodată, rugându-se s-o doară pe ea în locul fiicei ei.

Picătură cu picătură, până la ultima.

Partea a doua

Şaisprezece zile

„A mai rămas miros cumplit de sânge!
Miresmele Arabiei de-ai strânge,
Tot n-ar putea, pe-această mică mână,
Să spele pata veșnică, păgână!”

(SHAKESPEARE, *Macbeth*, Actul V, Scena 1*)

* Traducere din limba engleză de Dan Amedeu Lăzărescu, Editura Pandora-M, 2002 (n.tr.).

Douăzeci și șase

Îl înghesuiseră într-o cabină din care nu avea scăpare, într-o dubă plină ochi cu criminali înrăiți, care nu erau ținuți în frâu de nimic. Există un gardian lângă ușă, dar la ce-ar fi folosit dacă s-ar fi iscat o răscoală în dubă și toată lumea ar fi decis să se răzbune pe Grenville? Oare i-ar fi păsat gardianului? Nici măcar nu era un ofițer de poliție adevărat, instruit și pregătit. Era un angajat al unei companii de securitate, probabil și prost plătit. Să fim serioși: probabil că picase examenul de admitere în poliție. Probabil că-l picase pentru că era un idiot care le ridica pantalonii oamenilor, fără să fie rugat să facă asta. Doar nu avea să se bage, cu bastonul lui din cauciuc – ales nu pentru eficacitatea sau duritatea sa, ci exclusiv pentru magnifica lui calitate de-a fi extraordinar de leștin – într-o răscoală a psihopaților, porniți să violeze în grup un tip supraponderal, lipsit de apărare, zbierând la el să guște cu porcul. Ar putea foarte bine să-i înfigă o țepușă în posterior și să-i îndese un măr în gură. Dar măcar după ce criminalii ar fi terminat să-și facă brutal mendrele cu el, avea cine să-i ridice pantalonii.

Grenville se feri să se mai uite la sociopatul de vizavi. Acum se aplicau regulile de la pârnaie. Fără contact vizual. Crezuse că-și putea petrece în mod plăcut timpul de călătorie analizând panourile cabinei, dar se înșelase. Cineva scrijelise cuvintele „Te omor”, cu un scris foarte tremurat. Exceptional. Nimic nu putea fi mai înspăimântător decât o amenințare cu moartea scrisă incorect gramatical. Și oare ce sculă folosisese pentru a scrijelii? Nu părea să fi fost zgâriată cu unghiile, sau dacă fusese, unghiile alea ar fi putut fi niște arme mortale în sine.

Cineva adusesese cumva o sculă ascuțită în dubă. La dracu', probabil că toți aveau așa ceva. Era probabil practica standard, dacă erai un vizitator regulat.

Deja primele semne de claustrofobie nu mai puteau fi ignorate. Grenville nu era grav bolnav. De fapt, nu avusese deloc simptome de claustrofobie înainte de-a începe să se îngrășe. Dar când ajungi la o anumită dimensiune, e un adevărat coșmar să fii silit să-ți introduci corpul imens într-un loc din care să nu te mai poți extrage. E un veritabil pericol, din care se poate declanșa o fobie. Începuse să transpire, iar mâinile începuseră să-i tremure. Simți chiar că ar putea să vomite. Asta ar fi bine. I-ar aduce un plus de șansă în câștigarea cazului. Să fie dus în instanță sleit ca o victimă a dansului Sfântului Vitus*, cu niște petice imense închise la culoare și umede sub braț, cu pete de vomă pe emblema de pe trening, mirosind puternic a transpirație, a vomă și Dumnezeu mai știe a ce alte excreții corporale. Făcuse o mare greșală că nu-și călcase pe mândrie și nu-și rugase fosta soție să-i aducă un schimb de haine. Dar acum, dacă se gândea mai bine, cum ar fi intrat ea în apartament? Cum ar putea oricine altcineva să intre în apartamentul lui? Procedura de arest nu fusese concepută pentru bărbații singuri și fără prieteni, care nu aveau cartea de telefon tatuată pe corp.

Se întoarse anevoie, date fiind strâmtoarea cabinei, sculptura Henry Moore care probabil că devenise acum coloana lui vertebrală și problemele pe care le avea dacă se întorcea, fie și în condiții perfect normale, pentru a se uita pe fereastra din spatele său, în încercarea disperată de-a se convinge că cineva, undeva, ducea o viață normală.

Geamul era fumuriu – adică el putea să vadă afară, dar trecătorii nu puteau să vadă înăuntru. Și iată ce văzu: Londra la ora de vârf. Oameni agităndu-se de colo-colo, mirosind a

* Coreea sau dansul Sfântului Vitus (din latinescul *Chorea sancti Viti*) este o boală a sistemului nervos caracterizată de obicei prin mișcări involuntare și necontrolate ale mușchilor (*n.tr.*).

prea mult aftershave și parfum, cu respirația cu gust de cafea de la Starbucks. Normalitatea. Doamne, își dorea să fie afară cu ei, să aibă doar singura grijă că întârziase puțin la muncă. Naveau idee acești oameni sublim de normali cât de norocoși puteau să fie. N-aveau idee.

Mai avea puțin și începea să strige de disperare, când duba Inchisorii opri la intrarea din spate a Curții Magistraților, pe Highbury Corner. Fură mânați afară din dubă – da, mânați: ce erau acum, dacă nu animale? – și predați unui polițist adevărat. Grenville nu crezuse niciodată că avea să fie atât de fericit să vadă din nou un polițist, și asta nu mai târziu de o jumătate de oră după ce-și dorise să-i vadă pe toți perpelindu-se veșnic în flăcările iadului. Avea din nou cătușe, dar de data asta reușise să-și prindă o parte a pantalonilor de trening cu cotul, așa că fu scutit de umilința de a-i vedea pe toți confrății criminali din nordul Londrei cum îi inspectează boxerii transpirați.

Fu condus pe un alt coridor prăfuit, apoi obligat din nou să-și scoată adidașii – ce naiba avea Poliția Metropolitană cu încălțăminte? – și fu depozitat într-o altă celulă.

Aceasta, incredibil, era mai puțin dotată decât ultima și chiar mai mică. Într-un fel, făcea ca celula anterioară să arate ca apartamentul prezidențial din hotelul de șapte stele Burj al Arab din Dubai. Asta nu avea fereastră. Nu avea nici măcar toaletă, lucru care, la drept vorbind, devenise acum o cerință aproape disperată pentru Grenville, a cărui vezică fusese slăbită considerabil de călătoria în duba cu deținuți. Conținea banca obligatorie de tortură, deși nu era la fel de generoasă și opulentă ca aceea pe care își petrecuse o mică parte din noaptea precedentă.

Se așază oricum pe ea. N-avea altceva de făcut. Se rugă să-i fie audiat cazul în curând, pentru că, dacă mai petrecea încă o oră sau mai mult în acest purgatoriu, începea să se gândească serios să încerce suicidul cu coarda elastică pe care proștii

fără minte îl lăsaseră să-l introducă în celulă, în buzunarul treningului.

Iar rugăciunile îi fură ascultate. Poate că Dumnezeu chiar era speriat de ce Îi promisese bătaușul de Grenville. Fu scos din celulă, i se dădu ocazia să se dichisească înainte de-a fi condus în instanță, fără cătușe, curat, cu adidașii în picioare, iar acolo se întâlni cu reprezentantul său legal, numitul Charles Whitman.

Whitman dădu din cap, nu zâmbi și nici nu scoase una dintre vestitele lui non-glume.

Grenville se holbă cu neîncredere câteva secunde, incapabil măcar să murmure cuvintele: „Scuză-mă, Atticus, dar nu cumva ți-am dat papucii?” Dar, într-un târziu, reuși.

Whitman se uită de jur împrejur după numitul Atticus, apoi se întoarse:

— N-am crezut c-ai vorbit serios. Am crezut c-a fost o ieșire de moment. În timp ce aveai creierul încetșat de... hm...

— Nu, nu. Am vorbit *foarte* serios. Sincer, nu cred că am crezut vreodată ceva din tot ce-am spus cu mai multă pasiune.

— Vai, vai. Îmi pare rău, dar nu *există* nimeni altcineva aici. O să trebuiască să te descurci cu mine și cu asta basta, zise el, chicotind de-a binelea și mai multe nu. Asta dacă nu vrei să amân cazul până îți aduci propriul avocat.

Buun, Grenville avea o decizie serioasă de luat. Amânarea cazului putea implica întoarcerea în arest pentru Dumnezeu știe cât. Alte dezastre cu pantalonii de trening. Și mai multe secvențe de descălțat-încălțat decât își putea imagina. Probabil că ar fi trebuit să stea în aceleași haine tot timpul, deoarece nu exista nimeni pe întreaga planetă Pământ pe care l-ar fi putut suna să-i aducă niște schimburi. Și încă o tură cu duba de violatori – nu, două ture, cel puțin. Și minimum încă o noapte pe banca de tortură, posibil mai multe, și, după câte știa el, știința medicală nu ajunsese într-un stadiu suficient de avansat încât transplantul de coloană vertebrală să fie ceva obișnuit.

Pe de altă parte, era reprezentat acum de Dylan Thomas, a cărui idiotenie indiscutabilă nu putea fi ascunsă nici măcar o secundă, nici chiar sub vălul gros al dragostei de mamă. Așa presupunând, evident, că era într-adevăr născut din femeie și nu conceput de un om de știință nebun dintr-o colecție de excremente umane, ulterior adus la viață de lovitura unui trănnet, lucru care părea de un infinit de ori mai probabil. Dacă acest incompetent era avocatul lui pledant, putea foarte bine să se aștepte să petreacă destul timp într-o închisoare *mală*. Până la căderea nopții, Gren n-avea decât să se cuibărească în brațele iubitoare și tatuate ale unui criminal neonazist care să-l fi ales drept mireasa lui.

Avea o alegere foarte greu de făcut.

Dar simțea în nări mirosul libertății. Când stătuse afară în curtea judecătoriei, în aer liber, simțise mirosul acesta, iar acum și-o dorea atât de mult, încât nu mai suporta nici gândul unei secunde de captivitate în plus. În gând, se imagina deja în coconul familiar și confortabil al sufrageriei proprii, proaspăt ieșit de sub duș și mângâiat de faldurile bogate ale caftanului său iubit, luând câte o linguriță dintr-un iaurt din lista de alimente permise de GI, clătînând melancolic din cap în timp ce se gândea la toată nebunia care dintr-odată devenise doar o amintire ștersă. Ceea ce, incidental, este exact ce ar fi făcut acum aproximativ douăzeci de ore, dacă n-ar fi beneficiat de talentul juridic impecabil al cretinului ignorant care era avocatul său, fiind astfel scutit de majoritatea tribulațiilor sale extreme.

Voia doar să se termine odată toată tărașenia.

— Bine, dădu el din cap.

— Bine, adică doriți o amânare?

Grenville închise ochii și dădu din cap. Viața era, probabil, un mister extraordinar, plin de plăceri nebănuite în fiecare clipă pentru dobitocul cu creier de pește de acvariu care părea, literalmente, să nu înțeleagă nimic, niciodată.

— Nu. Aș vrea să mă reprezinti.

— Bun, atunci hai să terminăm și să te repunem în circulație. Își deschise servieta.

— Trebuie doar să...

Și începu să-i sune telefonul. Își ridică mână, deschise mobilul nou-nouț și verifică identitatea apelantului.

— Scuze, spuse el. Chiar trebuie...

— Nu, nu trebuie, spuse Grenville cu un calm criminal. Chiar nu trebuie.

Whitman se uită în ochii lui Grenville și înțelese într-un târziu ceva.

— Ai dreptate, zâmbi el. Poate să aștepte.

După care închise clapeta telefonului și-l opri.

Procesul nu semăna deloc cu ceea ce își imaginase Grenville. Nu avură loc pledoarii pasionale, nu avură loc interogatorii pline de înțelesuri ale martorilor – *în momentul în care a avut loc incidentul, purtați ochelarii pentru care aveți rețetă?* –, nu avură loc obiecții, Doamne. Nimic deștept sau, de fapt, interesant. Nici măcar el nu fu chemat pentru depoziție. Fură citite capetele de acuzare, genialul avocat al lui Grenville pur și simplu pledă vinovat, lucru pe care, cu siguranță, Washoe, cimpanzeul instruit să utilizeze limbajul semnelor, l-ar fi putut face și el, fură citite declarațiile, iar Whitman solicită clemență, pe baza lipsei antecedentelor lui Grenville, lucru pe care, din nou, Washoe, cimpanzeul făcător de semne, l-ar fi putut duce cu ușurință la bun sfârșit. Grenville primi o amendă de două mii cinci sute de lire pentru lucrările din parcare și se emise un ordin de despăgubiri de cinci mii de lire împotriva lui. Mai primi o amendă de o mie de lire pentru comportamentul dubios din camera de interogatoriu de la poliție, însoțită de încă un ordin de despăgubiri în sumă de șase sute de lire, ceea ce părea un pic cam mult; scaunele care fuseseră zdrobite nu erau niște neprețuite antichități Queen Anne. De fapt, cu o scurtă vizită la IKEA puteai să remobilezi întreaga secție cu mai puțin de patruzeci de lire. Magistratul se simți obligat să transmită și sfatul unei anume doamne detectiv Redmond,

cu Grenville să se gândească la o terapie pentru gestionarea furiei.

Și asta fu tot. Era un om liber. Era un om liber mult mai mult decât sperase, dar nu avea ce să facă în privința asta.

Îl strânse mâna lui Whitman, într-atât de ușurat se simțea. Whitman zâmbi și spuse:

— Date fiind împrejurările, cred că a mers bine —, și se părea că și propoziția asta conținea o altă glumă ascunsă.

Lui Grenville i se părea o sumă imensă. Îl întrebă pe Whitman care era amenda maximă la care s-ar fi putut aștepta.

Whitman avu nevoie de timp ca să verifice.

— Stai să vedem: amenda maximă este de două mii cinci sute, cu ordin de despăgubiri de maximum... cinci mii de lire.

— Stai puțin: vrei să spui că am primit amenda maximă? Whitman continua să se holbeze în carte.

— Cred că ai putea s-o iei și așa, chicoti el.

Cum altfel ar fi putut s-o ia? Adormitul dracului, nu numai că nu fusese pe gratis, dar îl costase peste opt mii de lire, dintre care o mie șase sute îi erau imputabile direct. Pe gratis? Ar fi fost mai ieftin pentru Grenville să-l angajeze pe Rumpole de la Bailey și pe Kavanagh, QC să-l apere în tandem. Dar nu spuse nimic. În timp ce se întorcea să plece, Whitman își dresе vocea și spuse:

— Mai e o singură chestie...

Grenville se întoarse și Whitman îi întinse o foaie de hârtie.

— E o... chestie mică.

Era o factură pentru un telefon mobil.

Poate că Grenville chiar trebuia să urmeze sfatul detectivului Redmond, în cele din urmă.

Ieși la aer și trase în piept o gură mare de libertate. Gazele de eșapament de pe Highbury Corner nu avuseseră niciodată un gust mai bun. Se uită la ceas. Nu era nici măcar zece dimineața. Ar putea să se trateze cu un mic dejun cu alimente permise de GI pe Upper Street sau s-ar putea duce direct acasă. Decise să se ducă acasă. Ar putea să se împrăpăteze, să sune

la studio și să fie înapoi la treabă, să-și înregistreze emisiunea după-amiază, fără să afle nimeni din echipa de producție și fără prea multe repercusiuni, dacă stătea să se gândească bine.

Se îndreptă fericit spre stația de metrou, trecând în drum pe lângă un stand de ziare. Prinse cu coada ochiului un panou. Se întoarse și se holbă la el.

Cu litere groase, în stilul prostesc care imita mângăliturile cu pana de scris, se putea citi un titlu care-l lovi sub centură: „BUCĂȚAR TV VANDALIZEAZĂ O PARCARE“.

Douăzeci și șapte

Jeremy coborî din metrou la Leicester Square și trecu prin Soho, urcă pe Wardour Street și făcu dreapta pe Broadwick Street. Pe colț, la intersecția cu Lexington Street, găsi localul. Era neobișnuit, gen Olde Worlde, îmbrăcat în lambriuri de lemn lucios, cu lanterne în stil victorian scâldând numele într-o strălucire caldă și aurie în lumina crepusculară a sfârșitului acestei zile de iarnă. Localul se numea „John Snow”. Nu „The John Snow Public House” sau „The John Snow Inn”, ci pur și simplu „John Snow”, cu litere aurii, repetate pe ambele laturi și pe curbura colțului. Părea un loc vechi și rezistent. Până și Jack Spintecătorul ar fi putut foarte bine să fi dat pe gât niște halbe aici. Jeremy își verifică respirația, apoi se atinse la mulsuoaara cămășii sale Paul Smith și își mirosi degetele. Satisfăcut că era, într-adevăr, o mașină de sex de talie mondială, împinse ușa și intră.

Era destul de aglomerat, așa cum erau majoritatea localurilor din zonă la această oră pe seară, chiar și într-o miercuri. Oameni care munceau în City și publicitari, care nu-și doreau să meargă acasă din diverse motive, se înghesuiau în vinoterele și în berăriile din Soho, pe care reușeau să le țină ocupate de la ora prânzului până la miezul nopții. Dacă intri într-un pub în Soho după-amiaza și e gol, trebuie să fie ceva tare în neregulă cu locul ăla. Nu încerca sub nici o formă chilli-ul.

Prin înghesuială o văzu pe Jemma stând la o masă, studiind cu atenție *The Evening Standard* și subliniind din când în când cu creionul. Își croi cu greu drum spre ea, să vadă dacă voia ceva de băut. Ea zâmbi foarte drăguț când își ridică ochii spre el și nu numai că își luase deja de băut, dar îi luase

și lui. Carlsberg Extra Cold, dacă era în regulă. Și era. Jeremy se așază și sorbi din bere.

— Drăguț local, spuse el.

— N-ai mai fost niciodată aici?

— Nici măcar nu știam că există.

— Am vrut să ne întâlnim aici dintr-un motiv interesant.

— Te simți bine, Jemma? Aveai o voce ciudată la telefon.

— O să ajungem și la asta, zâmbi ea. Mai întâi, dă-mi voie să-ți povestesc despre John Snow.

Jeremy își ridică sprâncenele intrigat și se lăsă pe spate cu halba.

— Pe la jumătatea secolului al nouăsprezecelea, cea mai gravă boală prin partea locului era holera. Era extrem de contagioasă, extraordinar de nasoală, incurabilă și în aproape toate cazurile mortală. La data respectivă, nu știam mare lucru despre modul în care se răspândesc bolile contagioase. Se credea că sunt transmise prin inhalarea vaporilor. John Snow era un obstetrician local – de fapt, a fost un pionier al anesteziei – și avea o altă teorie: credea că holera era răspunzătoare pentru generarea unor otrăvuri în corpul uman, care erau eliminate prin vomă și fecale care apoi erau transmise prin sursele de apă contaminate cu aceste produse. La momentul respectiv, mai erau vehiculate și alte teorii, iar a lui era doar una dintre multe.

Făcu o pauză și luă o gură de vin.

— În orice caz, în 1854 a avut loc o epidemie majoră de holeră în zona Soho, iar Snow a avut astfel ocazia să-și testeze teoria. A notat toate cazurile din zonă și a descoperit că aproape toate victimele luau apă de la o fântână care se afla chiar lângă acest local. Așa că a scos mânerul pompei. *Voilà!* Epidemia a fost oprită.

— Incredibil.

— Afară există o copie a fântânii. Probabil c-ai văzut-o când ai intrat.

Jeremy clătină din cap. N-o văzuse.

— A fost unul dintre cele mai mari salturi intuitive din istoria medicinei și a schimbat viitorul. A salvat milioane de vieți. Milioane. Demontarea mânerului pompei de pe Broad Street este echivalentul descoperirii penicilinei.

— Prin urmare, spui tu, la jumătatea secolului al nouăsprezecelea, oamenii beau apă contaminată cu deșeuri umane brute? Cu vomă și rahat?

— Greu de crezut, știu, dar abia după vreo douăzeci de ani autoritățile locale au fost obligate să furnizeze apă curată. Și totul a pornit chiar în dreptul localului ăstuia.

Cu doar un secol înainte de nașterea lui Jeremy, oamenii care trăiau în cel mai mare oraș din cel mai mare imperiu văzut vreodată pe fața pământului beau literalmente pișat amestecat cu diaree.

— Rahat, spuse el involuntar.

— Așa că Snow a devenit părintele fondator al unei noi ramuri a științelor medicale: epidemiologia. Dacă ar vedea ce s-a ales de ea în zilele noastre, s-ar răsuci în mormânt.

— La ce te referi?

— Îți spun după ce-mi aduci un merlot Oyster Bay, împinse ea paharul gol către el și zâmbi.

Jeremy se luptă să ajungă la bar și se întoarce cu băuturile. Nu-i făcea mare plăcere să i se țină o prelegere de către Jemma. Nu că nu-l interesau lucrurile pe care i le spusese. Doar că i se părea că relația lor nu începea cum trebuia, după gustul lui. Îl făcea să pară mai prost decât Jemma, lucru care probabil că era adevărat, în domeniul ales de ea. Cu toate acestea, se părea că Jemma avea nevoie să vorbească, deși se îndoia că voia cu adevărat să vorbească despre John Snow și despre pompa de pe Broad Street.

— Epidemiologie, îi reaminti el după ce se așeză.

— Corect. Capitolul doi: Austin Bradford Hill. Nu există nici un local care să-i poarte numele, după știința mea. Chiar după al Doilea Război Mondial, s-a aflat că pacienții cu cancer la plămâni erau de cincisprezece ori mai numeroși decât cu

douăzeci și cinci de ani înainte, dar nimeni nu știa de ce. Hill era profesor de statistici medicale, iar Consiliul de Cercetări Medicale l-a însărcinat să analizeze această creștere a numărului de pacienți cu cancer la plămâni. La momentul respectiv, aproape toată lumea fuma. Fumatul nu era considerat un pericol. De fapt, unele reclame chiar promovau anumite mărci ca fiind bune pentru sănătate. Hill și echipa sa au efectuat un studiu de proporții pe patruzeci de mii de doctori, în cursul a unsprezece ani. Au realizat studiul prin poștă. Au descoperit că, în medie, șapte subiecți nefumători din o sută de mii mureau anual de cancer la plămâni, comparativ cu o sută șaizeci și șase de fumători. Această informație a fost privită ca o descoperire monumentală și, din nou, a schimbat lumea. Din păcate, n-a schimbat-o în bine.

— Bineînțeles c-a schimbat-o în bine. Cine știe câte vieți au fost salvate?

— Da, e posibil să fi salvat vieți. Probabil a salvat chiar mai multe, de fapt. Dar repercusiunile nu au fost sănătoase, cu siguranță. De pildă, toată lumea crede acum că țigările produc cancer la plămâni.

— Păi, așa e. Scrie și pe pachetele de țigări, nu?

— Scrie. Asta dacă mai poți să găsești un pachet de țigări în ziua de azi. Toată lumea crede asta. Auzi de cineva că are cancer la plămâni, prima întrebare e: fumează mult? Dar adevărul e că Hill n-a dovedit decât că fumatul este *legat* de cancerul la plămâni.

Jeremy ridică din umeri.

— Și nu-i tot aia?

— Nu, e cu totul altceva. Îți aduci aminte de exemplul pe care ți l-am dat cu oamenii cu chelie, care nu trăiesc la fel de mult ca oamenii fără chelie?

Jeremy își amintea, iar referința la podoaba capilară îi cauză o mișcare involuntară a mâinii prin păr.

— Sigur.

— Tot ce putem conchide de-aici este că apariția calviției e legată de o durată de viață mai mică. Nu sugerează că pleșuvia *ucide* și că un bărbat care se rade în cap își scurtează viața. Calviția nu reprezintă mecanismul. Mecanismul este, probabil, nivelul crescut de testosteron. Tot ce demonstrează rezultatele lui Hill, în cel mai bun caz, este că fumatul *ar putea fi* legat de mecanismul care declanșează cancerul la plămâni. Până în ziua de astăzi, nimeni nu știe care este mecanismul ăsta.

Jeremy își dori ca Jemma să nu mai aducă din nou în discuție acest exemplu. Era foarte convins că fusese binecuvântat cu un nivel bunicele de testosteron.

— De douăzeci și patru de ori mai probabil, totuși? Asta e mai mult decât „ar putea”.

— Bineînțeles, e impresionant. Dar depinde cum privești cifrele. Dacă le prezinți altfel, ele arată că nouăzeci și nouă de mii opt sute treizeci și patru de fumători din o sută de mii *nu* contractează cancer la plămâni. Asta e mai mult de nouăzeci și nouă virgulă opt la sută și au existat o serie de oameni de știință la vremea respectivă care au întrebat de *ce acele* cifre n-au fost luate în considerare în evaluarea rezultatelor. În orice caz, rezultatele au fost acceptate, concluziile trase și s-a creat un curent monstruos.

— Nu sunt sigur că te urmăresc.

— Pentru început, s-a dat undă verde guvernelor să înceapă să intervină în viețile noastre, în comportamentele și-n obiceiurile noastre – totul spre binele nostru, bineînțeles. A plantat semințele Statului-Bonă. Totul, de la „nu fumați” la „nu consumați alcool”, „nu vă bateți copiii”, „nu folosiți sare”. Cercetătorii de peste tot au vrut să devină faimoși ca Hill, toți au început goana după aur, încercând să-și găsească propria cale spre lumina reflectoarelor. Au recurs la cercetarea celor mai ciudate lucruri: forma precisă a unui fund perfect de femeie, de exemplu. Nu conta: orice putea să le ofere o finanțare și o șansă de-a ajunge la vârf era bun. Mai rău, au coborât standardele științifice acceptate într-o încercare

disperată de-a stoarce o înfimă semnificație din nefericitele lor rezultate ne semnificative. De la riscul de douăzeci și patru de ori mai mare descoperit de Hill, acum tot ce trebuie să faci este să dovedești că un risc este de aproape *două ori* mai mare ca să te publice.

— Poftim? Deci dacă s-ar descoperi că doi fumători dintr-o sută au cancer, dar un singur nefumător, asta ar fi considerată dovadă științifică acum?

— Cifrele referitoare la fumatul pasiv sunt și mai slabe. Iar asta după ce rezultatele nedorite au fost date la o parte și neluate în calcul. Din cauza asta poți să citești un articol care pretinde că ceaiul cauzează cancer la testicule într-o zi, iar a doua zi un alt articol în care ceaiul te *protejează* de cancer la testicule. La modul în care s-au degradat standardele în epidemiologie, dacă te chinui suficient de mult și dacă joci suficient de murdar, poți dovedi că aproape orice cauzează aproape orice altceva.

— Asta-i o nebunie.

Jemma încuviință din cap.

— Și ăștia nu sunt singurii demoni care și-au luat zborul din cutia Pandorei deschisă de Hill. A apărut legea prejudiciului extracontractual. Avocații americani au început să dea în judecată companiile producătoare de tutun, câștigând miliarde din dosare de prejudicii extracontractuale, și ori de câte ori se mai „descoperea” o legătură între o boală și un produs, dădeau iama ca lăcustele. Iar noi, evident, le urmăm jalnic exemplul. A mai dat naștere și la grupurile de fanatici cu interese singulare, ca de exemplu Asociația Solurilor, Consensusul asupra Sării și Sănătății și Acțiunea asupra Fumatului și Sănătății: grupuri care nu erau interesate să primească argumente echilibrate, cercetări originale sau descoperiri serioase. Tot ce doreau era să-și dovedească teoria, așa că și-au făcut propria „cercetare”, al cărei singur scop era să le furnizeze rezultatele dorite.

Jemma se opri din diatribă și se înclină pe spate în scaun.

— Sunt bună la vorbit, nu? zâmbi ea.

— Ești foarte bună. Dar e interesant. Și înfricoșător, în același timp.

— Problema e că sunt om de știință, iubesc știința. Și urăsc să văd cum e sugrumată în felul ăsta.

— OK. Dar sunt aproape sigur că nu m-ai invitat aici ca să-mi ții un discurs despre holeră, apă cu vomă și părțile rele ale epidemiologiei.

— Nu. Mă rog, făcea și asta parte din motivul pentru care te-am chemat. Aș vrea să înțelegi lucrurile astea. Să înțelegi contextul.

Se părea că Jeremy ajungea în sfârșit undeva. Suna ca preludiul la ceva intim.

— Și cealaltă parte?

— Nu mai lucrez la proiectul Fermelor de sănătate.

— Ce? Ai fost scoasă din proiect?

— Mai rău decât atât. Mi s-au dat papucii de tot. Sunt șomeră.

— Ai fost dată afară de la universitate? Dumnezeu! Cum ai reușit? Credeam că trebuie să omori pe cineva ca să fii dată afară dintr-o funcție de asistent de cercetare.

— Păi, cam așa ceva.

— Și pe cine ai omorât?

Jemma ridică din umeri.

— Nu mi s-a spus motivul, Jeremy. M-am dus la muncă azi-dimineață, toate lucrurile mele erau într-o cutie și nu mi-au zis decât să-mi iau tălpășița. Au spus că nu trebuie să mă obosesc să depun teza la care lucram.

— Asta nu prea are sens. Vreau să zic, nu prea te cunosc, dar îmi imaginez că-ți faci treaba destul de bine.

— Îmi fac treaba *foarte* bine. Nu m-ar fi distribuit la proiectul Fermelor de sănătate dacă nu-mi făceam treaba bine.

— Atunci ai călcat pe cineva pe coadă?

— Poate.

— Vreun iubit din trecut? Cineva ale cărui, hm, avansuri le-ai respins?

— Nu. Dacă era asta, mi-ar fi oferit o explicație. Un motiv, chiar și fals. Ar fi fost îngroziți de ipoteza unui proces. Urăsc genul ăsta de publicitate.

— Atunci, ce?

— Cred că s-a pus presiune pe ei.

— De la cine?

— Nu poate fi decât de la oamenii care finanțează proiectul de cercetare al Fermelor de sănătate.

— Dar ăsta parcă e...? Nu cumva e...?

— Guvernul, Jeremy. De guvern e vorba.

Douăzeci și opt

— Dar asta?

Hayleigh aruncă o privire într-acolo. Mama ei îi arăta o poză cu Charlie de la Busted. Da, vezi să nu, n-ar folosi poza aia nici ca să se șteargă la *derrière*, mersi frumos. Clătină din cap.

Mami bombăni dezamăgită:

— Credeam că-ți place de el.

Da, acum trei ani. Când era un *copil*, pentru numele lui Dumnezeu. Cei de la Busted nici măcar nu mai erau *împreună*. Adulții ăștia. Nu poți să trăiești cu ei, nu poți nici să-i faci *bucăți* cu toporul, să-i bagi într-un geamantan și să le dai drumul pe rău.

— Nu mă descurc prea bine, nu-i așa? Ia stai – dar asta? Dominic nu mai știu cum din *Lost*? Îți place de el, nu-i așa?

Hayleigh clătină din nou din cap. Dominic Monaghan era *drăguț*, de acord, și existase o perioadă când ar fi avut *garantată* o poziție respectabilă pe perete sau drept screen-saver la computerul ei, dar aici avea un spațiu limitat, iar Dominic nu era suficient de bun ca să fie admis.

— Nu poți să ai *doar* poze cu Jason cum l-o chema, Hayleigh, draga mea. Nu-i sănătos.

Se părea că Hayleigh urma să petreacă destulă vreme la *spital*. I se dăduse permisiunea oficială să-și personalizeze unul dintre pereții camerei, câtă vreme personalizarea respectivă nu producea daune iremediabile în decor, dacă puteai numi *ala* decor, iar mami se oferise s-o ajute să facă asta. Dar, de *fapt*, nu reușea decât să facă totul să dureze de două ori mai mult, cu sugestiile ei total pe dinafară. Charlie de la Busted? Nu zău, mai *trăia*?

— A ha! roști mami cu încântare. Michael Chad Drăguțul. Știu că-ți place de el.

Flutură triumfătoare poza.

Chad Michael Murray. Da, era fostul ei idol și încă simțea ceva pentru el. Ca să nu mai spunem că era o poză bună cu fosta ei dragoste. Ar putea chiar să se califice. Hayleigh aprobă în silă din cap și întinse mâna. Mami se îndreptă spre scaunul ei cu roțile și-i dădu revista.

Hayleigh se uită cu atenție la poster. Putea să fie acceptabil. Scoase rigla transparentă de plastic și-l măsură. Nu putea să fie mai mare decât jumătate din cel mai mic poster cu Jason. Orice poster mai mare decât atât ar fi reprezentat un afront față de dominația imbatabilă a lui Jase.

Mama ei continuă să caute, evident derutată, dar încercând să n-o arate. Bun, dacă avea impresia că asta era comportament obsesiv-compulsiv, ar trebui să se uite puțin prin camera lui Livvie Davidson. Locul acela era pur și simplu un altar închinat lui Wentworth Miller. Avea un altar închinat lui Wentworth. Pe bune: cu lumânări și tot tacâmul. Avea chiar și o cutie în care pretindea că ținea o șuviță din părul lui Wentworth, pe care o cumpăraseră pe eBay și de a cărei autenticitate Hayleigh se cam îndoia, deoarece nu văzuse în viața ei o poză cu el în care să aibă vreun fir de păr, dar Livvie nu lăsa pe nimeni să se uite în cutie ca să verifice culoarea părului. Pe pereții din camera aia nu găseai loc pentru câte o dragoste din asta secundară, pe cuvânt.

Da, poza cu Chad Michael Murray era corect dimensionată. Avea loc în gaura de acolo, în colțul de jos, bineînțeles. Îi arată locul lui mami, care se apucă de treabă cu foarfecele.

Hayleigh avea o placă de metal în picior. Puteți să credeți asta? O placă de metal, pe bune, fixată cu șuruburi metalice. Avea o grindă în interiorul ei. Puteți măcar să vă imaginați ce efect avea asta asupra greutateii ei corporale? Probabil cântărea acum mai mult decât un autobuz londonez. Mai exact, un autobuz londonez plin cu pasageri. Pe deasupra,

acum o și hrăneau cu forța. Mă rog, nu chiar. O forțau să *mănânce*, lucru care era și mai rău. Dacă refuza, tubul mortal urma să-i fie reintrodus în nas, iar ei ar fi putut să-i pompeze orice doreau direct în stomac, iar asta se întâmplase deja de două ori, așa că se cam săturase. Mâncatul era deci cel mai mic dintre două rele.

Iar mami era acolo la fiecare masă. Privind fiecare bucățică și fiecare înghițitură. N-avea și ea o casă unde să se ducă? Hayleigh se cutremură gândindu-se cum arăta casa acum, lăsată în grija lui tati și a lui Jonny. Probabil că trebuia să-ți croiești drum ca să intri printre grămezile de gunoi în putrefacție și cutiile străvechi de pizza. Iar Jonny fără îndoială că folosea din plin prilejul de a-i explora camera, scormonind printre cele mai personale lucruri ale ei ca un porc în nămol. Avea un lacăt la jurnalul ei din ultimii cinci ani, dar era un lacăt foarte fragil, iar Jonny descoperise aproape sigur cum să-i dea de cap. Secretele ei cele mai intime erau, probabil, postate pe blogul lui chiar în clipa asta.

Nu, stai puțin. Probabil că mami îi luase jurnalul. Normal! Și se uitase pe fiecare centimetru din el cu lupa, în stilul ei înconfundabil de Sherlock Holmes. Cum de fusese atât de fraieră să nu-și dea seama până acum? Probabil că așa știa că Hayleigh avea ceva cu Chad – era o pagină întreagă pe care *exersase* semnătura Hayleigh Michael Murray, doar ca să vadă cum arăta.

Ei bine, dragă mami, te-ai păcălit. Cea mai mare parte a jurnalului, descrierea activităților efective ale lui Hayleigh, era *un fals*. Dureri menstruale inventate. Mâncare inventată. Povești despre distracții fără griji inventate. Simptome depresive, ținute secrete. Nu era proastă. Nu avea cum să riște să ajungă așa ceva pe mâinile oricui. Lucrul cel mai rău pe care-l putea găsi, singurele chestii adevărate, erau câteva poezii rușinoase, niște texte de cântece și niște bucăți de proză înflorită, în marea lor majoritate speculații visătoare despre băiatul cu J.

— Aici? întrebă mami, ținând poza cu Chad într-o poziție de prima mână, chiar în centrul peretelui.

Hayleigh clătină din cap și indică din nou locul corect. Mami mută poza, dar tot era prea sus. Hayleigh făcu un semn cu mâna pentru a-i arăta că trebuia pusă mai jos. Mami găsi în sfârșit locul și se uită la ea plină de speranță, iar Hayleigh o răsplăti cu o aprobare scurtă din cap.

Doar nu credea pacostea că Hayleigh avea să și *vorbească* acum cu ea, nu? Puteau s-o închidă în purgatoriul ăsta. Puteau s-o forțeze să mănânce. Puteau s-o îngrașe ca pe vițelul biblic. Puteau s-o facă să nu se bucure nici măcar o milisecundă în tot acest timp. Va coopera cât era necesar ca să nu-și înrăutățească supliciul, dar asta era tot ce le dădea și nimic mai mult.

Și apoi veni momentul de care se temuse cel mai mult. Mami tocmai făcea o biluță de Blu-Tack, când îngrijitorul intră cu căruciorul de mâncare.

Mami se luminează la față, ca și cum ar fi intrat Regina din Saba cu tot anturajul, și spuse cu o voce sugrumată de entuziasm:

— Uite, Hayleigh. A venit prânzul!

Ar fi folosit exact aceeași intonație dacă pe pat s-ar fi materializat subit Domnul Oștirilor, însoțit de corul Său ceresc de heruvimi și serafimi.

Prânzul. Eeei, acum e-acum! Opriți artificiiile și să cânte orchestra.

Iar mami bătut din palme ca o școlăriță afectată.

— Ce avem azi la masă, Benjamin?

Iar îngrijitorul se apucă să dea o mare reprezentație de pantomimă, ridicând capacele de pe farfurii, ca de obicei, ca și cum ar fi fost *maitre* la Ritz, mimând leșinul de la aburul care ieșea din ele, de parcă totul n-ar fi fost decât ambrozie și nectar, Mâncarea Zeilor, în loc de porcăria ordinară care era de fapt.

— Păi, astăzi, *mes dames*, avem *fricassée de poulet*, intonă Benjamin cu oribilul său accent franțuzesc, sau pește cu cartofi prăjiți.

— Arată fantastic. *Mor* de foame. Cred c-o să luăm peștele cu cartofi, mersi. Peștele face foarte bine, nu-i așa, Benjamin?

— A, *oui, oui, oui*. Face atât de bine, încât probabil c-ar trebui să fie ilegal.

De ce trebuiau să recurgă la șarada asta ieftină la fiecare nenorocită de masă? Chiar credeau că era atât de redusă încât să se lase păcălită de mica lor scenetă? Poate credeau că i se scosese creierul la operație?

— Ce vrei, Hayleigh? Puiut delicios sau peștișor copios? Întrebă mami, uitând prosteste că Hayleigh nu putea decât să dea din cap aprobator sau dezaprobat ca răspuns, așa că, dacă-i dădea două opțiuni consecutive, nu putea obține decât o privire în gol.

— Vrei pui, draga mea?

Ei, acum hai să vedem. Doriți cumva să vă omorâm cu acest ciocan delicios sau mai degrabă doriți să vă zdrobim creierii cu această rangă îmbogățită cu vitamine? Grea decizie. Peștele, dacă puteai să scapi cu sosul nemâncat, avea probabil cele mai puține calorii și cel mai mic procent de grăsimi, dar era însoțit de mortalii cartofi și de mazăre, rămasă nementionată. Puiul avea destul de puțină grăsime (nu era umplut, ci la grătar), dar înota în Dumnezeu știe ce sos și era cu piure, mortalul piure, și cu morcovi.

Nu, în sosul acela *nu* putea avea încredere. Hayleigh clătină din cap.

— Atunci peștele, îi spuse mami lui Benjamin, pentru că, normal, Hayleigh nu avea dreptul să-l refuze și pe el.

Hayleigh nu mai avea voință proprie, în cazul în care vă întrebați.

— Excelentă alegere, doamnelor. Și din meniul de desert? Budinca de orez este foarte, foarte draguță. Serios.

Mama se uită la Hayleigh, dar nici măcar nu încercă să-i ofere această amenințare cu moartea. Se întoarce spre Benjamin.

— Cred c-o să luăm salata de fructe. E doar prânzul, la urma urmei.

— Încă o alegere excelentă, spuse Benjamin. E proaspătă. **Adu** asta pentru că am desfăcut personal conserva.

Cei doi clovni gustară din plin gluma.

— O să mă gândesc la voi, fetelor, spuse Benjamin, cu un ton din filmele de groază, iar apoi făcu cu mâna și plecă, slavă Domnului.

Hayleigh se uită la mâinile ei. Strângea atât de tare brațele scaunului cu roțile, încât încheieturile degetelor i se albiseră complet. Și nici măcar nu ajunsese la apogeu. Era doar un *prélude* ușor la ce era mai rău.

Mami îi aduse tava și o prinse în suporturile de pe scaunul cu roțile. Pusese chiar și o floare într-o sticlă de Orangina pe ea.

— Vrei niște suc de portocale? întrebă ea, știind prea bine că răspunsul urma să fie negativ.

Hayleigh nici măcar nu se obosi.

— Atunci apă.

Mami oftă. Traversă spre masa de lângă pat, umplu un pahar de plastic și-l puse pe tava lui Hayleigh. Hayleigh știa că asta era altă șaradă, cu mami pretinzând că era dezamăgită că nu voia să bea decât apă, pentru că nu era apă-apă. Avea chestii în ea. Se simțeau la gust. La un moment dat, văzuse cu coada ochiului o sticlă în geanta lui mami, pe care nu reușise să citească decât cuvintele „fortificată” și „calciu” înainte ca *la vache* să închidă geanta, așa că n-o păcălea nimeni. Hayleigh o vărsa și o înlocuia cu apă de la robinet ori de câte ori avea ocazia, ceea ce nu era suficient de des pentru gustul ei.

Era de acord că avea nevoie de calciu. Se părea că lipsa de calciu dusesse la slăbirea oaselor ei, bla bla, ceea ce avea sens. Plictisitor, dar adevărat. OK. Convenise să ia suplimente *sub formă de tablete*, doar ca să le facă pe plac, cât timp i se dădea voie să citească eticheta cu *toate* ingredientele, bineînțeles. Dar lucrurile nu se opriseră acolo. Încerau mereu să-i pună calciu în alimente, într-un fel sau altul. În fiecare dimineață – în fiecare dimineață, repet – o obligau să bea un pahar mare de lapte. Asta era unul dintre cele mai nasoale momente ale zilei, care era compusă invariabil din momente nasoale, unul după

altul. La început, încercaseră să-i dea lapte integral. Lapte integral? Care era ideea? Pusese piciorul în prag în privința asta, fără să lase loc de întors. Ceruse lapte degresat și ajunseseră la compromisul cu lapte semidegresat, dar tot era un supliciu. Era clar cu laptele: avea un gust oribil chiar și când era proaspăt. Dacă-l beai pe îndelete, sorbind cantități infinitezimale de mici, cu pauze lungi între înghițituri, avea un gust și mai nasol. După o oră sau două se transforma într-un iaurt stătut. Era ca și cum ai fi băut dintr-o scuipătoare. Și dacă te plângeai, se duceau pur și simplu și-ți aduceau un alt pahar, apoi trebuia să iei totul *de la început*. Singurul, dar singurul mod în care puteai să treci peste asta era să ți-l imaginezi pe Owen Wilson în *Starsky and Hutch* stând pe pat în costumul ăla scrântit de cowboy și prostindu-se *Do it! Do it!* cu vocea aia a lui, iar tu pur și simplu te executai, îl dădeai pe gât, cât mai repede cu putință, gâl, gâl, gâl și te rugai să nu vomți imediat, ca să fii nevoită să-i simți gustul de două ori.

Bun, după ce terminai cu asta și după ce luai pastilele, credeai că era suficient, dar nu. Pur și simplu trebuia să încerci să-ți strecoare și niște apă fortificată pe gât. Oameni buni, exista și conceptul de *prea mult* calciu. Acum o luaseră cu toții razna cu calciul. Când avea să prindă un calculator la un moment dat, avea să se uite cu siguranță pe Wikipedia la simptomele de intoleranță la lactoză, să vadă dacă erau ușor de mimat.

Acum erau cu toții pregătiți pentru Bătălia de la Maraton, respectiv prânzul.

Mami îi îndreptă scaunul cu roțile cu fața spre fereastră, ca să se bucure pe deplin de permanenta urâtenie a panoramei, apoi se așeză la masă cu tava ei. Înțelegerea era: înghițitură pentru înghițitură. Ar fi putut să dureze și adeseori dura ore în șir. De multe ori, încă se luptau cu prânzul când sosea cina. O nebunie. Nu era oare posibil niciodată, sau măcar din când în când, să nu-ți fie atât de foame? Trebuia toată lumea să aibă mereu pofta de mâncare a unui câine hămesit în fața unei măcelării?

Dar regula, printre multe, multe alte reguli pe care Hayleigh era obligată să le respecte dacă voia să scape de perfuzia cu Snickers lichefiat, era că trebuia să mănânci cel puțin două treimi din mâncarea din farfurie. Și că trebuia măcar să guști din toate. Toate. Dacă din greșeală un gândac se gândea să se plimbe prin farfuria ta, atunci ghinionul lui: trebuia să fie mâncat.

Mami stătea în echilibru, aplecată peste farfuria ei, cu cuțitul și furculița pregătite, privind fiecare mișcare a lui Hayleigh cu o intensitate scrupuloasă.

Hayleigh împungea mâncarea cu cuțitul. De unde să înceapă acest mic banchet de orori? Păi, evident, nu cu cartofii. Cartofii vor constitui, cu siguranță, marea parte a acelei treimi pe care putea s-o lase în farfurie. De ce trebuia să aibă la fiecare fel de mâncare cartofi sub o formă sau alta? Cartofii nu sunt mâncare adevărată. Pentru început, nu sunt legume, sunt tuberculi. În plus, aparțin aceleiași familii ca mătrăguna, iar după Hayleigh, orice face parte dintr-o familie otrăvitoare n-ar trebui mâncat. Pe meniurile din restaurante nu prea apare partea cu otrava. Hmm. Oare de ce? În al treilea rând, conțin nicotină. Pe bune. O porție de piure este echivalentă cu o noapte într-o cameră plină de fum de țigară. De ce nu-i dădeau un trabuc Havana mai bine, și scăpa de tot chinul? Și în ultimul rând, dar nu și cel mai puțin important, kaloriile. Nenumăratele *calorii* ale porcăriei. Dar nici măcar nu trebuia să se gândească la calorii. Iată încă una dintre regulile bizare ale lumii lui Hayleigh Griffin, ca o Alice în Țara Minunilor.

O linguriță de mazăre, poate?

Nu.

Nu putea să facă față la mazăre încă. Era atât de dulce, încât era imposibil să nu-ți imaginezi că mâncai bobite de zahăr pur. Trebuie să te surprinzi cu mazărea, și de altfel nu poți să mesteci deloc. Trebuie să *te prefaci* că mesteci, apoi să înghiți bobitele întregi. Nu merge pentru prima înghițitură.

Mai bine să se apuce. Tăie pesmetul prăjit, încercând să nu se cutremure de scârbă, după care-l desprinde de pește

din interior. Un abur pătrunzător ieși din el, iar Hayleigh încercă să nu-l miroasă, dar era prea târziu. Se luptă cu reacția ei naturală, care era, fără glumă, să arunce întreg conținutul tăvii înspre mama ei, apoi să iasă în viteză din cameră cu scaunul cu roțile, să zboare pe coridor și să nu se mai oprească decât în Bolivia, unde să ceară azil politic. Nu reacționează deloc. Ținu capul în jos, îndreptat spre farfurie, uitându-se cu coada ochiului la mami, care tăia la rândul ei pesmetul, așteptând acum să imite următoarea mișcare a lui Hayleigh.

Dumnezeule, femeie. Revino-ți!

Hayleigh ridică o bucată mare de pește și o puse în altă parte a farfuriei, departe de pesmetul ucigaș.

Era extrem de obositoare tărășenia asta. Ar fi vrut să se întindă și să doarmă o lună. Luă o gură din apa otrăvită și se apucă de pește. OK. Nu mai avea ce face. Mai bine să termine mai repede.

Săpă în pește cu furculița și ridică o bucățică de pe farfurie. O ridică spre gură, dar când o văzu de aproape, își dădu seama că era mult prea mare, așa că o puse înapoi pe farfurie și o tăie în două.

— Hayleigh, draga mea, *te rog*. Mor de foame.

Atunci *mănâncă*, femeie, mănâncă. Cine te oprește?

Ridică furculița plină spre gură și băgă peștele înăuntru. Actul în sine era suficient de extenuant, mersi frumos, și nu mai avea energia necesară să și mestece, cu atât mai puțin să înghită, așa că fu nevoită să-l lase acolo pe limbă puțin, până își găsea resursele.

Și, pac! O lacrimă imensă i se rostogoli din ochii îndreptați în jos, direct pe farfurie. Exceptional. Acum, conform regulilor, probabil că trebuia s-o mănânce și pe asta. Deosebit.

Oare cât putea să suporte toată nebunia asta?

Nu prea mult, asta cu siguranță.

Nu prea mult.

Douăzeci și nouă

Grenville gonia pe Friern Barnet Road într-o mașinuță sport foarte agilă. Afară era destul de frig, dar senin și uscat, iar Gren era într-o decapotabilă, cu ochelarii de soare la ochi, și se simțea bine. Nimic nu se compara cu adierea vântului prin rămășițele de păr pe care le mai aveai și cu huruitul unui motor ambalat, ca să te facă să te simți liber.

Pe scaunul pasagerului, în poziție verticală, era un exemplar subțire, cu coperte cartonate din *Încătușează-ți furia – Șapte pași simpli pentru gestionarea furiei*, de un anume Dr. Alan Roth. Nu avusese ocazia decât s-o răsfoiască până acum, dar deja prinsese câteva tehnici care păreau utile. Grenville nu credea cu adevărat că avea o problemă cu furia, dar privind înapoi la evenimentele din ziua precedentă, fu nevoit să admită c-ar fi putut să gestioneze unul-două lucruri ceva mai bine, probabil. Furia era o emoție absolut obișnuită într-o bucătărie profesională. Nu puteai să fii maestru bucătar și în același timp timid ca o violetă. Dar uneori își putea ieși din minți. Tom Aikens, pe vremea când era un copil minune, bucătar la Pied-à-Terre pe Charlotte Street (specialitatea lui la vremea respectivă era capul de porc: bun de mureai), se presupune că a fost trimis acasă pentru că a apăsat mâna unui ajutor de bucătar pe o farfurie fierbinte, și fiindcă a refuzat să accepte că făcuse ceva pentru care să-și ceară scuze, nu s-a mai întors niciodată. Grenville nu făcuse niciodată ceva atât de strigător la cer, dar avusese momentele lui rele, fără îndoială. Cu toate acestea, nu mai lucra într-o bucătărie profesională și nu avea nici cea mai mică intenție să se întoarcă la asta, prin urmare era, probabil, timpul să-și lase deoparte această latură a personalității.

Verifică vitezometrul și ridică ușor piciorul de pe accelerație. Asta era una dintre tehnicile din carte. Mergi întotdeauna cu zece kilometri pe oră mai încet decât trebuie. Dacă te grăbești, devii furios. Închiriasse mașina. Mașina lui era o epavă, nici nu mai încăpea vorbă. Va trebui să-și cumpere una nouă, dar nu va avea timp decât cel mai devreme în weekend, și în loc de un sedan normal, se decisese să se trateze cu puțină adrenalină și grandoare. În plus, cu acoperișul retractat, puteai să intri mult mai ușor într-o decapotabilă. Nu trebuia să te apleci aproape până la jumătate și să-ți zdrobești până și cel mai mic organ intern doar ca să te înghesui în spatele blestematului de volan.

Nu era sigur cum reușise să se aleagă cu gluma aia de hatchback inițial. Fusesse mașina soției, dar, mulțumită calităților excepționale ale echipei lui de avocați fără scrupule, reușise să ajungă la partaj, iar soția rămăsese cu Jaguarul lui. Tot ea primise casa și jumătate din acțiunile la restaurantul lui, afacerea pe care o construisse cu sudoarea frunții, printre altele, dar asta nu mai conta. Grenville fusese obligat să-și vândă jumătatea sa doar ca să aibă unde să locuiască, așa că, de fapt, soția rămăsese cu tot ce avuseseră împreună – casa, Jaguarul, restaurantul –, iar el se pricopsise cu un jeg de hatchback de șase ani și cu un apartament minuscul în nordul Londrei. Încă nu reușise să-și dea seama cum se întâmplase asta. Și nici măcar nu divorțaseră din vina lui. Soția fusese cea care se ocupase de extraconjugale – cu somelierul lui, cretinul de Frog. Ea fusese cea care se culcase cu el.

Asta era Legea, asta era Justiția. Ar fi bine dacă ar face cunoștință într-o bună zi.

Grenville își zise că probabil întreaga tărășenie din parcare n-ar fi avut loc niciodată dacă ar fi fost cu Jaguarul. Oamenii respectă un Jaguar. Scorpia s-ar fi gândit bine înainte să blocheze un XK8.

Prin urmare, avea nevoie de o mașină nouă și era posibil chiar să reușească să-și ia una decentă. Nu și-o permitea cu

adevărat, date fiind amenzile și toate celelalte, dar cariera lui mergea destul de bine. Avea o carte sau cel puțin o treime dintr-o carte pe piață și se vindea bine. Existaseră discuții despre o altă carte, pentru Crăciunul viitor. Agentul lui spunea ceva de o emisiune doar a lui, pe un canal *mainstream*. Prin urmare, putea să se arunce puțin. Nu la ceva extrem: cu siguranță, nu la un Jaguar. Poate la un MG. Oare se mai fabrica? Dacă nu, dacă ar fi înlocuit pur și simplu hatchbackul cu ceva similar, ar fi cheltuit aproximativ cincisprezece-șaisprezece mii în total doar ca să ajungă în exact același loc din care plecase cu o zi înainte, iar asta n-ar fi putut să suporte.

Toyota asta mică nu era rea, serios vorbind. Ar putea să verifice prețurile la second-hand.

Se strecură pe intrarea la Elstree Studios și avu un moment de întârziere la bariera de securitate – incredibil, aici aveau o barieră care oprea persoanele nedorite să *intr*e în parcare – pentru că nu avea ecusonul oficial, care era lipit pe parbrizul celeilalte mașini, care era acum împrăștiat în cele patru colțuri ale lumii. Dar paznicul era un om decent, care-l recunoscuse și, în plus, Grenville avea și ecusonul laminat de la studio, așa că bariera fu ridicată și Gren parcă la locul lui obișnuit, totul fără nici cel mai mic gest de furie. Mulțumesc, Dr. Roth.

Coborî din mașină, fără să se chinuiască, după care se uită în sus la cer. Nu părea că avea să plouă, așa că decise că n-avea rost să rabateze acoperișul. Așa va putea să se urce direct în mașină după emisiune, ca Patrick McGooohan în *Danger Man*, și să pornească în trombă. Luă cartea și o vârî în mapa lui de rețete – nu voia să-l vadă cineva cu ea, nu, mersi –, apoi încuie mașina cu telecomanda și o porni nepăsător spre birourile de producție.

Nu telefonase în prealabil. Date fiind articolele din tabloide, nu-și permitea să dea un astfel de telefon. Probabil că încercaseră să-l sune, chiar de mai multe ori, dar banda digitală, sau ce naiba era, de pe robotul său telefonic fusese consumată

integral cu propria diatribă din secția de poliție. Se distrase zdravăn. Decisese că era bine să se dea mare cu toată povestea. Ar face lumină despre toată povestea în fața tuturor, ar povesti totul, iar bârfele ar dispărea, probabil, înainte de-a porni camerele. Era posibil să fie luat puțin peste picior de ceilalți prezentatori, dar asta era de așteptat. Putea să facă față.

Băgă capul pe ușă la biroul pentru *Cook It, Change It, Dig It!* și spuse „bună“, doar ca s-o vadă pe Fată, de fapt, dar Fata nu era acolo – era doar contabilă de la producție, care nici măcar nu-și ridică ochii din registre ca să-l salute.

Merse agale spre cabina de machiaj și iată, apăru Ea, *La Femme*, întruchiparea drăgălășeniei, cu o cană de cafea în mână, ieșind din bucătărie. Grenville zâmbi și-i aruncă un „'Neața“, dar ea se uită la el foarte ciudat și continuă să-l privească ciudat și după ce trecu de ea, lucru care era îngrijorător. Asta nu era bine. Avuseseră tot timpul un schimb de replici care aducea a flirt. Tot timpul. Privirea pe care i-o aruncase avea în ea ceva tare îngrijorător. Aproape ca și cum...

Aproape ca și cum nu s-ar fi așteptat să-l vadă.

Își făcu apariția la machiaj, iar acolo văzu ceva și mai îngrijorător. Pentru că acolo, chiar pe scaunul de machiaj, sub mâna lui Liz, veșnica fată de la machiaj, se afla Bob Constable, cunoscut pentru *Pe locuri, fiți gata, dați-o-n bară*.

Dar de ce ar fi avut nevoie de încă un bucătar celebru la emisiune?

Constable îl văzu în oglindă și zâmbi călduros.

— Grenville. Ce mai faci, frate?

— Bine, spuse Grenville. Tu?

— Sunt un campion, băiete. Hai să mai povestim una-alta după ce termină Liz.

— Da, zise Grenville. Hai.

Și plecă să caute un producător pe care să-l omoare.

Treizeci

Aerul de la John Snow părea să se fi încălzit dintr-odată foarte tare și localul era acum foarte aglomerat. Jeremy se aplecă spre Jemma și își coborî vocea.

— *Guvernul te-a dat afară?*

Lui Jemma îi dispăru zâmbetul.

— E singurul lucru care ar explica situația. Vreau să zic, concediată, nu mi se spune nimic, nu pot trage pe nimeni la răspundere. Cineva trebuie să fi pus presiune la minister. Cineva cu multă influență politică. Am încercat să sun câțiva oameni care credeam că-mi sunt prieteni acolo, dar nu vrea nimeni să stea de vorbă cu mine. Sunt o non-persoană. Am fost scoasă din poză în Photoshop.

— Doamne! De ce?

— Cred că a fost Stone.

— Peter Stone?

— Cred c-au avut camerele pe noi tot timpul.

— *Camerele?*

Jeremy aproape se sufocă, apoi spuse „Doamne” din nou.

— Și cred că aveau și microfoane montate, ceea ce e destul de ciudat, nu crezi?

Tot ce putu să facă Jeremy fu să încalce din nou a treia poruncă.

— Trebuie să mai beau ceva, spuse Jemma, scoțând un portofel din geantă și ridicându-se în picioare. Încă una?

— Nu, nu. Lasă-mă pe mine, te rog. Ești șomeră.

— Ești culmea. Nu sunt încă săracă lipită.

Lăsat singur la masă, Jeremy începu, destul de egoist, să-și facă griji pentru el. Ce înregistraseră camerele și microfoanele?

Nu-și aducea aminte de nimic care ar fi putut fi considerat în mod special subversiv sau ofensator, cu singura posibilă excepție a punerii în scenă, de unul singur, a spectacolului celor de la The Three Stooges din dormitor. Predase propunerea sa pentru proiectul Fermelor de sănătate luni, așa cum i se spusese, și, după umila lui părere, făcuse o treabă bună; chiar foarte bună. Își pusese la treabă oamenii cei mai buni, care lucraseră tot weekendul, zi și noapte, împreună cu el și scosese un plan de campanie de prima mână. Un plan excelent, fără îndoială. Dar nu primise încă nici un fel de feedback, și era deja miercuri, s-ar fi așteptat să primească *ceva* până acum.

Rememoră pas cu pas toată conversația lor de pe circuitul în natură, dar, din câte își aducea aminte, Jemma fusese singura care vorbise, ceea ce de altfel părea să fie normalul din relația lor, iar el doar aprobase politicos și intervenise ici și colo.

Tresări când o văzu pe Jemma venind cu băuturile.

— Scuze, zâmbi ea. N-am vrut să te sperii.

— Nu înțeleg de ce dracu' ești așa binedispusă. Dintre toate lucrurile pe care-ți dorești să le faci înainte de treizeci de ani, să ajungi pe lista neagră a guvernului nu cred că e printre preferințele nimănui.

Jemma ridică din umeri.

— Nu prea pot să fac mare lucru în legătură cu asta, nu?

— Dar de ce? Ce puteai să spui ca să-i determine să...?

— Jeremy, nu mă potriveam cu mesajul. Pentru tipii ăștia e suficient, nu? Brigada „faci ca mine sau nu faci deloc“.

— Și ce-o să faci acum?

Jemma făcu un semn către *Standard*.

— O să-mi caut de lucru. Am un sentiment ciudat că o să-mi fie cam greu să găsesc un post în cercetare la vreo universitate. Cel puțin la vreo universitate mai aproape de noi decât Kuala Lumpur. Știi vreun post prin industria conceptologică?

— Haide-acum, chiar dacă te-au concediat, n-o să te îngroape. E o nebunie.

— Poate că ai dreptate. Poate că sunt doar paranoică. Doar că mă gândesc că, dacă ei sunt în spatele concedierii, și nu văd altceva care să aibă o urmă de logică, n-o să vrea să mai dea de mine prin altă parte unde să-mi vărs otrava și să fiu și ascultată. În orice caz, cred c-ar trebui să-mi exersezi aptitudinile de chelneriță, pentru orice eventualitate.

Jeremy clătină din cap.

— Jemma, nu prea-mi vine să cred. Trebuie să existe o altă explicație.

— Sunt deschisă la orice sugestii.

— Dar n-are sens. Fermele de sănătate... e vorba de un program benign. Cel puțin, a fost *conceput* să fie benign.

— Nu știu. M-am gândit mult și nu sunt sigură că mai cred asta acum.

— Haide, Jemma: vor doar să îmbunătățească viața oamenilor. Să *salveze* vieți, pentru numele lui Dumnezeu. Poate că n-au fost îndrumați în direcția bună...

În clipa în care-i iese ră de pe buze cuvintele astea, Jeremy regretă. Nu credea că puteau fi înregistrați aici, dar paranoia Jemmei era contagioasă. O mulțime de fețe din mulțime începeau să i se pară acum deplasate, iar bărbatul de la masa de vizavi nu se atinsese de halbă și nu întorsese pagina ziarului de când se așezase, din câte își dădea Jeremy seama. Poate că era bine să se gândească să plece în altă parte. Cum ar fi pe Marte, de exemplu.

Și, bineînțeles, Jemma găsi de cuviință să se lanseze chiar acum într-o altă direcție.

— Dacă ar fi vrut cu adevărat să salveze vieți, ar fi putut să facă o mulțime de lucruri mult mai ușoare și mai ieftine, care ar fi avut cu adevărat șanse de reușită. Ar fi putut să înceapă cu spitalele, doar obligând personalul să *se spele dracului pe mâini*. O sută de mii de oameni contractează anual infecții doar pentru că sunt *internați* într-un spital. Pe bune. Doar dacă ajungi pe un pat de spital există o probabilitate de unu la zece să te îmbolnăvești grav, pentru că standardele de igienă în

momentul de față sunt cam la același nivel la care erau în Războiul Crimeii. De ce? Pentru că se subcontractează curățenia în spitale celui mai ieftin ofertant. Incidența MRSA* și a altor organisme superrezistente la antibiotice e mai mare la noi decât în orice altă țară europeană. Omorâm cinci mii de oameni în fiecare an doar pentru că-i *internăm* în spital și contribuim la alte cincisprezece mii de decese, în mare parte din cauza unor practici neconforme de spălare a rufelor, la dracu'. Acum, chiar și pe baza raționamentelor jalnice și inepte ale guvernului, fumatul pasiv se presupune că este responsabil pentru o mie de decese pe an – apropo, *nu* este și nu există nici urmă de dovadă nedubioasă că ar fi responsabil măcar pentru un acces de tuse –, dar, chiar folosind propriile lor raționamente, nici măcar nu se *apropie* de efectele devastatoare ale MRSA, și cu toate astea se cheltuiesc miliarde pe publicitate și se impun legi draconice în parlament pentru a combate una și a nu se face absolut nimic cu cealaltă. Poți să-mi explici cum ar putea asta să aibă cea mai mică urmă de logică? E atât de bizară, încât nici măcar Lewis Carroll n-ar putea s-o folosească.

În cea mai mare parte a acestei noi perorații, Jeremy se uită agitat în jur, la oamenii din local. Ce naiba găsea bărbatul de la masa de vizavi atât de interesant pe acea pagină din acel ziar? O memora? Și de ce își cumpăraseră nenorocita aia de halbă dacă n-avea de gând s-o bea?

—Jemma, tu chiar n-ai nici o noțiune despre când ar trebui să te oprești, nu? întrebă el, încercând s-o înveselească puțin.

—Nu, n-am. Și cred că asta e una dintre cele mai seducătoare particularități ale mele, nu-i așa?

Jeremy fu nevoit să zâmbescă. Era deosebit de bătaioasă, trebuia să recunoască.

Jemma se apropie de el și își coborî vocea. Jeremy îi simți aroma licoroasă de vin roșu în respirație.

* Stafilococ auriu metilicilino-rezistent (n.tr.).

— Jeremy, ești singura persoană pe care-o cunosc, care lucrează încă la proiectul acesta și în care pot să am cât de cât încredere.

— Asta *dacă* mai lucrez la proiect.

— Bineînțeles că mai lucrezi la proiect. *Eu* sunt vaca proastă care nu-și poate ține gura. Te sfătuiesc să ai grijă.

— Să am grijă la ce?

— Nici măcar nu știu. Nu cred că Fermele astea o să se ofilească și o să moară, așa cum mi-am imaginat. Cred c-o să continue. Cred c-o să sufere o mutație, de un fel sau altul.

— O mutație? În ce?

— În ceva rău. În ceva *foarte* rău.

Treizeci și unu

Extras din *Încătușează-ți furia – Șapte pași simpli pentru gestionarea furiei*, de Dr. Alan Roth.

Cu toții ne enervăm. Enervarea este o emoție naturală, sănătoasă, care ne îndeamnă să reacționăm împotriva nedreptăților. Chiar și Isus Cristos s-a enervat. Vă amintiți de izgonirea negustorilor de pe treptele templului? (Evanghelia după Ioan, 2:13-25).

Dar, deși e normal să te enervezi, nu e normal să devii furios. Tehnicile din această carte au fost concepute pentru a vă învăța să vă potoliți furia și să o canalizați pozitiv, *fără să vă ieșiți vreodată din fire*.

Mai jos aveți un rezumat și toate tehnicile descrise pe scurt aici sunt explicate și comentate pe larg în carte. Vă rog să le citiți cu atenție. Sunt tehnici extrem de puternice, care trebuie folosite corect. Cu toate acestea, am vrut să explic lucrurile în așa fel încât, atunci când veți fi terminat de citit această introducere, să fi prins deja principiile de bază, care să vă permită să preluați din nou controlul asupra temperamentului dumneavoastră și deci asupra propriei vieți.

Întrebați-vă: ceea ce simt acum este enervare?

Atunci când sunteți într-o situație în care simțiți că vi se urcă sângele la cap, întrebați-vă dacă în situația dată sunteți îndreptățit să vă simțiți enervat sau dacă nu cumva enervarea este un răspuns irațional și inadecvat.

Nu vă pierdeți cumpătul

Vorbim adeseori despre persoane care și-au ieșit din fire de furie. Ce vrem să spunem prin asta este că acești oameni nu mai reacționează așa cum ar face-o în mod obișnuit. Sunt reduși la rolul de spectatori ai propriei lor vieți. Este extrem de important să ne păstrăm controlul asupra reacțiilor noastre, în orice situație. Mai jos sunt prezentate câteva tehnici prin care puteți evita să vă „ieșiți din fire”.

1) Luați distanță

Acesta este primul și cel mai puternic instrument de gestionare a furiei. Dacă luați distanță de scenă, chiar și pentru câteva momente, vă veți îmbunătăți considerabil șansele de a găsi răspunsul corect la o situație dată.

2) Trageți de timp

Nu sunt un adept al veșnicului sfat „numărați până la zece”. Ar putea să dea roade primele câteva ori, dar își pierde rapid din putere și devine un exercițiu fără rost. Uneori, dacă numărați până la zece e posibil să vă *amplificați* furia. Un sfat ceva mai avansat este să memorați o poezioară care vă place și pe care o puteți recita în gând. Ar putea fi orice: un sonet de Shakespeare, un *limerick* amuzant, orice vă face să vă simțiți bine. Va da roade foarte bune dacă vă va face să râdeți. Atunci când simțiți că vi se urcă sângele la cap, spuneți poezia în gând. Veți fi surprins să vedeți de câte ori poate această metodă să destindă o atmosferă potențial explozivă. Dacă simțiți că poezia nu mai funcționează, căutați alta. E important să nu se perimeze. Am reprodus câteva poezii bune la sfârșitul acestei cărți. Nu este, așa cum au sugerat cu cruzime unii dintre cei mai mari calomniatori ai primei ediții, doar „o modalitate jalnică de-a băga pe gât niște pamflete subțiri cu dureros de puține idei, absolut nici una dintre ele neaducând ceva nou, într-un volum cu potențial de vânzare”. Sunt valoroase. Probabil că au salvat vieți. Folosiți-le. (Preferata mea în momentul de față este „A fost odată o fată din Philly”. Am fost nevoit s-o folosesc destul de des când am citit acest gen de critici, credeți-mă!)

3) Reproiectați

Încercați să vă imaginați că persoana pe care se concentrează furia dumneavoastră este o persoană iubită. E greu să simți ură pentru bătrâna bunică și cu atât mai puțin să-i dai și un pumn în față!

4) Încetiniți

De ce atâta grabă? Dacă alergați dintr-un loc în altul, aduceți un stres inutil în viața dumneavoastră. Dacă vă grăbiți, riscați să vă înfuriați. Plecați devreme. Încercați să mergeți mereu cu 10 km/h mai încet decât credeți că trebuie. Dacă mergeți pe jos, nu lăsați capul în jos, concentrându-vă să acoperiți distanța. Plimbați-vă. Hoinăriți. Veți vedea

cum calitatea vieții vi se îmbunătățește semnificativ. Bucurați-vă de călătorie. Miroșiți trandafirii!

5) Evitați factorii de enervare

Mulți dintre noi avem anumite situații sau persoane care ne fac în mod repetat să ne pierdem cumpătul. E important să le recunoaștem și, ori de câte ori este posibil, să le evităm. Poate fi vorba de un coleg de muncă dezagreabil. Poate fi vorba de traficul de la orele de vârf. Uneori, poate fi greu să le evitați de tot, dar am descoperit că, aproape în fiecare caz, este posibil cel puțin să diminueți contactul cu ele. De exemplu, dacă e vorba de trafic, încercați să plecați mai devreme de acasă. Dacă e cineva de la birou, încercați să vă mutați biroul – de obicei, este posibil. Dacă nu se poate, încercați să vă mutați la altă filială sau să vă găsiți un alt loc de muncă!

6) Nu hrăniți monstrul

Uneori, furia noastră fără rost este rezultatul unor stimuli din exterior. Unii oameni se enervează doar atunci când beau, sau când beau un anumit tip de alcool sau o anumită cantitate. Reduceți băutura sau renunțați de tot la ea. Dacă folosiți droguri recreaționale care vă induc de fiecare dată o stare de furie, răspunsul este foarte simplu: lăsați-vă. Oricum e ilegal, dacă nu sunteți olandez.

7) Luați distanță

Știu, știu, e identică primei tehnici, dar nu am inclus-o din nou pentru că, așa cum au insinuat niște proști, nu sunt în stare de fapt să găsesc șapte tehnici diferite pentru a satisface cererea editurii, ci pentru că este atât de valoroasă, încât mă simt obligat de onoare să o includ de două ori. Dacă vă confrunțați cu o situație în care simțiți că pierdeți controlul, ieșiți din ea. Nu plecați, fugiți. Sau măcar plimbați-vă cu spor!

În următoarele capitole, vom analiza toate aceste tehnici mult mai detaliat, și am inclus și o serie de studii de caz care exemplifică aceste concepte și arată cum cursul meu de gestionare a furiei a îmbunătățit nenumărate vieți. În cele mai multe cazuri, doar citind această carte cu atenție veți reuși să câștigați din nou controlul asupra vieții dumneavoastră și să țineți furia acolo unde-i este locul: încătușată și la ordinele dumneavoastră. În unele cazuri, mai extreme, poate fi necesară o consultație individuală.

Vizitați site-ul meu, unde veți găsi lista următoarelor seminare programate. Dacă doriți să deveniți consultant autorizat de gestionare a furiei după metoda Roth, autentificați-vă pentru mai multe detalii despre cursurile online și detaliile francizei.

Citiți cartea pe îndelete și bucurați-vă de ea.

Și nu uitați: nu fiți spectator la propria dumneavoastră viață.

Dr. Alan Roth*

* Dr. Alan Roth nu este medic și nu a pretins niciodată acest lucru (n.a.).

Treizeci și doi

Hayleigh era în cabinetul psihiatrului. Ce, nu știati? Procedura standard pentru fracturi: vizite regulate la doctorul de nebuni. Ore întregi pline de plictiseala cea mai plictisitoare din lume. Ar fi bine să te ferești să-ți rupi cumva *două* picioare prin partea asta a locului: probabil că o să te închidă la casa de nebuni și o să arunce cheia. Probabil c-o să te bage în cămașa de forță și o să-ți facă electroșocuri pe creier cu un milion de volți.

Stătea acolo fără să scoată o vorbă, ca de obicei. Hayleigh nu rostise, literalmente, nici măcar un cuvânt la toate ședințele la psihiatru. La primele trei, nici psihiatrul nu spusese nimic. Fuseseră pur și simplu seminare de tăcere. De fapt, la a patra vizită, Hayleigh deja începuse să aștepte cu interes pauza din sporovăiala nesfârșită a mamei ei. O mică oază în deșertul existenței lui Hayleigh Griffin.

Dar doctorul de nebuni cedase și începuse să vorbească. Se străduise, la început, să pună întrebări, dar Hayleigh nu avea nici cea mai mică intenție să răspundă la vreuna. Conform Convenției de la Geneva, era obligată să-și spună numele, gradul și numărul de identificare, și asta era tot. Iar din moment ce nu avea grad și nici număr de identificare, după câte știa ea, și din moment ce știau deja cum o cheamă, nu era obligată să spună nimic.

Vorbise inițial, când își revenise din leșin după operație. *Trebuise* să vorbească, pentru a-și apăra poziția în negocierile regulamentului alimentar, dar după ce fusese totul convenit și bătut în cuie, nu mai spusese nici un cuvânt, nici măcar o vorbuliță nimănui. Făcea greva vorbitului.

Așa că doctorul de nebuni renunțase la interogatorii, iar asta fusese tot la ședința numărul patru.

La ședința numărul cinci însă, doctorul încercase o abordare diferită. Începuse să vorbească *spre* ea. Cu siguranță primise muniție de la *grande vache* în persoană, deoarece părea să știe o mulțime de lucruri intime despre ea. Hayleigh reușise să rămână imună la majoritatea perorațiilor. Avusese o conversație intimă cu ea însăși, mersi frumos. Cu toate astea, o parte dintre săgeți îi penetraseră scutul. Înțelegea, nu-i așa, că toată lumea încerca doar s-o ajute? Da, cum să nu, o torturau pentru binele ei. Cică dacă nu începea să mănânce normal, putea să-și provoace mult rău. Hei, prietene, ți se pare că vezi îngrijorare pe fața mea?

Dar, treptat, reușise să scoată complet din peisaj vocea doctorului, așa că acum, la ședința numărul un milion șaptezeci și cinci, probabil, nu mai auzea decât un zumzăit de fond. Un zgomot alb.

Dar, la un moment dat, doctorul spuse ceva ce Hayleigh nu mai putu să ignore. Ceva atât de revoltător, încât fata ar fi putut să facă atac de cord și să moară pe loc.

Iată ce spuse:

— Ți-ar plăcea să-l cunoști pe Jason Black?

Auzind numele acesta de pe buzele celui care-i aplica tortura, lui Hayleigh începu să i se învârtă capul. Stomacul începu să-i tresalte ca un pește tocmai scos din apă. Încercă să nu reacționeze, dar doctorul probabil că o văzuse împietrit, pentru că nu se opri, iar în tonul lui se simți triumful.

— Vreau să zic, nu sunt sigur c-o să poată să vină, dar pot să vorbesc cu oamenii lui, să încerc. Ți-ar plăcea asta, Hayleigh?

Își simțea fața colorându-i-se de furie. Să-l bage pe Jason în afacerea asta oribilă. Cum îndrăznea? Singura, unica parte decentă din viața ei. Turnul de fildeș pe care și-l păstrase în cap. Intraseră în locul ei cel mai intim și-l contaminaseră. Nenorociții, nenorociții dracului!

— Ai *vrea* să vorbești cu Jason, nu?

Nu-i mai pronunța numele! Clătină violent din cap. Nu vor-bea, dar comunica. Se ura pentru că-i oferise această victorie minusculă, dar toată tărășenia asta trebuia să fie oprită cumva. Trebuia să fie oprită chiar acum.

— Probabil că are un program foarte încărcat, dar ar putea să fie de acord să treacă pe-aici.

Hayleigh se lupta cu lacrimile. N-ar fi vrut să-i dea această satisfacție. Încercă să se concentreze pe Litanie. Jason Black. Vârsta: douăzeci și doi de ani. Născut în Cheadle, Manchester. Data nașterii: 25 septembrie. Semn zodiacal: balanță. Culoa-reă favorită: violet. Mâncarea favorită: *burrito* de vită. Dragos-tea vieții lui: nu a întâlnit-o încă (ha!). Momentul cel mai jenant: când s-a urcat pe scenă fără pantaloni...

Dar nu mergea, iar acum nu-și mai putea opri lacrimile. Iar doctorul de nebuni își dădu seama până la urmă că făcuse ceva rău, pentru că își tot cerea scuze și o întreba ce se întâm-plase. Păi asta se întâmplase, Dr. Psycho: atunci când ești pri-zonier într-un turn, când orice moment de trezie este o tortură, iar paznicul tău doarme pe canapea în camera ta și nu ești lăsat singur mai mult de trei minute pe săptămână, ai nevoie de ceva de care să te agăți, asta e. Ți trebuie un fel de *speranță*. Pentru că totul e de nesuportat, și cineva, *cineva* trebuie să vină să te salveze. Trebuie să fie cineva acolo care ar putea să se strecoare, în miez de noapte, să te ia în brațele lui puternice și curajoase și să te ducă de-acolo. Pentru că ești un prizonier al conștiinței, ești o prințesă într-un turn, și știm cu toții că prințesele au nevoie de un prinț frumos, *trebuie* să existe un prinț frumos pentru fiecare prințesă prizonieră, nu? Iar când începi să vorbești despre cum o să-l inviți pe prinț la ceai, dă-râmi un vis, furi speranța cuiva. Pentru că cineva trebuie să vină să te salveze, iar dacă „cineva”-ul ăsta nu e Jason, atunci cine ar mai putea fi?

Dacă nu el, atunci cine?

Iar în momentul acela Hayleigh simți o răceală teribilă în corp, ca și cum i-ar fi băgat din nou oribilele perfuzii, doar că de data asta îi umpleau venele cu gheață pură.

Nu venea nimeni.

Nu exista nici o salvare.

Știuse asta tot timpul, de fapt. Era doar o fantezie stupidă și imatură, dacă te gândeai bine. Nu-și dăduse seama că se agățase cu disperare de ea. Era acolo, în subconștientul ei, ca un vis opac. Nu avusese niciodată ocazia s-o analizeze conștient.

Și, dintr-odată, se simți mai obosită decât se simțise vreodată în viața ei. Pur și simplu nu mai putea continua. Era foarte simplu. Nu mai avea cu ce să lupte. Nici măcar n-o observă pe mama ei care-i împinse scaunul cu roțile înapoi în celulă. Înapoi la rutina de nesuportat.

Nu mai suporta.

Și nu exista decât o singură ieșire.

Treizeci și trei

Grenville îl găsi până la urmă pe producător. Se pitise în cabina de montaj, ca un șarpe nemernic și laș ce era. Fața îi căzu pentru o secundă când îl văzu pe Grenville, dar își reveni repede și execută toate mișcările faciale corecte pentru a da impresia că era absolut încântat să-l vadă.

— Grenville, trase el un zâmbet crocodilian. Nu știam dacă să ne-așteptăm să te vedem azi.

— De ce? Doar lucrez aici.

— Păi, cu toată... știi tu... afacerea de ieri. Ne-am gândit că poate vrei să ieși puțin din lumina reflectoarelor. Pentru o vreme.

— A, totul a fost o exagerare. Nu s-a întâmplat mai nimic. Știi cum fac tabloidele astea din țânțar armăsar.

— Normal, normal.

Producătorul fu prea repede de acord și aprobă din cap cu prea mult entuziasm, după gustul lui Grenville.

— Așaaaa. Ce caută Bob Constable aici?

— Bob? A, te-ai întâlnit cu el? Da. Păi, ne-a ajutat ieri, când n-ai venit și n-am putut să dăm de tine, iar agentul tău nu părea să știe unde ești, așa că... Știi ce, mai bine îți spun. E înlocuitorul tău.

— Înlocuitorul meu temporar, vrei să spui.

— Hm. Nu. E înlocuitorul tău, punct.

Așa, Grenville. Capul sus. Încearcă varianta cu poezia amuzantă.

A fost odat-un bucătar burtoș...

— Nu poți să vorbești serios.

— Îmi pare rău, Grenville. Serios.

— Bob *Constable*?

— Care-i problema cu Bob *Constable*?

— Problema cu Bob *Constable* e că nu e bun nici să mă lingă-n fund.

— Bob e un bucătar bun.

— Nu e un bucătar bun. E un idiot. Eu sunt un bucătar cu stele Michelin. Bob *Constable* nu poate nici să scrie cuvântul „Michelin” corect.

— Grenville, trebuie să fim de acord că nu suntem de acord în privința asta.

OK, Grenville. Ia distanță.

— Stai puțin. Scuză-mă o secundă. Se poate să mă scuzi doar o secundă?

Producătorul păru vag uimit, dar aprobă din cap. Grenville ieși din cameră pe coridor.

A fost odat-un bucătar burtos

Nevasta-l tot toca la cap vârtos...

Era pur și simplu de necrezut. Dobitocul, cretinul de *Bobstable*? Da, simțea furie, da, era adecvat acest sentiment, și nu, nu își ieșise din fire. Bun.

Grenville intră din nou în cameră.

— Sunt în stare de șoc. Pe bune. Adică, de ce? Datorită aiurelii ăleia din parcare? Păi, nu există publicitate bună sau rea, nu? Doar n-am participat la o orgie cu cocaină, trei într-un pat, cu o fostă prezentatoare de la *Blue Peter*, vreo cinci zile, nu?

— Nu-i vorba de accesul tău de vandalism...

— Nu a fost vandalism.

— Dacă spui tu. Nu, nu e doar asta. O să fiu sincer. Rețeaua ne presează de ceva vreme. Tipii cred că nu ești potrivit pentru imaginea emisiunii.

— Nu sunt potrivit pentru imaginea emisiunii? În ce fel nu sunt potrivit pentru imaginea emisiunii?

— Păi, e vorba de...

Producătorul se uită la el de sus în jos.

— ...dimensiunea ta.

— Dimensiunea mea? Mă dați afară fiindcă sunt supra-ponderal?

— Grenville, nu trebuie s-o iei așa. Căutau de ceva vreme o scuză ca să te poată înlocui, iar cu povestea de ieri le-ai întins-o pe tavă, practic.

— Mă dați afară fiindcă sunt gras?

— Ai o imagine pe care rețeaua nu vrea s-o asocieze cu rezultatele lor culinare.

— Cu alte cuvinte, nu vor un bucătar gras pe canalul lor.

— Sunt cuvintele tale, Grenville, nu ale mele. Știi ce, am fost sincer cu tine. Puteam să spun că a fost din cauza crizei de vandalism, nu c-ar fi fost vorba de așa ceva, dar n-am spus asta. Ți-am spus adevărul.

Grenville se simțea amețit de furie. Simțea cum se clatină. Încercă să reproiecteze. Încercă să-și imagineze că omul era, de fapt, bunică-sa, dar nu-i folosi la nimic: indiferent cât de tare ar fi încercat, dobitocul arăta tot ca un rahat împruțit, pe care nu ți-ai fi dorit să-l găsești în closet. Era momentul să ia din nou distanță.

— Poți să mă mai scuzi o secundă?

Din nou, producătorul făcu o față uimită, dar aprobă din cap, iar Grenville ieși iarăși din cameră.

A fost odat-un bucătar burtos

Nevasta-l tot toca la cap vârtos

Se enervă-ntr-o zi...

Și cu asta basta. Grenville dădu buzna înapoi în cabina de montaj.

— Dar puteți face asta? Vreau să zic, am și eu contract. Nu cumva nu prea e legal ce faceți?

— E legal. Există o clauză de moralitate. Avocații rețelei zic că suntem superacoperiți. Verifică și cu agentul tău, dacă vrei. Trimite-ți contractul la citit la avocați.

Grenville nu credea că avea să-l dea la citit avocaților lui. Nu era convins nici măcar că avocații lui știau să citească.

- Deci asta e tot? Așa, pur și simplu, am plecat?
- Îmi pare rău, Grenville. A fost un privilegiu să lucrăm cu tine. Îmi pare rău c-a trebuit să se termine așa. Dacă era după mine...
- Dar cum rămâne cu cartea?
- Care carte?
- Următoarea carte *Cook It, Change It, Dig It!*, pentru Crăciunul următor.
- Păi, probabil că Bob o să se ocupe de asta.
- Poate să scrie?
- Nu trebuie să fii așa...
- Nu, serios acum. Nici măcar nu știu dacă are degetul mare opozabil.
- Știi ce, nu vreau să fiu răutăcios, dar nici tu nu ești cel mai bun autor de cărți de bucate din lume, nu?
- Poftim? Ce vrei să spui?
- Nimic. Las-o așa.
- Nu, nu pot să las nimic. Ai făcut o afirmație care este *exact* opusul adevărului. Vreau să știu ce-ai vrut să spui cu asta.
- Serios vorbind: zece pagini despre cum să fierbi un ou. E un pic...
- Nu sunt zece pagini.
- Zece pagini, Grenville, despre cum să fierbi un ou.
- Asta cu tot cu ilustrații, totuși.
- Posibil. Dar zece pagini? Orice om din lumea asta știe să fiarbă un ou.
- Doar dacă mi-a citit rețeta.
- Sugerezi cumva că ești singura persoană de pe planetă care știe cum se fierbe un ou?
- Bineînțeles că nu. Probabil că și Nico Ladenis știe, idiot îngâmfat ce ești.
- Bine, Grenville, cred că ar trebui să pleci acum, înainte să iasă mai nasol.
- Deja a ieșit nasol, frate. A ieșit nasol când m-ai dat afară pentru că sunt un grăsan împuțit.

— Ar trebui să chem paza?

— Poți să chemi pe cine vrei, rahat purulent ce ești. Sun-o pe mă-ta și zi-i să-și ceară scuze că nu te-a avortat.

Producătorul ridică receptorul.

— Chem paza.

Grenville ieși din cameră ca o vijelie. Trebuia. Era la un pas să-i tragă una în față dobitocului, iar acum avea cazier, așa că n-ar fi scăpat basma curată. În plus, ce-ar spune Dr. Roth despre asta?

A fost odat-un bucătar burlos

Nevasta-l tot toca la cap vârtos

Se enervă-ntr-o zi

Bucăți o ciopârți...

Buun, gestionase confruntarea mult mai bine. În afară de remarca referitoare la avort și de observația despre „rahat“, își păstrase calmul în mare parte. Practic, dăduse dovadă de demnitate.

Era furios, dar, desigur, avea tot dreptul. Îl dăduseră afară, și asta nu pentru că era lipsit de talent sau incapabil să-și facă treaba, ci pur și simplu pentru că era prea gras.

Trecu la pas pe lângă biroul de producție, rezistând vitejește nevoii imperioase de-a plonja înăuntru și de-a urla nenumărate injurii către orice persoană care s-ar fi nimerit prin zonă, lucru care părea să fie o caracteristică a noului Grenville, care nu mai era un spectator al propriei vieți, care deținea controlul complet și absolut asupra sa, dar chiar înainte să ajungă la ieșire, se întoarse, fără să se oprească, deschise ușa biroului de producție și tipă:

— Și să vă fut pe toți în gură!

Din păcate, singura persoană din cameră era Fata, deci iată încă un triumf deosebit al lui Grenville Roberts și încă o cracă tăiată. O realizare excepțională. Își tăia crăcile de sub picioare mai ceva ca în Operațiunea Market Garden din al Doilea Război Mondial.

Afară începuse să plouă, mai exact să toarne, iar Grenville savura ploaia. Avea nevoie de asta ca să se calmeze, dar ajunse imediat la mașina pe care bineînțeles că o lăsase decapotată.

O descuie cu telecomanda și deschise ușa. Vreo cinci centimetri de apă i se revărsară pe pantaloni. Cum era posibil să se fi adunat atât de multă apă într-un spațiu atât de mic într-un timp atât de scurt? Parcă fiecare picătură de ploaie fusese direcționată cu bună știință exact spre acest punct din spațiu. Doamne, păzește-Te, Te așteaptă o mamă de bătaie a-ntâia.

Se trânti pe scaunul din material textil și porni motorul. Cum se ridica acoperișul? Îi arătase fata de la Hertz, dar nu-și mai aducea aminte. Se uită în torpedou după manual, dar nu-l găsi acolo.

Las-o baltă. Trebuia să plece de acolo. Ambală motorul și dădu cu spatele direct într-un stâlp mare de beton.

A fost odat-un bucătar burtoș

Nevasta-l tot toca la cap vârtos

Se enervă-ntr-o zi

Bucăți o ciopârți

Și-apoi făcu din ea un cârnat gros.

Se uită neliniștit în jur după camerele de supraveghere și da, bineînțeles, era una îndreptată direct spre el. Îi făcu semn cu mâna.

Ieși din parcare cu o viteză ridicolă, serios vorbind, parțial orbit de ploaia care-i bătea direct în ochi, așa că până la primul semafor de pe Friern Barnet Road nici nu observă că avea o barieră de securitate înfipită în grila radiatorului.

Se întinse după mapă, scoase cartea lui Dr. Roth și o azvârli cu o cantitate considerabilă de ură din mașină. Sub copertina unui magazin stătea o băbuță care se adăpostea de ploaie. Cartea o lovi direct în față, iar femeia căzu ca un sac de cărbuni.

Treizeci și patru

Bun. Jeremy Slank o adusese în sfârșit pe Jemma în cuibul lui. Iar jocul era mai mult decât într-un stadiu avansat, Watson, jocul era aproape de un final glorios. Din această poziție, rareori rata finalizarea. Chiar foarte rar.

Îi respinsese invitația la cină când fuseseră într-un târziu alungați din John Snow, dar acceptase, spre marea lui surpriză, oferta lui de-a mai bea un păhărel la el acasă. Jemma, previzibil, de altfel, nu se opriase din vorbit până la anunțul ultimei comenzi – din fericire, proprietarii nu-și plățiseră licența pentru programul de noapte încă sau nu aveau nici un interes s-o folosească într-o seară din mijlocul săptămânii –, iar apoi peste invitațiile repetate ale chelnerilor și în timp ce își puneau paltoanele. Probabil continuase și cât timp fusese Jeremy la baie.

Vorbise mai departe până când el reușise să oprească un taxi, în timpul întregii călătorii cu taxiul și până ajunseseră sus în apartamentul lui. Continua să vorbească și acum, pe canapea, în timp ce el turna câte un pahar substanțial dintr-un vin roșu destul de cumsecade pentru amândoi. De obicei, obținea rezultate foarte bune cu șampania, dar avea impresia că Jemma se afla la un nivel superior și s-ar fi prins de șiretlicul penibil.

— Marea problemă, continua ea, în timp ce Jeremy îi întindea paharul, este cum să definești o persoană obeză sau supraponderală de fapt. Ani de zile, doctorii au folosit un standard impus de-o societate de asigurări: Metropolitan Life Assurance Company – tabelele de greutate MetLife erau chiar imprimate pe majoritatea cântarelor comerciale. Dar sistemul era îngrozitor de nepotrivit, iar atunci când s-a aflat că

MetLife nici măcar nu-și folosea propria scală pentru evaluarea riscurilor de asigurare, au lăsat totul baltă și-au fost nevoiți să găsească altceva.

Luă o gură mare de vin. Toată vorbăria o făcea să-i fie sete, iar Jeremy se gândea că asta ar putea să devină în scurt timp o problemă. Cât băuse până acum? Cel puțin o sticlă și jumătate. Nu voia să ajungă în starea de ebrietate în care s-ar putea spune că-i era afectată judecata și în care el risca să forțeze bariera juridică dintre seducție și viol. Trebuia să facă o mișcare cât mai curând.

— Așa că, acum vreo douăzeci de ani, au început să folosească BMI, indexul de masă corporală, o ecuație creată de un epidemiolog belgian din secolul al nouăsprezecelea, Adolphe Quetelet. Și când te gândești că există totuși și belgieni celebri.

Râse, un pic cam prea tare. Balanța începea să se încline. Jeremy se întinse și-i luă încet mâna. Ea nu și-o retrase. De fapt, păru să nici nu observe. Ai fi zis că i se părea cel mai normal lucru din lume. Toate bune până aici.

— E o ecuație extrem de simplă, continuă ea încet, greutatea în kilograme împărțită la pătratul înălțimii exprimat în metri. Dacă ai un BMI sub 20, ești subponderal, între 25 și 30 ești supraponderal, iar peste 30 ești obez clinic. Aceste definiții sunt în cel mai bun caz extrem de arbitrar. Nu iau în calcul în nici un fel procentul din greutatea corporală reprezentat de grăsime, care ar fi măsura reală.

Acum era momentul. Jeremy se aplecă înainte și își apropie buzele de ale ei. De data asta, fata răspunse. Îl sărută și ea, dar cu afecțiune, nu pasional, ca și cum nici n-ar fi observat. Din experiența (considerabilă a) lui Jeremy, asta nu se putea numi „primul sărut”. Foarte ciudat. Nu o presă, se trase ușor înapoi și o lăsă să continue. Lucru pe care-l făcu, bineînțeles, ca și cum nu s-ar fi petrecut nimic neobișnuit sau remarcabil.

— Acum, nu uita, asta e măsura folosită de guvern pentru a defini obezitatea, măsura pe care-o folosesc pentru stabilirea așa-numitului „impozit pe grăsime”, măsura pe care o

s-o folosească drept criteriu pentru Fermele de sănătate. Dar conform acestei definiții, aproape toți jucătorii de fotbal american sunt obezi. Nu sunt supraponderali, te rog, sunt *obezi*. Chiar și mijlocașii ofensivi. Chiar și atacanții, cei mai în formă sportivi de pe planetă, oameni care pot să alerge după standarde olimpice, în echipament complet, cu o minge în brațe, sunt definiți în fapt ca având obezitate „morbida”. E incredibil.

Jeremy își dorea din suflet s-o facă să nu mai vorbească despre guvern. În special la el acasă, mersi frumos. Se decisese să facă o ultimă încercare, apoi să renunțe. Se aplecă din nou spre ea și începu să-i desfacă încet nasturii de la bluză. Părea să fi ajuns la sfârșitul acestei tirade și se creia pericolul unei tăceri neplăcute, care ar fi venit într-un moment extrem de nepotrivit, așa că Jeremy spuse:

— Păi și nu e asta excepția care confirmă regula?

La naiba, avea probleme cu nasturii, iar asta nu prea i se întâmpla de obicei. Jemma se uită la încercările lui nereușite și-i dădu încet mâinile la o parte, iar Jeremy presupuse că aici se va termina totul. O mare dezamăgire, bineînțeles, dar se mai întâmpla. O să mai fie și alte zile.

Dar lucrurile nu se terminară aici. Ba din contră. Jemma continuă să-și desfacă nasturii singură. Pur și simplu se plictisise să aștepte să se descurce el cu operațiunea asta. Hm, lucrurile luau o turnură deosebită.

— Excepția care confirmă regula? pufni ea. Hai că-mi place asta. Ce naiba ar putea să însemne o asemenea prostie? Ai o ipoteză, cineva aduce dovezi care-ți contrazic evident ipoteza, iar asta înseamnă c-o dovedește? Cum naiba?

Își dădu bluza jos, o puse pe brațul canapelei și, în modul cel mai explicit cu putință, își duse mâinile la spate și își desfăcu sutienul.

— Excepția, dragul meu, face exact opusul. Excepția *infirmă* regula.

Se aplecă în față, își scoase sutienul și așa, pur și simplu, sânii ei fură eliberați. Nu era genul de striptease care să merite

un show la Gypsy Rose Lee, nu era chiar senzual, ci mai degrabă parcă s-ar fi dezbrăcat cineva pentru o gală demonstrativă de înot sau într-o cabină de probă la Top Shop, dar *era* dezbrăcare și țâțele erau la vedere, băiete, în toată gloria lor. Fără a se opri, ca să-i permită lui Jeremy să exploateze prilejul de-a se bucura vizual de splendoarea lor, alături de textura, gustul sau greutatea lor, se aplecă spre el și începu să-i deschidă catarama. Doamne Sfinte, asta chiar era ciudat.

Și, evident, continuă să vorbească.

— Adică, oricine folosește formula asta e imposibil să se fi gândit ce înseamnă măcar treizeci de secunde. Implică o neînțelegere gravă a cuvântului „dovedește“. În expresia respectivă, e folosit într-o formă desuetă, care nu se mai folosește în zilele noastre.

Fermoarul lui Jeremy fusese deschis, iar penisul îi fusese scos afară. Hai, băieți! La treabă!

— „A dovedi“ înseamnă de fapt „a testa“. Excepția *testează* regula. Excepția *provoacă* regula.

Își mișca mâna în sus și în jos pe membrul lui, cu blândețe, dar și cu tehnică. Era talentată la treaba asta, cu siguranță. Era eficientă și nu se grăbea, spre deosebire de majoritatea fetelor care încearcă viteza și forța pentru atingerea scopului și încearcă să-l scoată cu totul din rădăcini. După care îngenunche în fața lui, continuând să vorbească, și își lăsă capul în jos spre organul erect.

— Iar dacă nu poți să vii cu o explicație convingătoare pentru excepție, gata, teoria ta e complet și definitiv spulberată.

Și Jeremy însuși era gata să fie complet și definitiv spulberat. Iar la cum arătau lucrurile, trebuia să tacă, odată ce băga monstruozitatea aia în gură. Sigur. Lucrurile luaseră o întorsătură foarte bună de la un moment încolo. De la primul sărut la țâțele goale și apoi la felație în cât? Două minute? Mai puțin? Pe repede înainte, nu? Dar nu se plângea: lui Jeremy îi plăceau fetele care treceau rapid la treabă. Era cu totul pentru o astfel de atitudine. Doar că n-ar fi clasat-o pe

Jemma în categoria fetelor cu care faci sex oral la prima întâlnire. În multe feluri, sexul oral i se părea mai intim decât sexul propriu-zis.

Buzele ei, de o culoare roșu-stacojiu de la vin, se plimbau pe capul penisului și Jeremy chiar trebuia acum să oprească puțin lucrurile și să-și pună un prezervativ, dar ea nu părea să se preocupe deloc de astfel de drăgălășenii. Probabil că avea vreo mie de teorii despre motivele pentru care prezervativele nu erau necesare, ba chiar erau periculoase, iar Jeremy nu voia să caute acest cal de dar la dinți, nu acum.

După care se opri. Înghetă la câțiva milimetri de încordatul lui monument Iwo Jima și se uită la el, oripilată.

— O, Doamne. Ce fac?

Își trase mâna de pe penisul lui, ca și cum și-ar fi dat seama dintr-odată că ținea o bâță gigantică din Semtex amorsat, lucru care, la drept vorbind, era destul de adevărat, se lăsă pe spate și își acoperi sânii cu mâinile.

— Jeremy, îmi pare rău, am crezut că ești Keith.

Keith? Cine dracu' era Keith?

— Păi, spuse Jeremy cu o voce aspră, tu ai început, tu să termini. Vreau să zic, nu-i corect?

Jemma se întoarse și își recuperează sutienul și bluza cu o mână.

— Îmi pare teribil de rău. Cred c-am băut mult mai mult decât am crezut.

Fugi spre baie și făcu o pauză la ușă, unde se întoarse.

— Îmi pare foarte, foarte rău, Jeremy. Foarte rău.

Apoi dispăru în baie.

Jeremy se lăsă pe spate în fotoliu și se uită neîncrezător la penisul lui fioros. Ce dracu' făcea cu el acum? O să dureze ore în șir până o să reușească să-l bage la loc în pantaloni. Probabil că putea să-l scoată pe fereastră și să-și pună lenjeria la uscat pe el. Sau putea să-și vopsească capul portocaliu și să pretindă că e o geamandură Belisha. Simțea că strălucește, oricum.

În cele din urmă, alese să-l împingă spre stomac și, cu grijă, îl prinse cu cureaua, apoi își scoase cămașa din pantaloni ca să acopere tot aranjamentul.

Era amețit și dezorientat de dorință. Lucrase tot weekendul ca să respecte termenele și dormise de luni după-amiază până marți după-amiază, negăsind încă ocazia să-și elibereze energiile sexuale, așa că era mai excitat decât fusese vreodată din pubertate până acum. Pe bune, era periculos pentru sănătatea lui să fie adus atât de aproape de eliberare și apoi să se oprească. Există un risc major ca o anumită parte din corpul lui să explodeze la propriu.

Jemma ieși din baie, îmbrăcată și împrăștiată.

— Cred c-ar fi bine să plec, spuse ea.

— Hai, nu te prosti...

— Nu, serios, zise ea și își scoase mobilul. Știi vreo firmă de taxiuri?

— Păi, dacă ești absolut sigură...

— Sunt.

Jeremy dădu din cap spre tablita de plută de lângă ușă.

— E un număr de taxi acolo și contul meu de client. Pot să-i sun, dacă vrei.

Spera să-i refuze oferta, pentru că nu era sigur că putea să meargă până la telefon fără să i se rupă cureaua.

— Nu, nu. Sun eu.

— Le dai contul de client și nu plătești nimic.

— Plătesc, stai liniștit. Nu pot să te las pe tine să plătești. Asta-i adresa ta?

Arată spre un plic prins pe tablita de plută.

— Da, aia e.

Jeremy se ridică cu greu în picioare.

— Trebuie să... și arată spre ușa de la baie.

— Sigur.

Jemma își duse mobilul la ureche și se întoarse cu fața spre tablita de plută.

Jeremy plecă încet la baie, aplecându-se să nu forțeze cureaua. Se temea că orice mișcare bruscă ar putea să-i strângă penisul. Reuși să ajungă la baie și închise ușa după el.

Asta mersese bine. Se clătină până la chiuvetă și-și desfăcu încet cureaua. Penisul sări afară, nepotolit după întreaga experiență, încă entuziast și dornic de acțiune. Jeremy dădu drumul la apă rece peste el – putea să jure că se auzise un sfârâit și că ieșise abur la contactul cu apa –, dar trei minute de scufundare în apă înghețată nu reușiră să îmblânzească pofta fiarei. Era în continuare gata să rupă lanțul, nerăbdătoare să intre în acțiune.

Se gândi să realizeze finalizarea singur, cu un pic de lucru manual, dar părea o mare pierdere. Își aminti că citise undeva că bărbații nu au decât o cantitate limitată de spermă toată viața, și chiar n-avea de gând să risipească ceea ce trebuia să fie cel puțin jumătate din rezerva lui pe viață într-o acțiune atât de prostească, solo. În plus, exista un risc foarte mare și foarte real să înfunde chiuveta. Încearcă să-i explice așa ceva instalatorului.

Într-un târziu reuși să-și calmeze penisul și să-l aducă la semierecție, dar toată apa aia rece, plus toată berea și vinul pe care le băuse îi creaseră o nevoie impetuoasă să urineze. Încercă să-și forțeze ștanga cu vârful spre closet, dar nu reuși să obțină un unghi potrivit pentru o urinare fără dureri considerabile, așa că se băgă în cabina de duș și își îndreptă mădu-larul spre faianța de pe peretele opus. Mare greșeală. Parcă ar fi acționat un tun de apă pentru calmarea gloatelor înfierbântate. Jetul incredibil de puternic pe care-l eliberă fu reflectat direct spre el din plăcile de faianță, astfel că își udă flească pantalonii Emporio Armani și cămașa Paul Smith. O parte din jet îl atinse chiar și pe față.

Reuși să se oprească. Își băgă monstrul prin ușa întredeschisă a cabinei de duș și termină de urinat în această poziție curioasă, ferit de stropi, deși era ceva cam târziu pentru asta. Răul fusese făcut.

După ce se eliberă suficient ca să se tragă înapoi, se șterse și se făcu pe cât de prezentabil putea, în condițiile date, iar apoi se duse înapoi în sufragerie.

Jemma plecase. Lăsase un bilet pe tăblița de plută. Jeremy traversă sufrageria și-l citi.

„Îmi pare rău, rău, rău de tot. Poți să mă ierți? Sunt o persoană îngrozitoare. Dacă nu mă urăști definitiv, te rog sună-mă și o să” – aici mâzgălise ceva. Părea ceva de genul „mă revanșez”, dar în loc de asta biletul continua cu „te scot la cină într-o seară. Fac cinste. Jemma xx” și apoi, ca un fel de gând de pe urmă, pusese un asterisc după „seară” și adăugase „cu Keith”.

Jeremy oftă. Cină cu Keith. Abia aștepta. Se întrebă dacă era foarte târziu să mai sune pe cineva care să-l ajute să-și descarce greutatea aia teribilă din coaie, dar era extrem de târziu. Mai exact, două jumătate noaptea. Probabil că putea s-o convingă pe Susie să vină, dar o astfel de cerere ar fi fost un semn clar de disperare. Sau, mai rău, putea fi interpretat ca și cum ar fi nutrit sentimente mai puternice pentru ea decât era cazul, iar asta putea să le ducă relația într-un punct unde nu voia să ajungă. Mai exact: ar fi putut să devină o relație adevărată.

Nu, punea punct aici și avea să vadă a doua zi. În timp ce se ducea spre dormitor, se opri la birou și decise să-și verifice e-mailul. Avea câteva mesaje, unele de la birou, altele spamuri. Îl bufni râsul. Nu, Jeremy Slank sigur nu avea nevoie de Viagra în seara asta, prietene. Și mai era un mesaj.

Și dacă nu cumva era o glumă, era de la biroul prim-ministrului Marii Britanii.

Era foarte scurt. Spunea așa: „J, foarte bine. O lucrare super. Nu pot să-ți mulțumesc destul. Salut.” Și în josul mesajului erau două litere. Întâmplător, erau inițialele liderului națiunii.

Treizeci și cinci

Rămăsese o singură întrebare. Cum să facă treaba aia murdară?

Fiind ținută în spital, și mai ales în compania permanentă a Vacii Detectiv, opțiunile lui Hayleigh erau limitate. Nu avea prilejuri de genul aruncatului în fața autobuzului sau a metroului, de exemplu. Camera ei era suficient de sus față de nivelul solului pentru a lua în calcul o defenestrare, dar ferestrele fuseseră asigurate împotriva tentativelor de sinucidere, lucru pe care-l găsea totuși ciudat – oare oamenii nu se duceau la spital să se facă bine? – și, pe deasupra, era destul de complicat să-și manevreze piciorul în ghips ca să-l scoată pe fereastră. Nu știa prea multe despre electrocutare ca să poată garanta o încercare reușită cu această metodă și nu părea o modalitate plăcută de sinucidere, dacă se gândea la cum arăta în emisiunile TV. În plus, mai era și scena aia oribilă din *Culoarul morții*. Nu, mersi.

Spânzurătoarea ieșea din discuție. Trebuia să faci niște calcule complicate de rapoarte între înălțime și greutate, ca să te asiguri că îți rupeai gâtul pe loc și nu rămâneai clătănându-te acolo, sufocându-te încet până la moarte, iar Hayleigh ura matematica. Era puțin probabil să reușească să facă rost de o armă, care măcar i-ar fi oferit o alternativă rapidă, iar orice durere implicată în proces s-ar fi terminat relativ repede.

Atunci, pastile sau lamă? Era în spital, așa că, teoretic, putea să facă rost de oricare dintre cele două. Cu pastilele era, probabil, mai bine: pesemne că ar fi durut mai puțin. Dar trebuia să știi ce pastile să iei. Se îndoia că avea multe opțiuni la departamentul pastile. Probabil că ar fi fost nevoită să le subtilizeze

dintr-un cărucior pe lângă care ar fi trecut pe coridor. Nu avea nici o garanție că erau mortale. Dacă fura niște vitamine sau ceva care ar fi făcut-o de fapt *mai sănătoasă*?

Hayleigh își permise un chicotit la gândul ăsta. Într-un fel ciudat, planificarea a ceea ce numea ea în gând „finala” era chiar ceva distractiv. Într-un fel *foarte* ciudat, bineînțeles. Era un proiect, îi ținea mintea ocupată și-o ajuta să treacă peste partea cea mai grea a zilei. Prânzul fusese, în după-amiaza respectivă, dacă nu chiar plăcut, atunci cel puțin suportabil și fusese dat gata într-un timp record.

Mami se uita la ea de la masă, unde scria ceva pe laptop, și zâmbi când o auzi chicotind. Probabil că se gândea că Hayleigh dădea semne că se făcea bine. Habar n-avea. Mai târziu, în cazul puțin probabil în care ar fi reușit să prindă un moment de singurătate, Hayleigh ar fi putut să-și permită o porție de râs malițios pentru această ironie. Ha ha haaaa! ăsta chiar era secretul secretelor.

Bun, înapoi la treabă: înclina în favoarea lamei. Cu siguranță că ar fi putut să intre în posesia unui instrument de tăiat. Probabil că avea nevoie de ceva mai ascuțit decât un cuțit obișnuit de masă, totuși. Dar trecuse chiar în dimineața respectivă pe lângă o tavă cu instrumente chirurgicale, când mami o împingea în scaunul cu roțile pentru idioțenia de porție zilnică de aer curat, și văzuse un bisturiu care arăta numai bine. Nu putea, bineînțeles, să-l subtilizeze sub ochii lui *la vache*, dar aveau să mai fie ocazii. Incizia cerea ceva curaj: nu poți să fii nehotărât și indecis într-un astfel de moment, sau sfârșești ca Emmalina Dawson, cu niște dureri groaznice, cu niște cicatrice hidoase pe încheieturi, care te marchează ca nebună instabilă și te pun pe veci sub ochiul necruțător al gărzii antisuicid a părinților, așa că nu mai pupi toată viața un alt moment liniștit doar pentru tine. Trebuie să fii curajos și să ai o mână sigură. Asigură-te că prinzi o arteră și de acolo nu mai e loc de întors.

Se gândea să facă asta într-o cadă cu apă caldă, ca românii. Leșini pur și simplu într-o baie caldută, visător, nici măcar nu-ți dai seama. Dar, bineînțeles, cum nimic nu era ușor în nenorocita asta de viață a lui Hayleigh Griffin, n-o lăsau să facă baie, din cauza piciorului. Nu avea parte decât de o degustătoare baie la pat, o dată la trei zile, pe care i-o făcea mami sau o asistentă, în timpul căreia trebuia să încerce din răsuferi să ajungă mintal undeva foarte departe, lucru care nu era întotdeauna foarte ușor. Uneori nici măcar litania lui Jason (versiunea superextinsă) nu ajuta la nimic.

Dar, probabil, când va avea ocazia să facă treaba, se va afla departe de Ochiul Atoatevăzător și va putea să găsească o cadă undeva în spital, pe care s-o umple cu apă. Trebuia să fie mai atentă la băi. Poate că reușea să întrebe un infirmier sau o asistentă într-un fel care să pară inocent, fără să tragă niște semnale de alarmă în mintea unor personaje cărora era mai bine să nu li se rostească numele. Trebuia să se gândească la asta.

Dar succesul tuturor acestor scheme depindea de un singur lucru: să scape de draga de mami. Bun, nu trebuia decât să aibă răbdare, asta era tot. Urâta trebuia să meargă și acasă, mai devreme sau mai târziu. Neapărat. Fie și pentru o noapte. Tati o bătea mereu la cap să doarmă în pat, acasă, măcar o singură noapte, pentru sănătatea ei: canapeaua din camera lui Hayleigh îi dădea dureri de spate. Până acum refuzase, ca o vacă încăpățânată ce era, dar n-avea cum să reziste la nesfârșit, nu? Bineînțeles, dacă s-ar fi îmbunătățit, ar fi fost cu siguranță înlocuită de tati, în stilul de la wrestling pe echipe. Dar asta nu era o problemă. În tura lui, putea să scape și cu crima. Ba chiar și cu suicidul.

Singura mare problemă care rămânea era dacă să lase un bilet sau nu. Grea întrebare. Probabil că mami și tati aveau să fie supărați, iar un bilet putea să le ușureze suferința. Pe de altă parte, ar fi fost nevoie să scrie biletul înainte, iar asta, dat fiind felul ei de-a fi, ar fi implicat mai multe ciorne, înainte

de-a găsi exprimarea cea mai bună, iar toate aceste ciorne ar fi fost dovezi potențial incriminante, dacă ar fi fost descoperite, care ar fi putut chiar să-i zădărnicească ideea. Și nici măcar nu era lăsată singură un moment: mami o însoțea și la toaletă, o ridica și-o obliga să lase ușa deschisă la veceu, ca să se asigure că nu vomita sau altceva. Demnitatea nu prea era o calitate a rutinei zilnice a lui Hayleigh. Singurul moment când mami o părăsea era atunci când avea și ea nevoie la toaletă, dar reușea cumva să sincronizeze acest moment cu apariția unui infirmier sau a unei asistente.

Prin urmare, biletul era riscant. Auzise multe discuții, imediat după incidentul cu Emma Dawson, că încercările de sinucidere erau de fapt apeluri la puțină atenție. Dacă așa stăteau lucrurile, era exact opusul a ceea ce-și dorea Hayleigh. Atenția era lucrul de care se străduia cu disperare să *scape*. O să lase un bilet doar dacă o să aibă timp și o să-l scrie exact în ultimul moment. Între timp, putea să înceapă să-l compună în minte. Ceva elegant și tragic. O poezie n-ar fi prea potrivită. Ceva prozaic, însă, și foarte demn.

— Hayleigh, draga mea?

Hayleigh se uită la maică-sa. Nu ieșise încă din Greva Vorbitului, dar urma să facă și asta, cu siguranță. Trebuia să-i determine pe oamenii din jur să-și lase puțin garda jos și era cam greu să reușească asta fără să vorbească. Avea să-și aleagă momentul de rupere a tăcerii; un moment în care putea obține avantaje maxime. Deocamdată, simplul fapt că era atentă când vorbea *la grande* putea fi considerat un progres considerabil.

Mama zâmbi predictibil.

— Parcă te simți ceva mai bine.

Hayleigh își mișcă sprâncenele.

— Te-ai supăra foarte tare dac-ar veni tati să stea cu tine-n seara asta?

Dacă s-ar supăra? Abia putea să se abțină să sară din scaunul cu roțile și să execute un *Riverdance* integral, cu tot cu bis. Își supse obrazii, ca să ascundă un zâmbet involuntar care

nu voia să i se șteargă de pe față, și își mișcă din nou sprâncenele ca și cum nu i-ar fi păsat deloc.

— Știi, cred că lui Jonny i-e dor de mine. Și, ca să fiu sinceră, nu mi-ar strica o noapte pe-o saltea normală.

Delicios. Jonny, care fusese toată viața o piață-rea pentru ea, s-ar fi putut transforma în salvatorul ei.

Arboră un zâmbet de nepăsare și se aplecă din nou asupra exercițiului de matematică la care se prefăcea că lucrează – a, da, nu ajunge că ești prizonier în iad, primești și teancuri de ecuații, în cazul în care ai putea să te bucuri efectiv de un minut de fericire accidentală – și încercă să-și sugă obrazii, ca să nu i se vadă zâmbetul, în timp ce fredona în gând versulunea Big Boys Cry a lui *Tonight's the Night*.

Treizeci și șase

Extras din cartea *Cook It, Change It, Dig It!* – Emisiunea de remodelare completă a stilului de viață.

Cook It, Change It, Dig It! a explodat pe ecranele dumneavoastră anul acesta, și ce tam-tam s-a făcut! Echipa noastră de experți a făcut minuni, schimbând viața de zi cu zi a multor familii. Cu dandy-ul Leroy Burton-Blunt la decoruri, cu deliciosul Sámmi Greene în grădină și cu superbucătarul Grenville Roberts în bucătărie, am transformat complet casele pe care le-am vizitat! Acum puteți folosi toate sfaturile experților noștri pentru a face singuri modificările pe care le doriți!

Bucurați-vă de această carte și nu uitați să urmăriți viitoarea serie a emisiunilor noastre!

Simon Falter (producătorul seriei)

ÎNAPOI LA ÎNCEPUTURI

Salut, sunt Grenville Roberts. În multe dintre casele pe care le-am vizitat, am descoperit că adeseori oamenii cumpără mâncare semipreparată pentru familiile lor și nu prea gătesc de la zero niciodată. Deși e foarte bună în unele cazuri, mâncarea semipreparată nu poate reprezenta o bază solidă pentru alimentația familiei. Să încălzești ceva nu înseamnă să gătești. În următoarele pagini veți descoperi câteva rețete bune de mâncare tradițională gătită în casă, și nu rețete de cine festive pe care să le utilizați o singură dată în viață – rafturile gem de astfel de cărți: ceea ce vă ofer eu aici este mâncare sănătoasă, nutritivă, pentru oameni cărora le place să mănânce în fiecare zi.

CUM SE FIERBE UN OU

Asta face parte din prima emisiune pe care am realizat-o. Soții Warburton ne-au mărturisit că habar n-aveau să gătească, trăind practic din ce scoteau din cuptorul cu microunde. Păcat. Aptitudinile simple necesare pentru a găti mâncarea se transmiteau de la o generație la alta, dar acum, din păcate, comoditatea a învins tradiția. Hai să vedem dacă putem să mai recuperăm ceva.

Ouăle sunt ingredientul magic al bucătarului. Ele furnizează baza pentru multe transformări aproape alchimice, în care substanțele își schimbă proprietățile și textura. Gălbenușurile leagă uleiul și oțetul în maioneză. Albușurile se umflă și se întăresc, pentru prepararea bezelelor și a sufleurilor. Puteți să le fierbeți, să le puneți în supă întregi, puteți să le faceți omletă, puteți să le prăjiți, puteți să le bateți, iar de fiecare dată rezultatul va fi diferit. Ouăle furnizează toți aminoacizii esențiali pentru hrana omului. Adevărul este că nici voi și nici eu nu știm ce *sunt* de fapt aminoacizii, dar știm că avem nevoie de ei și-i putem obține din ouă. O șesime dintr-un ou sunt proteine. Gălbenușul ne oferă fier, sulf și vitaminele A, B₁, D, E și K, având și un conținut caloric suficient de redus, dacă vă interesează astfel de lucruri.

Pentru a le fierbe, ouăle trebuie să fie cât mai proaspete posibil. Astfel, gălbenușul va sta perfect suspendat în centrul albușului. Există mai multe feluri în care puteți controla cât de proaspete sunt ouăle.

Ouăle scad în volum în timpul depozitării, deci un ou proaspăt este mai greu, cu mai puțin spațiu înăuntru, între coajă și albuș. Puteți testa cât de proaspăt este oul dacă-l băgați în apă sărată: dacă are mai puțin de trei zile, oul se va scufunda de tot, până la fundul vasului; dacă este vechi de o săptămână, va pluti undeva pe la jumătatea lichidului. Dacă plutește la suprafața vasului și se înclină pe o parte, ca o victimă din introducerea la un episod din *Quincy*, îl mai puteți folosi doar pe post de bombă cu gaze. Dacă nu aveți la îndemână un vas cu apă sărată, spargeți oul pe o farfurie. Dacă gălbenușul stă în mijlocul albușului și își păstrează forma, tanțos, oul este proaspăt. Dacă este vechi de o săptămână, gălbenușul se va lăsa apatic într-o parte, iar albușul va fi mai puțin dens. Dacă gălbenușul abia se ține de albuș, oul are vreo două săptămâni. Dacă are o culoare verzuie, înseamnă că ați ales din greșală o lămâie verde în loc de ou sau ați dat peste o rămășiță din vremea studenției mele fără frigider, caz în care chemați echipele speciale de genisți. Evident, toate aceste teste de prospecție sunt greu de realizat într-un supermarket,

oricât de bine dotat ar fi, așa că trebuie să vă bazați pe pipăit și pe văz. Dacă oul dă o senzație de plin, este proaspăt. Dacă-l țineți într-o lumină puternică și observați o transparență în mijloc, a fost ouat de curând. Dacă este transparent spre capete, este o bombă cu gaze. Metoda cea mai bună și, de fapt, cea mai simplă este să verificați data valabilității, asta dacă puteți să mai aveți încredere în datele trecute pe produse. Un ou are un ciclu de viață natural de douăzeci și una de zile – este timpul în care va ieși un pui dintr-un ou fertilizat. Ouăle mai vechi au și ele rolul lor: omletele, bineînțeles, iar albușurile de la ouăle mai vechi sunt chiar mai bune pentru bezele și sufleuri, dar pentru ouăle fierte este esențial să fie proaspete. Țineți ouăle la frigider, cu vârful mai ascuțit în jos. Un ou depozitat la temperatura camerei se degradează într-o singură zi mai mult decât un ou refrigerat într-o săptămână. Nu înțeleg de ce nu le țin refrigerate în supermarketuri, dar nu le țin.

În afară de clasificarea după mărime, ouăle din Anglia trebuie să respecte anumite standarde de calitate. Cu toate acestea, în practică, orice ou care nu este de calitate A nu va putea fi folosit decât pentru a fi aruncat în politicieni. Loturile de calitate A trebuie să aibă mai puțin de patru procente din ouă crăpate și nu mai mult de un procent din acestea pot să conțină pete de sânge, ceea ce ne oferă ceva mai multă încredere. Ouăle de calitate B sunt mai puțin proaspete și e posibil să fi fost refrigerate sau conservate. În mod alarmant, există și ouă de calitate C, care nu sunt considerate adecvate decât pentru prepararea alimentelor. O, Doamne! Câte pete de sânge pot oare să aibă aceste ouă de calitate C? Câte crăpături? Cât de vechi pot să fie? Oare nu cumva sunt ambalate în cartoane pe care sunt încă imprimate acele sloganuri din anii '70 – „Un ou de dimineață, ca să-ți dea poftă de viață” și „Un ou la micul dejun te face să fii cel mai bun”? Gândiți-vă bine data viitoare când cumpărați praf de ouă instant.

Dec ouă de categoria A, dacă vă permiteți din cele pe care le puteți alege unul câte unul, și din cele mari. Timpii din această carte au fost calculați pentru ouăle mari. În afară de ouă, veți mai avea nevoie de o crăticioară cu apă fiartă, un vas de orice fel, o spatulă și un cronometru bun. Nu vă obosiți să vă luați ceea ce numesc ei cronometre pentru ouă, n-o să vă folosească la nimic. Luați-vă un cronometru digital: nu e scump și e mai bun decât orice alt tip de cronometru. Și testați alarma înainte să-l cumpărați. Am fost nevoit să înlocuiesc un astfel de cronometru recent, pentru că toată lumea din bucătărie risca să facă atac de cord de câte ori suna.

Nu uitați, ouăle sunt printre puținele alimente pe care le consumăm și care au fost concepute de natură pentru a fi mâncate (sau cel puțin albușurile). Albușurile sunt, la rândul lor, unul dintre cele două ingrediente dintr-o bucătărie care sunt alcaline – celălalt ingredient fiind praful de copt.

Scoateți ouăle din frigider și puneți-le într-un vas cu apă rece. Dacă dintr-unul din ele se formează bule de aer, înseamnă că are crăpături minuscule în coajă. Scoateți-le din apă și folosiți-le la altceva. Dacă le puneți la fiert, se vor crăpa în cratiță sau în mâna dumneavoastră și nu veți obține decât niște mizerie în plus și un ou cu care nu mai aveți ce să faceți.

Puneți vasul cu supraviețuitorii testului cu apă rece în chiuvetă și dați drumul la apă caldă. Astfel, veți aduce treptat ouăle la temperatura la care, dacă le băgați direct în apă fiartă, nu se vor sparge.

Setați cronometrul pe patru minute și cincisprezece secunde.

Folosind spatula, transferați ouăle din vasul cu apă în cratiță, cât de repede posibil, iar apoi porniți cronometrul.

Acum puteți să faceți sendvișurile, dacă doriți. Când pornește alarma, opriți aragazul și scoateți ouăle cât mai repede, transferându-le înapoi în vasul cu apă, apoi puneți apă rece peste ele câteva secunde. Astfel, ouăle nu vor mai fierbe în continuare și vor fi mai ușor de manipulat. Tot ce mai aveți de făcut acum este să le puneți în paharele pentru ouă și să le mâncați. Puteți chiar și să le decojiți acum: loviți încet coaja de jur împrejur, rulați ouăle ferm pe blat, dar nu atât de puternic încât să le zdrobiți, iar coaja se va decoji cu ușurință. Oricum, veți descoperi că ouăle sunt perfecte de fiecare dată dacă folosiți această tehnică. Dacă aveți nevoie de un ou fiert ceva mai tare, de exemplu pentru o salată de ton *niçoise*, setați cronometrul la șapte minute. Dacă vreți un ou fiert tare, în adevăratul sens al cuvântului, al cărui gălbenuș poate fi trecut prin sită ca acompaniament pentru caviar sau care poate fi folosit ca bază pentru o maioneză proaspătă „sigură”, treisprezece minute este perfect. Dacă fierbeți oul mai mult, gălbenușul începe să își schimbe culoarea într-un verzui închis pe la margini.

Până acum nu am vorbit decât de ouăle de găină, bineînțeles, dar există și alte tipuri de ouă de pasăre pe care le puteți fierbe. Ouăle de propeliță erau folosite destul de frecvent în restaurante, mai ales ca moft, pentru că se potriveau bine cu isteria Nouvelle Cuisine care a făcut furori în țară prin anii optzeci. Nu e cazul să vă obosiți cu ele în bucătăria de zi cu zi, fără îndoială. Ouăle de rață însă sunt o delicatesă. Le veți găsi mai ușor decât credeți. Întrebați la băcănie.

Să trecem deci la cum se fierb ouăle de rață...

Treizeci și șapte

Grenville urca scările de la Century Club de pe Shaftesbury Avenue. Avea și lift, dar pentru că amprenta etajului inferior era mai mică decât spațiul de la etaj, casa liftului nu ajungea până jos, și atunci când ajungeai la recepție și te înregistrai, spunându-ți-se că agentul tău era la bar, doar cu un etaj mai sus, nu puteai să chemi liftul în loc să urci câteva scări pur și simplu, nu? Și atunci care mai era rostul liftului? Grenville nu văzuse pe nimeni care să-l folosească.

Problema cu urcatul scărilor este că exerciți o forță asupra articulațiilor genunchilor de patruzeci de ori mai mare decât greutatea corporală. Atunci când ai dimensiunile lui Grenville, poate fi vorba de o forță foarte mare. Probabil că ar fi suficientă pentru a muta un munte mic vreo doi metri mai la stânga. Așa că nu-i spuneți lui Grenville că urcatul pe scări face bine. Poate să facă bine dacă ai greutatea unui om normal. Când cântărești cam de două ori cât un om normal, doare. Practic, orice fel de exercițiu fizic doare. Dacă ai dimensiuni medii, imaginează-ți că faci sport cu o copie a ta încolăcită în jur. Imaginează-ți că stai lipit de tine însuși, pe frunte, cu brațele încolăcite în jurul umerilor, cu picioarele prinse în jurul taliei, ca un fel de succubus schiop și fără creier. Imaginează-ți că pleci să faci jogging cu arătarea asta încolăcită peste tine.

Grenville își căără propriul succubus până la al doilea set de trepte. Agentul lui stătea la o masă, într-un fotoliu zdrențuit. Cluburile londoneze adoră mobilierul zdrențuit. Probabil că le fac bucăți cu cuțitul doar ca să ajungă la nivelul dorit de zdrențe. Clubul acesta cât avea? Vreo cinci ani? Poate șapte? Scaunele arătau ca și cum ar fi zăcut acolo de generații întregi.

Seth se ridică din scaun când îl văzu pe Grenville, îi dădu mâna și-l îmbrățișă viguros cu cealaltă mână. Lucru care, dacă Gren se gândea bine, reprezenta gradul maxim de afecțiune fizică pe care i-l arătase cineva de la divorț încoace. De fapt, cu mult înainte de divorț. Asta dacă nu luai în calcul ingenuncherea detectivului Redmond pe pieptul său, și probabil că nu putea fi luată în calcul.

— Ce mai faci? Întrebă Seth cu sinceritate.

— Bine, dădu Grenville din cap. Fac bine. Evident, am făcut și mai bine.

Evident. Își pierise cheful de viață, probabil că își pierduse cariera, avea cazier judiciar și devenise cunoscut pentru vandalism, era într-o gaură financiară de aproximativ șaptesprezece mii de lire, asta dacă își cumpăra o altă mașină la fel de julnică – toate visele lui de adrenalină și sclipici se spulberaseră – și dacă lua în calcul plata suplimentului de asigurare la Toyota pe care o făcuse praf. Și nu mai avea nici cartea de Crăciun care să-l scoată din gaură. Da, putea spune că-i fusese mai bine pe vremuri.

— Bun, spuse Seth, făcând un semn către chelner, să vedem ce putem face în privința asta.

Grenville se așează, comandă o Virgin Mary, apoi se puseră pe afaceri.

— Ai discutat cu compania de producție?

Seth confirmă.

— Am vorbit mult cu ei. N-o să obținem prea mult.

— Nu e nici o șansă să mă ia înapoi?

— Nu chiar, Gren. Chiar i-ai zis „rahat purulent“?

— E posibil.

— Am reușit să obțin ceva mălai de la ei. Nu ceva regesc. Onorariul pentru patru emisiuni, și am fost nevoit să forțez multe mâini și să formulez multe amenințări cu procese ca să obțin și asta, crede-mă. Ne-au cam strâns cu ușa.

— Putem să-i dăm în judecată?

— Nu prea ar merita, chiar dac-am putea să construim un caz, lucru de care mă cam îndoiesc...

— Seth, m-au dat afară pentru că sunt supraponderal: cu siguranță asta e discriminare. Cu siguranță un tribunal...

— N-o să recunoască niciodată. În plus, poți să-ți imagi-nezi de ce gen de publicitate o să ai parte? O să fii jalnic, chiar dacă o să câștigi. Dacă n-ai fi alb, dacă ai fi femeie, dacă ai fi chiar musulman, orice, nici măcar n-ar fi încercat. Dar ești alb, ești bărbat și, fără ocolișuri, ești gras. Nimic din astea nu e-n favoarea ta.

— În regulă.

Grenville se simți rănit să-l facă cineva gras în față, chiar dacă nu avea nici cea mai mică intenție să nege că ar fi așa. *Era gras. Recunoaște-o. Înghite-o.*

— Capul sus și mai departe. Acum ce facem?

— Uite, am vorbit cu BBC-ul. Sunt interesați de tine. Le place stilul tău, le place că ai talent, le place cum gătești. Le place abordarea ta, le plac felurile de mâncare pe care oamenii chiar își doresc să le mănânce, în loc de toate nebu-niile fanteziste pentru petreceri. Lucruri pe care oamenii chiar le *pot* găti. Asta e bine.

— Păi, și? Se gândesc să-mi dea o emisiune proprie?

— E sigur una dintre variante. Le-am propus și titlul: *Marfa lui Grenville*, și le-a plăcut.

— Urmează un fel de „dar”, nu-i așa?

— Grenville, tare mi-e că există un dar și e destul de nasol.

— Continuă.

— Vor să slăbești.

— Isuse.

— Știu. Nu mi-au zis-o în față, dar cu siguranță că dimen-siunile tale sunt o problemă pentru ei.

— Isuse.

— Ar fi un mare pas înainte pentru tine, Gren. Emisiunea ta proprie, pe *mainstream*, în *prime time*. Plus că ți se garantează și cartea. *Dansez pentru tine*. Te-ai scoate.

— Știu, dar...

— O, Doamne. Da, știu.

— Cât de mult să slăbesc?

Seth dădu din umeri.

— Sunt îngrijorați de faptul că oamenii nu vor să le spună că mănânce un tip care e revoltător de supraponderal. Doar câteva kilograme, presupun. Vreo zece kilograme. Douăzeci și cinci, treizeci de kilograme, maxim. Cum să-ți zic, nici Brian Turner nu e chiar Jennifer Aniston, nu?

— Treizeci de kilograme?

— Treizeci de kilograme, maximum, zise Seth și dădu din cap a încurajare. Poate treizeci și cinci.

— Știi cât de greu ar fi asta? Știi cât ar putea să dureze?

— Gren, n-o să fie ușor. Dar nu văd ce altceva putem face. O să ne lovim cu capul de același zid oriunde ne-am duce.

— Cum rămâne cu alea două grășane? Erau grase.

— Asta a fost atunci. Erau alte vremuri. Asta e acum. Gras nu mai înseamnă drăgălaș în ziua de azi.

— Știi, țin o dietă. Prostia aia de GI. Nu mi-a mers prea bine în ultima vreme, din diverse motive, dar... treizeci și cinci de kilograme?

— Poate chiar patruzeci. Cred că trebuie să încercăm ceva mai drastic decât dieta GI.

— Drastic? Cât de drastic?

— Păi, liposucție, ceva.

— Liposucție? Seth, ascultă-mă, am văzut operația. E un coșmar. Te tratează ca pe o bucată de carne. Bagă în tine o furcă imensă, ca și cum s-ar pregăti să tranșeze o balenă eșuată. Te deprimă cumplit. Și doare. Și nici măcar nu pierzi atât de mult în greutate. Plus că lasă cicatrice.

— Bun, dar există și alte feluri de operații. Pot să-ți taie o parte din intestine... Știu, ți-a cam căzut fața, nici mie nu mi-ar plăcea, dar trebuie să vedem ce opțiuni avem.

Ce opțiuni *avem*. Nu pe el urmau să-l taie, nu? Cumva era el agentul obligat să renunțe la zece la sută din intestinele proprii ca parte din contract?

— Sau... începu Seth, jucându-se cu paiul în cocktail. Mai există și operația de micșorare de stomac.

— Micșorarea stomacului?

— Dă rezultate. Șase-șapte luni și ești din nou în formă.

O operație de micșorare a stomacului. Marfă, nu glumă.

— M-am gândit la asta, Seth. M-am gândit multă vreme și cu ardoare. Nu cred că pot să fac față la asta.

— Păi mai gândește-te. Pare să fie cea mai bună opțiune pe care-o avem. Mai am un client care a făcut-o. I-a dat lui Sharon Osborne un mare impuls în carieră.

Grenville se uită lung în pahar. Scoase un chicotit.

— Știi, pe vremuri oamenii voiau ca bucătarii să fie grași. Ai auzit de Brillat-Savarin, marele gurmand francez? Înainte de-a mânca, mergea de fiecare dată la bucătărie, iar dacă bucătarul era prea slab, pleca imediat din restaurant.

— Așa cum am mai spus, Gren, sunt alte vremuri. Mâncăm?

Seth se ridică și o luă spre restaurant. Grenville își extrase cu greu succubusul sugător de viață din scaun și își urmă fără entuziasm agentul. Unul dintre bucătari trecu rapid pe lângă ei dinspre bucătărie, cu o farfurie aburindă. Ai fi putut să-l tragi prin inel pe slăbănog. Alte vremuri, chiar așa.

Treizeci și opt

Dură o veșnicie să scape de mami. Se tot răzgândea, apoi se dezrăzgândea, se răzgândea din nou, și tot așa; apoi trebui să-l explice lui tati fiecare nanosecundă din rutina zilnică a lui Hayleigh, până în cel mai mic detaliu, ceea ce se transformase, incredibil, într-un document de zece pagini printat din laptopul ei, după care trebui să parcurgă din nou totul. Apoi îl puse să promită în toate felurile posibile că nu va devia de la rutina respectivă nici măcar cu o singură literă, iar în tot acest timp tati o asigură că va face totul cum trebuia și o rugă să plece, aproape la fel de insistent pe cât o ruga Hayleigh în gând. În final, cu un oftat de îngrijorare, își puse haina și ieși din cameră, cu Jonny învârtindu-se plin de energie în jurul ei, ca avioanele la sfârșitul lui *King Kong*.

Arăta ca o epavă, biata femeie. Hayleigh n-avea nici cea mai mică idee de ce. Tati îi adresă un zâmbet larg.

— Se pare că am rămas doar noi doi, drăguța mea. Ce vrei să facem? A, stai....

Își consultă lista, iar apoi se uită la ceas.

— Ai mâncat de seară, nu?

Hayleigh dădu din cap.

— Vrei să ne uităm la un DVD? Am vreo două filme noi transmise de pe net. Putem să ne uităm la ele pe laptop.

Hayleigh clătină din cap. Trebuia ca tati să se plictisească cât mai mult posibil, lucru care n-ar trebui să fie prea greu.

— Sigur? Am ultimul film cu Jack Black.

Hayleigh clătină din nou din cap.

— Știi ce, eu îl pun. Dacă nu vrei, nu trebuie să te uiți. Poți să citești sau altceva.

La naiba. Era greu să nu se uite la un film cu Jack Black.
Era și mai greu să nu râdă.

Tati scoase DVD-ul din carcasă.

— Hayleigh...

Îi pierise vioiciunea din glas.

— Aș vrea să începi să vorbești cu noi. Măcar de dragul
maică-tii. I se rupe inima.

Hayleigh dădu din umeri. Apoi își umezi buzele și spuse:

— OK

Tati înlemni, aplecat peste laptop.

— Poftim?

Hayleigh dădu încă o dată din umeri.

— Bine. Vorbesc.

— Serious?

— Cum vreți voi.

— Pot să te iau în brațe?

— Nu.

— Pot s-o sun pe mami să-i spun?

— Nu.

— Te rog, Hayleigh. O să-i facă ziua fericită. O să-i facă tot
anul fericit.

— Doar dacă promite să nu se-ntoarcă înapoi în seara asta.

— Absolut.

Își scoase cu înfrigurare mobilul.

— Nu poți să folosești mobilul aici.

— A, da.

Se uită în jur și găsi telefonul pe perete.

— Putem să-l folosim pe ăsta?

— E intern.

— La naiba!

— E un telefon cu fise pe hol.

— Minunat. Am mărunț? Da. Bun. Te superi dacă te las sin-
gură două secunde?

— Cum vrei.

Și ieși din cameră, ca un câine alergând după o bicicletă făcută din cârnați.

Buuun, fusese mai ușor decât își imaginase. Eliberă frâna scaunului cu roțile și se îndreptă spre ușă. Încerca să-și dea seama cum să se uite pe coridor fără să-i iasă ghipsul pe ușă, lucru care implica niște manevre destul de complicate, când tati dădu buzna înapoi.

— O să vrea să stea de vorbă cu tine.

— Doamnei! O să vorbesc mâine cu ea.

— Promiți?

— Jur pe roșu, zâmbi Hayleigh răutăcios. Să mor dacă nu.

— Bine.

Și dădu buzna pe ușă, după care dădu buzna înapoi.

— Sigur nu pot să te iau în brațe?

— Sunt absolut sigură.

— Bine.

Și plecă.

Hayleigh numără până la douăzeci, apoi își duse scaunul înapoi și se uită în spate. Tati era la telefon. Nu era amplasat în cea mai bună poziție pentru scopurile ei – vedea tot holul –, dar trebuia să fie suficient.

Hayleigh plecă să caute un cuțit.

Nu se grăbea. Chiar dacă erau mari șanse ca pe mami s-o apuce isteriile când și-ar fi dat seama că tati părăsise postul ca s-o sune și să-l trimită de urgență înapoi, își păstră calmul. Dacă te grăbești și dai senzația că ești unde n-ar trebui să fii, atragi tipul nepotrivit de atenție. Trebuie să te miști cu încredere, iar dacă ești în căutarea unui lucru, trebuie să faci în așa fel încât să nu pară că te uiți după ceva.

Trecu de un cărucior de infirmieră și aruncă o privire. După cât își dădea seama, erau doar produse de curățenie. Era posibil să fie și clor pe-acolo, iar clorul era destul de toxic, nu? Dar nu conta, pentru că exact când trecu Hayleigh pe lângă cărucior, infirmiera ieși pe ușă. O recunoscu pe Hayleigh și păru surprinsă s-o vadă singură pe hol.

— Te simți bine? întrebă ea suspicioasă.

Halyeigh îi aruncă o privire de om nebun, de genul „ce te doare pe tine“, și dădu din cap. Simțea privirea infirmierei în spate în timp ce mergea mai departe, dar nu se întoarce și își văzu de drum.

Erau surprinzător de puține tăvi cu instrumente chirurgicale lăsate nesupravegheate în zonă. Mai exact, nu era nici una. Oare nu făceau niciodată operații în spitalul ăsta? Văzu o ușă care părea a fi de la un fel de cameră de depozitare, dar, după ce se opri cu precauție și încercă ușa, descoperi că era încuiată. Lucru care nu era neapărat rău: dacă era încuiată, era posibil să conțină o sumedenie de lucruri periculoase. În afară de posibilul depozit încuiat, epuiză toate opțiunile de pe holul respectiv destul de rapid.

Normal! Nu făceau operații *la etajul ăsta*. Trebuia să ajungă în altă secție. Chirurgie sau Accidente și Urgențe, de exemplu. Acum avea de ales: să încerce să ia liftul, să exploreze un alt etaj, să riște să descopere tati că lipsea, să facă o mare zarvă și chiar s-o descopere, ceea ce s-ar fi sfârșit cu interogatorii și cu tot felul de măsuri de securitate, poate chiar și cu temuta Întoarcere a Mumiei, sau să meargă direct înapoi în camera ei și să găsească altă zi de murit.

Decise să se întoarcă. Exista chiar și posibilitatea să nu i se fi observat lipsa. Dar nu era cazul.

Tati stătea în ușa camerei, uitându-se cu disperare în jur, când ajunsese pe coridorul de unde putea s-o vadă.

— Hayleigh! Pentru numele lui Dumnezeu! Unde-ai fost? Abordă soluția insolentei.

— La pipi.

O spuse cu extremă convingere, de parcă mersul la toaletă de una singură era lucrul cel mai normal din lume. Ceea ce, bineînțeles, era și adevărat pentru orice altă persoană care depășise vârsta de trei ani.

Îi merse. Tati părea confuz. Se uită în jur după instrucțiuni.

— Dar credeam...

Hayleigh forță nota.

— Ai reușit să vorbești cu mami?

Și imediat tati lăsă baltă toată povestea cu încercarea de evadare. Mami ar fi mirosit că era ceva necurat la mijloc și ar fi interogat-o pe Hayleigh ca Jack Bauer în 24, ore în șir, până când ar fi stors adevărul de la ea. Dar tati o lăsă baltă pur și simplu. Floare la ureche.

— Da. Trebuia s-o fi auzit. Serios. Plângea în hohote. A trebuit să tragă pe dreapta. Cred c-o să doarmă bine la noapte, chiar cred. Ești sigură că nu vrei s-o suni diseară? Ar însemna foarte mult pentru ea.

— Mâine, se mulțumi să spună Hayleigh.

Iată cum, într-o singură încercare curajoasă, ieșise dintre zidurile închisorii sale. Acum se putea aștepta să se poată duce la toaletă singură mai mult sau mai puțin la discreție.

Tații ăștia. Simplu ca bună ziua.

Treizeci și nouă

Grenville studie meniul fără entuziasm. Mâncarea era bună la Century, iar în condiții normale, dacă i-ar fi permis regimul, și-ar fi dorit să încerce plăcinta cu rinichi și carne tocată cu crutoane, dar ar fi fost total lipsit de curtoazie să comande astfel de produse pline de grăsime, date fiind împrejurările – micșorare de *stomac*? Isuse –, și deși avea o slăbiciune pentru măruntaie, cu toată discuția despre operațiile la intestine și stomac, simțea că nu mai voia să audă de organe interne în nici un fel. Optă pentru o salată, o alegere penibilă într-un restaurant cu mâini dibace în bucătărie, dar ce altă alegere avea?

Seth, ca un porc lipsit de scrupule ce era, comandă plăcinta cu rinichi și carne tocată și un pahar de vin. Grenville optă, evident, pentru apă. Ce băiat bun. Grenville clătină din cap și, fără măcar să-și dea seama că vorbea cu voce tare, spuse:

— Micșorarea stomacului?

— Mai există o variantă.

Seth scoase un plic A4 din servietă.

Asta ce mai era? Ce putea fi mai extrem decât extirparea intestinelor și micșorarea stomacului? Vreo nouă tehnică și mai drastică? Bombardament cu raze gamma pentru topirea grăsimii, poate?

Seth îi întinse plicul, zâmbind.

— Știi că nu scot asul din mânecă decât la sfârșit.

— Asta ce mai e?

— Ai auzit de aceste „Firme de sănătate” pe care le deschide guvernul?

— Da, sigur c-am auzit.

— Caută celebrități care să participe la programele inițiale. Foarte deșteaptă idee. Ar fi perfect pentru tine.

— Și ce câștig?

— În afară de mulțumirile întregii națiuni?

— Da, în afară de asta.

— Niște publicitate pozitivă – care, să fim sinceri, nu prea ți-ar strica în momentul de față –, ocazia de-a slăbi foarte mult și de-a ajunge în formă, plus o rubrică permanentă într-un ziar.

— Cum ai zis?

— Cum ai auzit. Jurnalul unui om la regim. Și plătit destul de bine. Repet, nu regește, dar nu ți-ar prinde rău. Plus că nu prea ai pe ce să cheltui bani în locul ăla, oricum.

Grenville rânji.

— Ești un pervers nenorocit. Micșorarea intestinelor. La dracu', m-ai avut la faza asta.

— Nu, pe bune, chiar am vorbit serios. Trebuie să te gândești și la asta, dacă nimic altceva nu dă rezultate. Dar e o opțiune mult mai ușor de înghițit, nu crezi?

— E genial. Slăbești, intri în formă și primești bani pentru asta. Ce-ar putea fi mai bine?

— Asta ziceam și eu.

— Și cât crezi c-ar trebui să stau acolo?

— Asta depinde de tine. Până ajungi la greutatea țintă, în cazul cel mai bun.

— Dar, Seth, asta înseamnă luni și luni de zile. Poate mai bine de-un an.

— Dar ai pleca de-acolo pe un drum al gloriei și-al bogăției, băiete. Emisiunea ta, contracte de cărți, propria gamă de ustensile de bucătărie, un contract de publicitate în supermarketuri, poate. Faci un efort, dar apoi lumea o să fie a ta. Și, în plus, o să fii în cea mai bună formă din viața ta.

Grenville răsfoi broșura.

— Pare cam spartan regimul, Seth. E vreo secțiune pentru VIP-uri?

— Nu cred. Pot să vorbesc cu ei despre asta.

— Vreau să zic, astea sunt *dormitoare comune*. Ar fi ceva gen *Zilele de școală ale lui Tom Brown* pentru grășani. Aș vrea măcar camera mea.

— O să vorbesc. Instinctul îmi spune că vor să te amesteci cu restul oamenilor. Experiența ta trebuie să fie aceeași cu a celorlalți, dacă vrei să scrii despre asta. Gândește-te la asta ca și cum ai fi concurent la *Big Brother*. Sau, în cazul tău, la *Very Big Brother*.

O altă remarcă despre greutatea lui. Grenville nici nu se mai obosi să mimeze zâmbetul.

— Hm. Și dacă nu-mi place?

— Dacă-ai fi în locul tău, aș face bine să-mi placă. Altfel ți-ai pune bețe-n roate. Doar n-o să stea liniștiți să te lase să-i convingi pe oameni că inițiativa lor e o prostie, nu? Te-ar da afară cât ai clipi din ochi. Dacă-ai fi în locul tău, aș fi convins că e o experiență extrem de sănătoasă și bună pentru moralul meu.

— Pot să mă gândesc puțin la asta?

— Normal. Dar nu prea mult. Lansarea se apropie și au nevoie de angajamente ferme înainte de sfârșitul săptămânii. Personal, nu văd cum ai putea să refuzi o astfel de ofertă.

— Nu, nu cred c-o să refuz. Doar că... e o implicare complicată, asta e tot.

— Normal că e. Aș vrea să fii convins că iei cea mai bună decizie.

Grenville aprobă.

Seth scotoci din nou în servietă.

— Mai e ceva ce voiam să discutăm înainte să vină mâncarea. Scoase un alt plic și i-l dădu lui Grenville.

— Am întrebat pe unul, pe altul, și ăsta ar trebui să fie un curs extrem de bun.

Grenville scoase o altă broșură. În ea se preamăreau calitățile unui seminar Roth de gestionare a furiei.

— Începe unul vineri, spuse Seth. Trei zile. Gândește-te.

Și nu se mai spuse nimic pe tema asta. Ceea ce era un noroc, pentru că altfel Grenville simțea că ar fi putut să facă broșura sul și să i-o îndese neceremonios în fund, după care ar fi cântat „Zborul cărăbușului“ ca într-o trompetă, direct până în intestinele lui Seth, pe repede înainte.

Mâncară fără să vorbească prea mult, cu Grenville uitându-se invidios la mâncarea lui Seth, în timp ce se lupta amărât cu vegetația din propria farfurie. Până la sfârșitul mesei, Grenville se decisese: urma să devină un recrutar al Fermelor de sănătate. Toate calculele erau irezistibile. Putea chiar să-și închirieze apartamentul cât stătea acolo. Nu trebuia nici să-și cumpere imediat altă mașină. Câștiga pe toate planurile. În orice caz, ce alternativă avea? Să se ducă înapoi la nevastă-sa, cu capul plecat, să cerșească un loc de muncă în propriul lui restaurant? Restaurantul lui, în care un prostălău adulterin de somelier francez ar fi practic șeful lui? Seth îl felicită pentru înțelepciunea de care dădea dovadă, plăti nota și plecă.

După ce Seth dispăru din raza lui vizuală, Grenville își comandă plăcinta cu rinichi. Era delicioasă. O delicată. Și apoi – de ce nu? tocmai urma să se apuce de un regim strict de abținere timp de luni în șir –, după ce-o termină, mai comandă una.

Obrajii lui Hayleigh erau plini de răni pe interior. Se uitaseră la filmul cu Jack Black și, deși nu era nici pe departe cel mai bun film al lui, era al naibii de amuzant, așa că fusese nevoită să se muște încontinuu de obraji ca să nu râdă în hohote. Fusese cu atât mai greu cu cât tati se pornise într-unul dintre legendarele lui accese de râs hohotit, aruncându-se pe canapea, lovind cu pumnii în ea, cu lacrimi în ochi, și uitându-se direct la Hayleigh, provocând-o să nu râdă, dacă putea. Începuse chiar să tremure un pic în momentul acela și fusese nevoită să se întoarcă și să pretindă că ia o gură de apă otrăvită.

Filmul se terminase acum, din fericire, și era puțin după nouă și jumătate, respectiv cu treizeci de minute peste ora prevăzută în programul lui Hayleigh din Țara Minunilor pentru a se băga în pat și a se preface că doarme. O nebunie, ce mai. Tati băgase DVD-ul înapoi în carcasă și se uita în jur după lista *Obergruppenführer*-ului.

Era momentul să facă mișcarea.

Ca și cum ar fi fost lucrul cel mai normal din lume, Hayleigh începu să-și împingă scaunul cu roțile spre ușă.

— Stai puțin, spuse tati. Unde-i lista?

Lista era în spatele canapelei, unde o îndesase Hayleigh când inspectorul Clouseau aici de față se dusesse la rândul lui la toaletă. Nu urma să rămână ascunsă acolo pentru totdeauna, pentru că trebuise să lase o parte din ea la vedere, ca să pară că ajunsese acolo accidental. Dar se gândise că putea să câștige timp și avusese dreptate. Continuă să-și împingă scaunul cu roțile.

— Stai puțin.

Tati ridică pernele. Avea s-o găsească într-o secundă.

— Unde te duci?

— La pipi.

— Bine, vin cu tine.

— Tati, sunt perfect capabilă...

— Vin cu tine, și cu asta basta.

Apucă mânerul scaunului cu roțile și începu să împingă.

Asta nu era conform planului.

— Tati, te rog, e jenant.

— Îmi pare rău, soro, spuse el cu un accent cockney oribil, care ar fi făcut încercările nereușite ale lui Dick Van Dyke în *Mary Poppins* să pară geniale. Nu în tura mea.

Apoi, ca să demonstreze întinderea incomensurabilă a întregului său repertoriu de inutilitate, făcu o încercare de Leslie Howard jucându-l pe Sir Percy Blakeney din *Scarlet Pimpernel*, unul dintre filmele lor favorite „împreună“, și continuă:

— Acum, domnița mea, încotro e *la salle de bains*?

Iată o mică problemă. Toaletele erau chiar lângă telefon. Bineînțeles, tati o văzuse pe Hayleigh când se întorsese din pretinsa ei vizită la toaletă din direcția opusă. Arată spre telefon și speră să nu-și dea seama. Dar își dădu.

— Stai puțin. Nu cumva era în partea cealaltă?

— Sunt toalete la ambele capete, minți Hayleigh, rugându-se ca tati să nu verifice dacă erau.

Părea că-l îmbunase cu asta.

— Or fi aici, or fi colea, or fi pretutindeneaaa...

Tati nu prea vorbea cu vocea lui când era cu Hayleigh. Probabil că avea nevoie de ajutor psihiatric, bietul de el.

O împinse până la ușa toaletei, se întoarse și începu să intre în toaletă cu spatele.

Hayleigh simți că moare pe loc.

— Hei, ce faci?

— Păi, trebuie să intru cu tine.

— Nici vorbă.

— Mama a zis...

— Nu-mi pasă ce-a zis, nu intri cu mine aici. Probabil că e și ilegal.

— Dar ai nevoie de ajutor, nu?

— E o toaletă pentru handicapați. Mă descurc, mersi. Era încurcat, săracul.

— Stai un pic.

Se uită în jur.

— Cel puțin dă-mi voie să găsesc pe cineva să între cu tine.

— Tată, *explodez*.

Nu era nimeni în jur. Ora nouă și jumătate într-un spital înseamnă patru dimineăta în orice altă parte.

Tata strigă încet „Alo!”, ca să nu-i deranjeze pe bolnavii adormiți, ceea ce făcea oarecum inutilă încercarea lui, zău așa.

— Tati!

— Așteaptă aici. Doar o secundă.

— Intru.

— Așteaptă. Te rog. Un minut, atât.

După care o porni pe coridor, căutând-o pe asistenta din tura de noapte.

Hayleigh își împinse singură scaunul cu roțile în toaletă.

Nu avea nici un plan. Dacă voia să reușească ceva aici, trebuia să improvizeze, și asta rapid. Nu puteai ști cât avea să-i ia lui tati să găsească pe cineva care să poată să vină s-o supravegheze sau cât avea să dureze până renunța și venea înapoi în persoană, probabil cu încălcarea mai multor legi ale Curții Europene a Drepturilor Omului.

Se uită în încăpere. *Exista* o cadă, dar nu avea timp s-o folosească acum. Nu exista însă nimic ascuțit, din câte își dădea seama. Cel puțin, nimic suficient de ascuțit cât să facă treaba. Dar, dintr-odată, victorie! Deasupra rândului de chiuvete se găsea o oglindă lungă. Putea s-o spargă și să obțină eventual un ciob suficient de ascuțit. Drăguță ironie asta, oglinzile fuseseră un mare inamic al ei, multă vreme. Dar oare putea să facă treaba fără zgomot, ca să nu fie auzită de afară? Dacă încerca

și rata, ușile urmau să se închidă permanent, iar ea urma să fie prizonieră definitiv.

Își împinse scaunul cu roțile spre distribuitorul de șervețele de hârtie și scoase un morman de șervețele pe care începu să le înfășoare în jurul pumnului. Erau destule ca să atenueze lovitura.

Când termină de confecționat mănușa de box, se duse înspre partea de oglindă cea mai depărtată de intrare și roti scaunul pentru a găsi unghiul cel mai bun din care ar fi putut să lanseze un atac cumsecade, dar n-avea rost: chiuveta stătea în drum.

Trebuia să se ridice în picioare.

Puse frâna și se prinse cu mâna de marginea chiuvetei.

Trase aer în piept și dădu să se ridice din scaun, dar nu încercase niciodată înainte singură, și efortul era considerabil mai mare decât anticipase, poate și din cauza prizei precare impuse de mănușa de box din șervețele de hârtie.

Ăzu înapoi în scaun, iar piciorul în ghips lovi partea de jos a chiuvetei, cauzându-i niște dureri greu de ignorat. Dar durerea era în regulă. Durerea era bună. O ajuta să se concentreze.

Aruncă o privire spre ușă. Nu auzi nimic afară. Bun.

Desfăcu rapid mănușa și o înfundă în chiuvetă. Se apucă din nou de marginea chiuvetei, de data asta cu ambele mâini, după care se ridică.

Și reuși.

În sfârșit, stătea singură în picioare. De fapt, în piciorul cel bun.

Se clătină, amețită. Se simțea cumplit de slăbită. Uimitor de slăbită. Ca un pisoiaș nou-născut. Un fluture furios ar fi putut s-o trântescă foarte ușor la pământ.

Dar nu avea timp pentru slăbiciune. Își înfășură din nou șervețelele în jurul mâinii: nu era ușor lucru, dacă trebuia să stai în echilibru într-un picior ca un flamingo, pe când

celălalt picior era slăbit, durea și cântărea o tonă. Dar era hotărâtă, așa că reuși.

Apucând chiuveta cu mâna stângă, își întoarse capul de la oglindă și își întări nervii pentru lovitură. Era Maggie Fitzgerald din *Million Dollar Baby*. Hai, *mo chuisle*. Gata, șefu'. Și lovi. Bineînțeles, asta însemna încă șapte ani de ghinion, dar nu prea mai conta acum, nu?

Lovi destul de puternic, după ea, dar mânușa de box din șervețele abia dacă șterse puțin oglinda la suprafață. Tot ce reușise să facă fusese să curețe mizeria de pe oglindă. Fantastic.

Haide, *mo chuisle*. Încă o lovitură în bărbie. Gata, șefu'. Închise ochii, își întoarse capul într-o parte și lovi din nou. Fără elan, de data asta; o lovitură mai directă, ca o mișcare de karate pe care o învățase de la Jonny, care o exersase pe ea. Contactul fu bun, fata își suci pumnul la impact și da, toți anii ăia în care făcuse pe sacul de box pentru afurisitul de frate-său nu fuseseră pierduți în zadar, pentru că se auzi un zgomot de fisurare, dar Hayleigh se lovise destul de tare la mână și avea bănuiala că-și scrântise încheietura, însă nu țipă și nu scoase nici un sunet, pentru c-ar fi putut să strice totul.

Deschise ochii și se întoarse să inspecteze rezultatele. La început nu văzu nimic, dar asta era imposibil, pentru că auzise cu siguranță ceva crăpându-se. Se întrebă pentru o secundă dacă nu cumva auzise cum i se rupsesse propria încheietură, dar nu: dacă te apropiai suficient de mult de oglindă și nu-ți mai estompai propria imagine, ca și cum te-ai fi uitat în una dintre acele cărți cu „ochi magic“, puteai să vezi o crăpătură subțire cât un fir de păr, care își croia drum în diagonală pe toată oglinda.

Deci cel puțin reușise să slăbească oglinda. Încă o lovitură și ar fi trebuit să cedeze. Doar una, *mo chuisle*. Gata, șefu'. Gata, șefu'. Dar o durea mâna destul de tare. Sigur avea niște contuzii urâte. Oricât ar fi încercat, nu mai reușea să strângă pumnul. Oare putea să facă asta cu stânga? Doar oglinda *fuseseră* deja slăbită. Ar putea să nu mai fie mult până să cadă în mii de cioburi.

Respirând destul de greu, parțial de efort și parțial de durere – era deja pe sedative, normal, deci probabil că simțea doar o mică parte din durerea reală –, desfăcu mănua din șervețele ca s-o mute pe cealaltă mână. Mâna dreaptă era varză. Fu surprinsă să vadă că se formaseră vânătăi așa repede. În mod normal, nu trebuiau să treacă niște ore până să devină violet? Ei, dar era culoarea favorită a lui Jason. Începu să-și bandajeze mâna stângă, sprijinindu-se de marginea chiuvetei cu coatele. Nu mergea prea repede, în echilibrul precar în care stătea, și nici mâna dreaptă nu voia să coopereze cum trebuia; era la fel de utilă ca o bucată de plastilină. Începuse să se îngrijoreze acum că, dacă se rănea și la mâna stângă, ar fi putut să nu mai aibă destulă dexteritate să facă treaba murdară. Poate că era mai bine să încerce să spargă oglinda cu o serie de lovituri ușoare de-a lungul fisurii. Da, asta *putea* să fie soluția. De fapt, cel mai bine era să-și înfășoare șervețelele în jurul cotului drept, ca să-i rămână o mână întreagă, orice s-ar întâmpla.

Dar mai avea timp?

Cât trecuse de când era singură aici? Descoperise că nu mai avea noțiunea timpului, de la sedative. I se părea că stătuse în baie ore în șir, și chiar și tati ar putea să înceapă să devină suspicios. Se uită din nou la ușă și ascultă, nemișcată ca o căprioară.

Decise că nu avea timp suficient. Nu dacă dorea să spargă oglinda fără să fie auzită și apoi să facă treaba fără să riște să fie întreruptă. Oglinda era deja crăpată. Făcuse un pas. Poate că data viitoare avea să aducă un obiect greu și bont cu care să termine treaba, ca să nu mai fie nevoită să se rănească la mână.

Dădu drumul la robinete, în cazul în care asculta cineva afară. Ar fi trebuit să facă asta de la început, probabil, ca să mascheze sunetele. În orice caz, se sincronizase impecabil, pentru că exact în secunda aia ușa se deschise larg, iar tati intră în baie, confuz și agitat.

— Taaaati! protestă Hayleigh.
— Îmi pare rău, pisi, n-am găsit pe nimeni. Ce faci?
— Nu se vede? Mă spăl pe mâini.
— Dar... stai în picioare.
— E singurul mod în care pot ajunge la robinet ca lumea.
— Să nu pui greutate pe piciorul ăla, așa au spus. Cel puțin șase săptămâni.

— Nu pun nici o greutate pe el, bine?

Își uscă mâinile pe teancul de șervețele de hârtie, ca și cum de-aia le avea la ea, ceea ce se potrivea chiar bine. Încercă să nu pună presiune pe mâna lovită, dar era destul de sensibilă și orice atingere se simțea ca o lovitură de ciocan. Se chinui să nu scâncească. Trebuia ca totul să pară cât mai normal cu putință, fiecare mișcare. Aruncă bila din șervețele de hârtie la coș. Punct! Apoi se lăsă în scaun. Voia ca totul să pară natural și lipsit de durere în același timp; ca și cum asta făcea tot timpul, doar că nu știa tati. Dar nu se putea sprijini decât în mâna stângă, așa că era destul de greu, iar brațul îi tremura vizibil de încordare.

Tati nu avusese nici o reacție până atunci, dorind să-i lase un moment de demnitate, dar ea nu reuși să termine fără să scoată un mic scâncet de efort, la care tati se grăbi spre ea și-o ajută să se așeze înapoi în scaun.

— Mersi, spuse ea, destul de enervată că-și arătase slăbiciunea.

— Nu vreau să mai ieși din scaunul ăla, bine?

— Bine. O să dorm în el, da?

— Gura mică, maimuțo. Mami o să mă omoare dac-o să afle că te-am lăsat să faci asta.

Începu s-o împingă spre ușă. Hayleigh reuși să-și țină mâna dreaptă ascunsă sub halatul de spital.

Trebuia să aștepte până mai târziu, până adormea tati. Putea să facă asta. Putea să stea toată noaptea la pândă, dacă trebuia.

Patruzeci și unu

Grenville încerca să nu se gândească la disconfortul și la micile umilințe cărora le fusese deja supus în timpul călătoriei către Ferma de sănătate. Încerca să se concentreze, în schimb, pe viitorul luminos care-l aștepta. Un viitor în care ar fi fost din nou slab. Cumpărător de Confecții. Își va putea atinge vârfurile picioarelor. Își va putea admira penisul. Va putea să urce fără efort câte două trepte, sau poate chiar câte trei odată. Va putea să arunce orice haină în culori cât de puțin fosforescente din șifonier. Va putea să se ridice de pe scaun fără să ofteze involuntar. Va putea să se *ayze* pe scaun fără să ofteze involuntar. Va putea să facă baie fără să se teamă că o să rămână captiv în cadă zile întregi, ca o balenă pe Tamisa. Va putea să facă sex fără să se teamă că o să-și zdrobească partenera. Va putea să-și lege șireturile fără să se teamă că o să leșine. Va putea să se întoarcă brusc și să se uite peste umăr, fără frica unor zeci de săgeți de durere care să-i înțepe organele interne, ca și cum ar fi fost sub asaltul arcașilor englezi la Agincourt.

Bineînțeles, vor trece luni de zile, multe luni, înainte să se întâmple toate astea. Va avea parte de abțință, de disciplină și de muncă grea. De asemenea, se părea că va avea parte de stupiditate, ignoranță și incompetență pe drumul acesta. Dar merita.

Lansarea avusese toate caracteristicile unui dezastru văzut cu încetinitorul. Mai întâi, celebritățile momentului fuseseră culese de la diversele lor reședințe londoneze în microbuze de transport, spre a fi duse la o sesiune foto dintr-o clădire a guvernului din Whitehall, lucru care nu făcea decât să

adauge un număr imens de ore călătoriei. Grenville s-ar fi descurcat singur cu mare plăcere și i-ar fi luat cam o optime din timp, dar organizatorii nu voiau să riște să lipsească cineva și nu voiau să arunce banii pe câte un taxi pentru fiecare, așa că asta era. Iar el, bineînțeles, fusese cules primul.

Și, bineînțeles, microbuzul era prea mic. Ar fi fost foarte bun să transporte niște slăbănogi, cumpărători de confecții de dimensiuni normale, dar scaunele erau absolut imposibile pentru o mână de celebrități înspăimântător de supraponderale. Centurile nu puteau fi prinse. Coatele se înfundau duros în niște abdomene umflate. Cu cât culegeau mai mulți oameni, cu atât temperatura din interiorul vehiculului se ridica la un nivel alarmant, așa că toți erau transpirați și morocănoși, într-o stare de spirit deloc potrivită pentru a face poze pentru public. Grenville își purta uniforma de bucătar, conform cerințelor, și deja simțea cum i se formează niște pete întunecate la subsuori și, probabil, și pe spate. Oribil.

Și, evident, când ajunseră să fie în efectiv complet la bord, microbuzul se strică. Depășeau cu mult sarcina maximă admisă. Mai întâi se auzi un hureit metalic oribil, iar toba se frecă de carosabil, dar idiotul de șofer nici măcar nu se gândi să oprească și să dea jos unul sau doi pasageri pe care să-i ia un microbuz de rezervă sau așa ceva. Nu, normal că nu. Continuă să meargă, scoțând scântei sub mașină, în ciuda protestelor pasagerilor și a claxoanelor în masă din traficul londonez, până când suspensia din spate se desprinsese complet și irevocabil, lăsându-i baltă chiar la Hyde Park Corner, intersecția rutieră cea mai aglomerată, cea mai agresivă și cea mai periculoasă din întregul Occident.

De-abia atunci se gândi dobitocul lipsit de creier să sune după microbuzul de rezervă. Și, normal, rezerva sosi în ceva mai mult de-o oră, timp în care toată lumea rămase blocată în microbuzul stricat, deoarece dacă ar fi ieșit ar fi însemnat să curteze moartea în trafic. Și, evident, microbuzul de rezervă era la fel cu primul, iar Creier-Lipsă încercă să-i înghesuie în el, ca și cum, dintr-odată, în microbuzul nou ar fi putut

ca prin minune să încapă toți. Dar Grenville și încă doi se răzvrătiră la un moment dat și, în mijlocul protestelor și a tot felul de amenințări, opriră un taxi de lux și se descurcă pe cont propriu până la destinație.

Sesiunea foto fusese planificată să aibă loc pe acoperișul clădirii, la o distanță de patruzeci și opt de etaje deasupra solului, iar lifturile se dovediseră extrem de mici. Cu un simplu calcul al greutatei maxime admise, Grenville ajunsese la concluzia că și dacă urcau câte două celebrități în același timp în lift, exista riscul de-a se depăși sarcina maximă, așa că sugerase să meargă pe rând sus, dar fata de la PR era deja în întârziere cu programul, iar plăcuța de siguranță din lift semnală că patru persoane în lift ar reprezenta o sarcină acceptabilă, așa că fata făcuse un compromis pentru trei. Cârcotind și cu un anumit grad de trepidății, Grenville luase prima tură, împreună cu un fost prezentator la o emisiune TV de dimineață și cu un concurent necâștigător la *Big Brother*, care nu erau chiar atât de grași ca restul celebrităților. Fusese o călătorie înghesuită și claustrofobică, în care liftul oftase și scosese întruna sunete îngrijorătoare, dar ajunseseră sus în siguranță, urcând ultimele două rânduri de scări spre terasă fără prea multe dureri și fără să se plângă, dar cu răsuflarea tăiată.

Ocupanții celui de-al doilea lift nu fuseseră la fel de norocoși, iar Grenville și ceilalți doi fuseseră lăsați să tremure pe acoperiș, împreună cu alte douăzeci de celebrități supraponderale ale căror călătorii cu microbuzul nu se dovediseră la fel de dezastruoase, timp de încă patruzeci de minute, pe durata operațiunii de salvare. Liftul respectiv fusese închis, iar restul celebrităților fuseseră obligate să folosească liftul rămas, câte o persoană pe rând, iar întreaga operațiune durase încă o oră.

După ce ajunseseră cu toții sus, iar fotografii reușise în sfârșit să obțină o poză în care să zâmbească toți, chiar dacă fără convingere, pe fundalul spectaculos al orizontului londonez, responsabilul cu protecția muncii din clădire stricase toată bucuria, deoarece fuseseră încălcate cel puțin o sută treizeci

și șapte de reglementări de protecția muncii, inclusiv prin aceea că oamenii nu purtau căști, salopete și hamuri de siguranță, ceea ce ar fi dat cam rău într-o fotografie publicitară. Grenville nu înțelegea de ce trebuiau să poarte căști de protecție sub cerul liber. Oare ce-ar fi putut să le cadă în cap acolo? Planeta Mercur? Bucăți din fosta stație spațială rusească? Cu siguranță, nimic de care o cască de protecție să te apere convingător. Se părea însă că, luați împreună, reprezentau o sarcină prea mare pentru acoperiș, lucru greu de crezut din moment ce se afla și o pistă de aterizare pentru elicoptere chiar lângă ei.

Prin urmare, fuseseră mutați din nou și li se făcuseră poze într-un birou, înghesuiți unul în altul ca să se vadă o bucățică de cer pe o fereastră din spatele lor, dar, la drept vorbind, poza ar fi putut fi făcută oriunde. Din cauza spațiului mic, fotograful fusese nevoit să utilizeze un obiectiv tip *fish-eye*, ceea ce-i făcea pe toți să arate și mai grași decât erau, în special la margine, unde se afla Grenville. Ar fi putut să parieze că explicația pozei din ziare avea să fie „Niciodată atât de puțini n-au cântărit atât de mult” și ar fi câștigat ceva bani.

Prin urmare, după atât de mult zgomot pentru nimic, fuseseră trimiși înapoi la parter, unul câte unul, în singurul lift rămas, cu excepția câtorva suflete curajoase, inclusiv Grenville, care decisese să coboare pe scara de urgență.

Afară îi aștepta un mic grup de microbuze pregătite să-i ducă pe toți la Norfolk, vehiculele fiind la fel cu cel care se stricase ca o machetă Airfix pe drumul spre ședința foto.

Dar toată încurcătura fusese descurcată, fuseseră aduse microbuze suplimentare, iar acum erau în drum spre Norfolk, în condiții ceva mai confortabile, cu aerul condiționat la maximum, și exista șansa ca lucrurile să meargă mai bine, fără alte piedici.

Pentru că, până acum, una peste alta, întreaga poveste părea că încearcă să facă în așa fel încât, prin comparație, inaugurarea zgârie-norului din *Infernul din zgârie-nori* să pară un succes jos pălăria, zgomotos și marcant.

Patruzece și doi

Se trezi de durere. Piciorul îi pulsa, ca de obicei, dar acum o durea și mâna dreaptă, și-i trebuiră câteva secunde să-și aducă aminte de ce. Se uită la ceasul de lângă pat. Cinci și zece dimineața. În mod normal, ar fi apăsât pe buton să cheme o asistentă care să-i administreze analgezicele, dar nu și în dimineața asta. Avea alte planuri.

Tati sforăia zgomotos pe canapea. Încercase să stea trează, doar-doar o adormi el primul cu o seară înainte, dar nu reușise. Citea lista de instrucțiuni lăsată de mami ca și cum ar fi tocit pentru admitere. Probabil c-o învățase pe dinafară, ceea ce n-ar fi fost bine. Asta putea să însemne că toate libertățile pe care le câștigase ieri erau pierdute. Reușise să stea trează până când terminase el de citit, dar după aceea pusese al doilea DVD la laptop și începuse să se uite la el cu căștile pe urechi. Era extraordinar de greu să încerci să stai treaz prefăcându-te că dormi, iar Hayleigh probabil că se dăduse bătută până la urmă.

Dar durerea, noul ei prieten, îi dăduse un ghiont. Ai putea crede că cinci și zece dimineața era foarte devreme, dar nu și la spital. În mai puțin de patruzece de minute urma să înceapă ziua. Hayleigh habar n-avea de ce erau zilele organizate în felul acesta ridicol în spitale. Probabil că exista cineva care credea că era mult mai sănătos să iei micul dejun la șase și să te culci la nouă. Poate că voiau să facă din spitalizare o experiență atât de neplăcută, încât oamenii să fie dornici să elibereze paturile și să se întoarcă acasă, unde puteau să ia micul dejun la o oră civilizată și să fie încă treji seara, la fel ca majoritatea copiilor de zece ani.

Cu toate astea, avea o fereastră. Trebuia să coboare din pat și să se urce în scaunul cu roțile fără să-l deranjeze pe tati. Nu era ușor.

Se uită din nou la el și, în sfârșit, păru să aibă un pic de noroc. Se culcase cu căștile pe urechi.

Scaunul cu roțile era pe partea greșită a patului. Ar fi fost mai bine dacă s-ar fi aflat pe partea cu ușa, ca să nu fie nevoită să treacă pe lângă tati ca să iasă. Hayleigh se felicita pentru lipsa de gândire anticipativă. Îi trecu prin minte să încerce să-l ridice peste pat și să-l lase jos pe partea cealaltă, dar abandonă rapid ideea. Era o monstruozitate greoaie, și chiar dacă ar fi reușit să-l ridice, dată fiind starea de slăbiciune în care se afla, procedura ar fi putut să cauzeze mai mult tărăboi decât ar fi reușit să evite.

Simți încă un junghi în picior și apoi unul în mână, ca și cum fiecare centru de durere ar fi provocat-o să-i acorde atenție. Se uită la mâna dreaptă. Vânătaia avea o culoare violet aprins acum, spre negru, dar umflătura părea să se mai fi retras. Încercă să flexeze mâna și reuși să strângă pumnul fără să simtă prea multă durere. Probabil că nu pășise nimic la mână. Știa că avea o problemă cu sângele, ceva legat de niște plachete, și probabil că asta era cauza culorii ciudate. Probabil că se lovisese când dăduse primul pumn în oglindă și nu-și dăduse seama din cauza medicamentelor, altfel n-ar fi reușit niciodată să tragă a doua lovitură. Vezi? Durerea are uneori valoare. Te oprește să faci lucruri stupide. Până și ceva atât de urât ca durerea are părțile ei bune.

Împinse căruciorul din drum și se apropie de marginea patului, cronometrându-și mișcările pentru a se sincroniza cu sforăitul. Când ajunse la margine, puse piciorul bun pe o latură a scaunului cu roțile.

Toate bune, deocamdată. Din păcate, nu avea un plan pentru ce urma să facă mai departe. Trebuia să se urce în scaunul cu roțile, evident, dar nu putea să-și lase piciorul bolnav să cadă pur și simplu din pat. Pentru început, s-ar lovi de podea

cu un zgomot atât de puternic, încât ar trezi orice monstru sforăitor cu căștile pe urechi. În plus, ar însemna s-o doară ca naiba.

Reuși să se prindă de brațele scaunului cu roțile pe la spate și, cu mișcări mici, sacadate, reuși să-și pună fundul pe scaun, cu o bună parte a piciorului rămânându-i pe pat. Din această poziție, putea să ridice ghipsul cu ambele mâini și să-l așeze ușor pe suportul de picioare al scaunului cu roțile.

Când termină, era learcă.

Se uită din nou la ceas. Cinci douăzeci și trei. Nu era bine. Infirmierele din tura de dimineață urmau să-și fiarbă în curând demonicul ceai.

Totuși, nu putea să se grăbească. Era, probabil, ultima ei șansă înainte să reentre în tură *la vache*. Trecu pe lângă tati cât putu de încet, dar chiar când era aproape să treacă de el, acesta se înecă, tuși și chiar deschise ochii și se uită la ea o secundă. Hayleigh își dădu seama cu stupefație că reușise să-l calce cu încetătorul pe unul dintre picioare, care atârna de pe canapea. Genial. Incredibil, însă, el nu păru să se trezească de tot, ci doar înghiți și fornăi, apoi se întoarse pe cealaltă parte.

Hayleigh așteptă, înghețată, neîndrăznind să respire pentru un timp care i se păru de două ori mai lung decât o oră de matematică, iar asta, în termeni relativi, era mai mult decât întregul mezozoic. Când se convinse la final că tati încă dormea, continuă.

Avea nevoie de obiectul bont și greu. În timp ce se prefăcea că doarme cu o seară înainte, reușise să decidă ce urma să folosească. Ca toate ideile geniale, fusese tot timpul în fața ei. În colțul camerei, proptite în spatele dulapului, erau o pereche de cârje încă nefolosite. Stătuseră acolo atât de mult timp, încât acum treceau cu ușurință neobservate. Era lucrul cel mai natural din lume să le ia la baie cu ea. Nu și-ar pune nimeni întrebări. Există chiar și o clemă pe scaunul cu roțile în care le putea prinde.

Tot în timp ce stătea în pat, avusese timp și să compună biletul de adio. Formulase mai multe versiuni, majoritatea pur și simplu jenante. Nu era indicat ca ultimele tale cuvinte pe lumea asta să te facă să roșești pe lumea cealaltă. Rămăsese la o variantă scurtă și ușor melancolică. Își îndeplinea obiectivul și nici n-o făcea să pară prostuță. Dar, uitându-se la ceas, constată că biletul era, probabil, un lux pe care nu prea și-l permitea. Totuși, luă caietul de exerciții și stiloul.

Era cinci și douăzeci și șapte când ieși în tăcere din cameră, cu cărjele prinse la locul prevăzut special pentru asta. Se vedea o lumină aprinsă în dreapta ei, pe coridor, după telefonul cu fise. Probabil că asistenta de noapte era acolo, lucrând la careurile ei de sudoku. Fusesse trează toată noaptea, iar Hayleigh se îndoia că avea chef de patrulare, dar biroul ei era periculos de aproape de baie.

Hayleigh trecu pe lângă uși, ajunse lângă biroul asistentei și aruncă rapid o privire. Gol! Asta ar putea să fie de bine, dar ar putea la fel de bine să fie și de rău. Sincer, i-ar fi plăcut să știe unde era drăguța de asistentă, ca să nu aibă vreo surpriză neplăcută. Cel puțin nu era aici, ca să audă *garantat* oglinda spartă.

Hayleigh se îndreptă spre baie și fu gata să intre pe ușă cu spatele, când auzi apa la toaletă. Ei, iată unde era drăguța de asistentă.

Hayleigh se uită frenetic în jur după o ascunzătoare. Există o șansă ca asistenta de noapte să nu-și dea seama că Hayleigh n-ar fi trebuit să iasă singură din cameră, dar dacă își dădea – căci, dată fiind diligența nebunească a dragii de mami, toată lumea din spital primise, probabil, lista de zece pagini cu programul lui Hayleigh –, asta putea să însemne sfârșitul mărețului ei plan.

Nu avea prea multe șanse să se ascundă pe hol, iar următoarea cotitură era prea departe, așa că Hayleigh nu avea nici o opțiune în afară de retragere. O luă spre biroul asistentei, în speranța că ar putea găsi o ascunzătoare în apropiere, ca

să aștepte până când asistenta se ducea undeva să-și facă o cafea, dacă făcea vreodată asta, dar era prea târziu. Auzi ușa de la baie deschizându-se și țâcănitul acelor papuci ortopedici oribili pe care erau obligate să-i poarte asistentele, iar tot planul ei era acum dus definitiv pe apa Sâmbetei.

Dar nu. Țâcănitul papucilor se *îndepărta*, poc-poc pe hol, spre bucătărie. Chiar acum era momentul când asistenta își făcea cafeaua. Asta îi dădea lui Hayleigh cel puțin cinci minute în care să facă treaba, timp în care era aproape sigură că nu avea să fie auzită și nici întreruptă.

Așteptă până la ultimul țâcănit, apoi se îndreptă emoționată spre baie, în care intră cu spatele.

Inima îi bătea ca la una dintre prostiile alea de piese electro dance pe care le asculta Jonny. Era chiar entuziasmată.

Dar trebuia să le ia pe rând. Se duse direct la cabina de baie și dădu drumul la apă în cadă. Asta, din nou, putea să se dovedească un lux pe care nu și-l permitea, dar nu strica să aibă și opțiunea asta la îndemână, nu?

Se duse la oglindă și verifică rapid dacă mai era fisurată. Ar fi fost ghinionul lui Hayleigh dacă vreo femeie de serviciu cu ochi de vultur ar fi identificat fisura și ar fi schimbat oglinda peste noapte. Asta n-ar fi fost decât ceva foarte, foarte tipic pentru Hayleigh. Dar nu. Fisura era tot acolo. Ha, ha. Oglinda cedase.

Dar oare ar lovi-o mai bine dacă stătea în picioare? Probabil că nu. Probabil că putea să-și facă treaba la fel de bine din scaunul cu roțile. În plus, ar fi mai rapid și ar implica mai puțină durere.

Desfăcu una dintre cârje și-i testă greutatea în mână. Era surprinzător de ușoară, spre dezamăgirea ei. Probabil că era din aluminiu. Totuși, trebuia să fie suficient ca să-și facă treaba. Partea de sus, pe care îți sprijineai brațul, avea o formă de cerc incomplet, dintr-un plastic fragil. Mai jos exista o priză acoperită de piele sau, mai degrabă, cunoscând Ministerul Sănătății, de vreun înlocuitor ieftin. Celălalt capăt avea un căpăcel

din cauciuc. Care capăt era cel mai potrivit? Capătul cu mânerul era, probabil, mai greu, dar, paradoxal, și mai moale.

Hayleigh conștientiză dintr-odată ticăitul ceasului de perete. Cinci și patruzeci și două de minute. De ce naiba pierdea atâta vreme? Exista oare o parte din ea care o făcea cu bună știință să fie indecisă, încercând s-o convingă să nu producă inevitabilul?

Ținând cârja de vârf, se așază în poziția optimă și lovi.

Cârja alunecă pe oglindă. Lovi din nou, mult mai tare de această dată, în jos, nu în lateral, fără să-și mai pună problema zgomotului.

Cârja sări din oglindă și ateriză în ușa cabinei din spatele ei.

Hayleigh oftă de frustrare și se repezi s-o recupereze. Din ce naiba erau făcute oglinzile din locul ăsta? Din oțel Tungsten? Oglinda din hol pe care o nimicise acasă se spărsese la prima lovitură și fusese distrusă complet după patru sau cinci. Oglinda asta nenorocită probabil că ar rezista și la impactul cu un tren de mare viteză. Se aplecă în lateral și ridică de jos cârja neascultătoare. În clipa aceea, înțelese că poate nu pierduse timpul: ar fi putut să scoată cea de-a doua cârjă. Oare chiar încerca deliberat să se saboteze singură? Bun, orice parte din subconștientul ei ar fi fost responsabilă pentru acest nonsens ar face bine să se astâmpere. Treaba urma să fie făcută, și asta era tot ce avea Hayleigh de spus.

Se duse înapoi la oglindă și fu surprinsă să observe că acum era plină de crăpături subțiri ca firul de păr. Nu mai avu nevoie decât de câteva împunsături cu vârful cârjei și o bucată mare de oglindă căzu în chiuvetă cu un clinchet, iar apoi pe podea, cu minimum de zgomot posibil. Ca râsul unei zâne, fără glumă.

Hayleigh își înfășură câteva șervețele de hârtie în jurul mâinii și scormoni în chiuvetă după un ciob adecvat – nu voia să se taie accidental înainte să se taie deliberat, nu-i așa?

Găsi un fragment care arăta suficient de înspăimântător și care urma să facă treaba onorabil. Avea o curbura feroasă,

ca pumnalul unui asasin arab. Încercă o tăietură de probă – mai mult o împunsătură, de fapt – pe partea cărnoasă a palmei stângi, chiar sub locul unde i se vindeca rana de la falsa menstruație, și fu încântată să vadă ieșind o picătură de sânge fără să apese deloc. Ciobul era, fără îndoială, foarte bun.

Ținându-l cu grijă în mâna dreaptă înfășurată în șervețele, se duse spre cabina de baie. Era cinci și patruzeci și șapte de minute.

Patruzeci și trei

Viitorul suna bine. Viitorul suna Slank.

Jeremy era la o discuție cu Anton Deleware, președintele întregii organizații, cel mai mare nume din industria concep-tologică din partea occidentală a imperiului Saatchi, și vorbea cu el nu ca angajat, ci ca partener.

Lucrarea la proiectul Fermelor de sănătate fusese un succes. Ea însemnase să lucreze efectiv douăzeci și patru de ore pe zi timp de două săptămâni – un proiect de dimensi-unea asta ar fi avut în mod normal un termen de șase luni, asta ca un minimum absolut, iar Jeremy fusese nevoit să presu-pună că oricine primise inițial misiunea o dăduse cumva în bară, iar el fusese băgat pe fir să umple golul în ultimul mo-ment. Era o sarcină monumentală, dar bugetul fusese suficient de mare, iar Jeremy, suficient de bun.

Fusese primit cu atât de mult extaz la cabinetul PM-ului, încât asta reprezentase practic lovitura de grație a lui Jeremy Slank. În acest moment, se pregăteau să se întâlnească personal cu marele om la lansarea primei Ferme de sănătate din țară, la Norfolk. Nu călătoreau într-o limuzină sau într-un Rolls Royce: nu, nu în ceva atât de banal, ci într-un Hummer cu dotări de lux, cu siguranță cel mai *cool* și mai elegant mijloc de transport inventat vreodată de om. Jeremy însuși arăta extrem de *cool* și de elegant, într-un costum Armani nou-nouț. Nu era unul dintre rahaturile de Emporio făcute pentru se-menii lui, nu, mulțumesc. Încă nu era, tehnic vorbind, par-tener deplin la Conceptua, dar i se oferise poziția, iar acum trebuia să-și ia un contabil și un avocat ca să descurce for-malitățile legale. La drept vorbind, chiar fuseseră obligați să-i

ofere poziția asta. Din momentul în care avea să se răspândească zvonul despre munca lui la proiectul Fermelor de sănătate, companiile concurente aveau să-l vâneze ca pe pigmeii din Congo.

Și da, se ducea, încă o dată, să se vadă cu prim-ministrul, care acum era practic prietenul lui de corespondență prin e-mail. Adevărat, nu primise decât un singur e-mail de la marele om până acum, dar, teoretic, din acest moment putea oricând să-i trimită un mesaj electronic.

Și-ar fi dorit să-l mune pe Derrian pe mobil chiar acum, dar ar fi fost un gest total lipsit de stil. Se știa că Deleware, Marele Om, nici măcar nu avea mobil și se mai știa că le considera niște accesorii pentru slugi, așa că Jeremy și-l închisese pe al lui pe durata călătoriei.

Era cu siguranță una dintre cele trei mari zile din viața lui de până acum. Mai mult, era a treia în tot atâtea săptămâni. De fapt, nu mai lipsea decât un singur lucru din viața lui ca totul să fie cu adevărat perfect.

Femeia aia afurisită. Oricât ar fi încercat, nu se putea abține să se gândească la ea. Pusese mâna pe telefon de nenumărate ori în ultimele zile și-i selectase numărul din agendă, dar apăsase mereu pe butonul stop înainte să termine de format.

Îl sâcăia povestea aia cu Keith. Nu voia să sfârșească într-un *ménage à trois* penibil, în care să înceapă să iasă cu ei, să ia masa împreună și alte alca, în care Keith s-ar uita suspicios la el tot timpul, și pe bună dreptate, și chiar dacă ar reuși să se culce cu Jemma, ar slârși prin a se simți vinovat, terminat și nefericit. Mai fusese în situația asta și, sincer vorbind, nu prea se grăbea să se întoarcă. Drumul ăsta nu ducea nicăieri și ar fi fost de o mie de ori mai bine dacă și-ar fi scos-o complet din minte pe Jemma și ar fi uitat de ea.

Atâta doar că nu putea.

Încercase să iasă cu vreo două dintre „rezervele” lui, dar sfârșise, greu de crezut, prin a mima dureri de cap în ambele

ocazii, și nici măcar gândul la perversiunile sexuale cu Susie nu-i mai trezea interesul.

Nu mai mânca aproape nimic. Mai rău, nici măcar nu putea să inițieze vreo sesiune sănătoasă de lucru manual. Încercase de mai multe ori, dar își pierduse interesul la jumătate. Nici măcar o noapte în oraș cu prietenii, de obicei un bilet dus către țara uitării și a fericitei lipse de amintiri, nu dăduse rezultate. Indiferent câte halbe dădea peste cap, părea să nu se îmbete nici măcar puțin. Până la urmă, se scuzase și în seara respectivă, când nici măcar nu prinsese curry-ul, în hohotele de râs ale prietenilor. Nu se mai auzise așa ceva. Ce era în neregulă cu el? Oare era – Doamne ferește! – *îndrăgostit*? Acest libertin, acest dezmățat, această șopârlă de budoar, acest fișos, această canalie? Cu siguranță, nu.

Dar în ultima vreme se purtase ca un licean prins în mrejele unei sirene. O căutase și pe Google, pentru numele lui Dumnezeu, și chiar îi găsisese blogul.

Evident, majoritatea textelor de pe blog erau teorii despre lipsurile epidemiologiei – iar Jeremy începuse să se îndoiască acum că fuseseră monitorizați la Ferma de sănătate; tot ce trebuia cineva să facă pentru a afla convingerile Jemmei era să-i citească blogul –, dar existau și câteva chestii personale acolo. Îl menționase și pe el, indirect, în unul sau două texte. Găsisese chestii legate de trecutul și de familia ei, și avea impresia generală că o cunoștea mai bine acum. Dar cu cât mai bine o cunoștea, cu atât era mai rău.

Blogul avea și galerie foto, iar el petrecuse mai multă vreme uitându-se la poze decât ar fi fost sănătos. Era fotogenică. Văzuse o poză care-l șocase inițial. Părea o poză cu ea în vacanță, sărutându-se cu tatăl ei. Dar, evident, nu era taică-său, era nenorocitul de Keith. Era aproape chel și avea fire albe în barbă, care apăreau și în cele câteva fire de păr care-i rămăseseră și pe care le ținea pieptănate în stilul lui Taica Tuck. Lucru care însemna, evident, că nemernicul avea un surplus semnificativ de testosteron, or la asta Jeremy nici măcar nu se putea

gândi. Lucrul bun era însă că avea mai puțin de trăit. Oricum, nu *suficient* de puțin, după gustul lui Jeremy.

Numai că recent se întâmplaseră vreo două chestii care aveau niște implicații interesante. Mai întâi, în ultimul text postat pe blog, Jemma menționase că avea Probleme în Relație (majusculile îi aparțineau) și-i tot dădea înainte despre cum erau toți bărbații niște porci, ceea ce, spera Jeremy, nu-l includea și pe el.

Marele Om Deleware nu era un adept al sporovăielii, slavă Domnului – asta ar fi transformat călătoria într-o corvoadă oribilă. Își petrecu cea mai mare parte a timpului citind, cu niște ochelari mici și caraghioși înfiți pe vârful nasului său elegant, și dictând chestii asistentului personal. Ocazional, îi dădea câte un document sau câte un dosar lui Jeremy, ca să-l citească atent, iar din când în când îi cerea opinia despre o machetă sau despre un text, astfel încât călătoria decurse suficient de plăcut.

Ajunseră la Ferma de sănătate Norfolk la timp. Locul arăta acum mult mai bine decât când îl vizitase Jeremy pentru prima oară, cu aproape trei săptămâni în urmă, deci cineva trăsesese din greu. La poartă exista un nivel destul de ridicat de securitate, inclusiv poliști în uniformă, înarmați cu niște mitraliere cu aspect fioros. Jeremy își imaginează că nu erau acolo ca să-i vâneze pe recruții speriați care încercau să scape, ci mai degrabă pentru a-i asigura securitatea prim-ministrului.

Li se făcu rapid semn să intre și fură îndrumați spre stadion, unde diverse echipe TV erau în stadii mai mult sau mai puțin avansate de instalare. Exista și o terasă pentru VIP-uri, iar șoferul Hummerului îi lăsa acolo. În timp ce Jeremy dădea să iasă, Marele Om Deleware îl bătu pe umăr.

— Ține, Jeremy, spuse el, oferindu-i o cutiuță din argint cu ornamente, ca un fel de casetă de bijuterii sau ca un obiect decorativ pentru cărțile de vizită. Distrează-te, tinere. Ai grijă, e pură.

— Mersi, Anton.

Jeremy vârî cutia în buzunar.

Deleware dădu imperceptibil din cap.

— Ți-ai câștigat dreptul la ea.

Jeremy ieși din Hummer. Spera că era doar o cutie de cărți de vizită. Un obiect de colecție, în semn de recunoștință pentru meritele lui. Era greu de crezut, nu-i așa, că distinsul Anton Delaware, pilon al societății și atât de aproape să fie numit cavaler al coroanei, i-ar fi pasat o cutie cu droguri, în văzul unor polițiști înarmați. Cu siguranță, nu.

Nu avu prea mult timp să se gândească la asta. Fură introduși într-un cort de două hostese excepțional de frumoase, care purtau niște rochii negre fermecător de scurte, și fură serviți imediat cu șampanie.

Patruzeci și patru

Cada se umplea frumos. Hayleigh încercă apa cu mâna stângă. Era cam fierbinte, nu că ar fi contat prea mult, dacă te gândeai bine, dar dădu oricum drumul apei reci. Ar fi fost drăguț să aibă un spumant de baie, dar nu era nici unul prin zonă, doar niște săpun nasol de la Ministerul Sănătății, cu care puteai să te freci toată viața și n-ar fi făcut niciodată clăbuc. Poate că era mai bine așa. Bulele de săpun probabil că i-ar fi intrat în răni și ar fi durut.

Baia era prevăzută cu rampă de acces pentru handicapați, dar fusese concepută pentru accesul asistat de un îngrijitor. Hayleigh puse pumnalul de asasin pe margine, lângă robinete, își desfăcu mănuașă din șervețele, iar apoi se întoarse și încuie ușa cabinei. Nu avea chef să fie întreruptă exact acum. Se vedea o gaură mare sub ușa, deși nu prea-i înțelegea rostul. Totuși, infirmierele nu s-ar fi târât pe burtă ca să bage capul, nu? Și chiar dacă ar fi făcut asta, tot ce-ar fi văzut ar fi fost o fată care făcea baie liniștită. Nu, era relativ în siguranță.

Prin urmare, biletul?

De ce nu?

Scoase caietul de exerciții și găsi o pagină goală, pe care nu fuseseră imprimare ecuații algebrice. E ultimul lucru pe care ți-l dorești să apară pe biletul tău de adio. Scoase stiloul, un Mont Blanc superb pe care-l primise de la tati când trecuse examenul de admitere. Știa c-o mințise pe mami când îi spusese cât costase, pentru că Hayleigh se uitase pe internet și era incredibil de scump. Începuse să se întrebe dacă nu cumva era un stilou de spion sau așa ceva, cu care puteai să vezi prin pereți sau să trimiți rachete minuscule ghidate după căldură,

dar nu, era pur și simplu un sîlou. Scoase capacul și-l înșurubă la capătul celălalt.

„Dragă mami și tati“, scrise ea, după care adăugă „și Jonny“. Nu avusese de gând să-l includă pe Spârcăilă, dar, dacă te gîndeai bine, ar fi fost o dovadă de cruzime, iar ea se simțea chiar mărinimoasă acum. „Vă rog să nu fiți triști. E cel mai bine așa pentru toți. Sunt într-un loc mai bun acum.“ Apoi se semnă cu semnătura autografă de celebritate pe care o exersase îndelung, „Hayleigh R. Griffin“. În clipa în care făcu asta, regretă. Nu era nevoie să semneze cu tot numele, nu? Ar fi putut oare să creadă că era o altă Hayleigh care plutea în baie ca Ofelia? Poate o Hayleigh T. Griffin? Acum asta era, ce scrisese, scrisese. N-avea timp să scrie o mie de versiuni diferite și nici unde să ascundă ciornele ratate, așa că ar fi sfârșit prin a părea prostuță.

Rupse foaia din caiet cu grijă și o puse pe scaun.

Se duse înapoi la cadă și încercă din nou apa. Încă era cam caldă, dar era probabil mai bine așa. Închise robinetele. Singurul sunet care se mai auzea era apa făcând valuri mici în cadă. Tot ce avea de făcut era să se urce în cadă și să termine treaba.

Păi și de ce n-o făcea?

Se uită la biletul de pe scaun. Se tot gîndea la ultimul rînd. Oare chiar urma să meargă într-un loc mai bun? Fu lovită dintr-odată de o tristețe teribilă, chiar teribilă. Dar dacă nu era nimic acolo? Absolut nimic, nici chiar întuneric. Într-un fel, reușise să-și dea seama exact cum era nimicul și era lucrul cel mai îngrozitor pe care-l simțise vreodată.

Petrecu Dumnezeu știe cât timp încercând să se desprindă de sentimentul acela de gol. Când reuși, în sfârșit, tremura. Era un interludiu ciudat. Oare câte minute îi mâncase? Nu putea să vadă ceasul de perete din interiorul cabinei. Merita să riște să tragă o fugă să vadă?

Nu. N-ar fi folosit la nimic, corect?

Se prinse de cele două mînere ale căzii cu ambele mîini și se ridică din scaun. Cum să facă? Să bage mai întîi piciorul

bolnav? Nu, n-ar fi mers – s-ar sprijini pe el la un moment dat, iar asta ieșea din discuție. Picioarul bun primul? Nu. Ar însemna să se sprijine pe picioarul bolnav. Putea să reușească dacă folosea cârjele, dar n-avea nici cea mai vagă idee cum se foloseau, și toată treaba asta ar fi putut să se transforme într-un dezastru. Singura opțiune, se părea, era să se bage cu capul. Probabil că ar face zgomot, iar picioarul bolnav i s-ar lovi de cealaltă parte a căzii cu destul de multă forță, dar n-avea cum să evite asta. Ar putea să se lovească destul de rău, dar oricum nu mai avea nevoie de el, nu? La naibai! O durea deja, numai când se gândea. Își dorea să fi avut cum să pună mâna pe analgezice. Toată procedura ar fi fost infinit mai ușor de suportat. Se pregăti și se așază în poziție, trase aer în piept și așteptă. Ura să se bage cu capul în apă, dar n-avea cum altfel. Speră să nu-și spargă capul de cadă...

Dar stai puțin.

Se așază înapoi în scaun și expiră. Ar putea să existe o modalitate mai bună de-a face asta. Dacă putea cumva să i se garanteze că leșina și se îneca în timp ce era inconștientă, nu mai era nevoită să treacă prin tărășenia aia hidoasă și violentă cu tăiatul venelor. Dacă se concentra să aterizeze cu toată greutatea direct în cap...

Nu. Asta era o prostie – să schimbi planurile la jumătatea drumului. Întotdeauna era o greșală. Nu făcea decât să amâne inevitabilul. Avea un plan și trebuia să-l respecte. Serios, toată treaba asta cu cada nu făcea decât să-i stea în drum.

Se lăsă înapoi în scaunul cu roțile și reîncepu să-și înfășoare șervețelele în jurul mâinii. Putea să facă treaba și apoi să-și lase doar mâinile să atârne în cadă, în timp ce i se scurgea viața din ele. Super.

Își prinse încet șervețelele în jurul mâinii drepte, aproape ritualic. Era ultima ei acțiune pe planeta Pământ și avea de gând s-o ducă la îndeplinire cu cât mai multă demnitate posibil. Luă pumnalul de asasin, ca o preoteasă gata să împlinească un sacrificiu, și își întoarse mâna stângă, ca să-și vadă

vene la încheietură. Plănuise să se taie la ambele încheieturi, ca să moară de două ori mai repede, bineînțeles, dar acum, gândindu-se mai bine, parcă era mai greu. Mai putea oare să-și folosească mâna stângă după ce-o tăia? Dacă atingea niște terminații nervoase și nu mai era bună de nimic? În plus, dacă făcea asta cum trebuia, sângele ar fi țâșnit șuvoaie. Și nu prea putea să-și taie venele la încheietura mâinii drepte cu mâna dreaptă, nu? Poate că reușea să țină pumnalul în gură. Gata, acum, la treabă.

Ciobul malefic îi plutea peste încheietură. Prinse cu coada ochiului o imagine a propriei urâtenii reflectată în el. Avea limba scoasă în colțul gurii. Nu trebuia să mai ezite. Ridică puțin pumnalul, dar nu reuși să-l împingă în jos. Încercă să-l conjure pe Owen Wilson în costumul lui texan caraghios, dar acesta refuză să apară. Pur și simplu nu voia să stea pe colțul căzii și să spună *Do it!* cu vocea aia stupidă. Bine, atunci, mulțumesc foarte deloc, Owen, trebuia să se descurce singură.

Ridică din nou pumnalul. Îi tremurau ambele mâini. Acum chiar trebuia să fie propriul ei erou. Trebuia să facă asta, actul de curaj.

Auzi ușa deschizându-se și îngheță. Probabil că era doar o asistentă sau o infirmieră. Le lăsase să-și facă treaba și...

Cineva o striga.

Era tati.

Nu părea îngrijorat sau supărat. O striga normal, ca și cum ar fi vrut să vadă dacă era la baie. Tot ce trebuia să facă era să stea nemișcată și să-și țină respirația un pic.

— Hayleigh! strigă el din nou. Ești aici?

Auzi pașii și zgomotul ușilor de la cabinele de toaletă pe care le verifica. Apoi se deschise din nou ușa. Plecase? Ce era asta? Nu, intrase altcineva. Se auzeau alți pași: mai ușori, mai rapizi.

— E-aici?

Era vocea lui Jonny. La dracu'. Asta însemna că se întorsese și Regina Scorpion. Da, normal că trebuia să ajungă înainte

de șase. Normal că se trezise înaintea cocoșilor, dornică să se întoarcă la treabă, cu instrumentele de tortură șlefuite și lucioase, după o noapte de odihnă. Dar încă nu se terminase totul. Tot ce avea de făcut Hayleigh era să-și păstreze calmul și să nu se miște până nu renunțau și plecau, ceea ce, fiind vorba de bărbați, aveau să facă repede.

— La dracu'!

Era tati.

— Ce dracu' s-a întâmplat cu oglinda asta? Hayleigh?

Nemișcată. Stai nemișcată.

— Hayleigh? Haide, Jonny. Mai e o toaletă la celălalt capăt al holului.

Ha! Încă două-trei secunde de nemișcare...

Dar auzi pașii lui Jonny alergând spre cabina de baie, alunecând și strecurându-se în despărțitura cu cabina. Se uită spre ușă și-l văzu pe Jonny cu capul băgat pe sub ea, privind-o.

— Ești complet dusă, spuse el.

Patruzeci și cinci

Cortul VIP i se păru lui Jeremy extrem de VIP. Erau prezente câteva celebrități care cu siguranță că figurau pe lista A, iar Jeremy se simțea tare bine să se amestece cu mai marii și mai bunii națiunii.

La un moment dat, se creă rumoare pe terasă, iar Jeremy se întoarse și-l văzu pe prim-ministru, împreună cu anturajul său, plimbându-se prin cameră, făcând cunoștință și salutându-se cu staruri rock și cu actori celebri, ca și cum ar fi fost vechi prieteni. Se mișca rapid, dar politicos, cu un zâmbet care nu-i părasea fața nici o secundă, și, aproape imediat, îi întinse lui Jeremy mâna și-i zâmbi. Jeremy nu se îndoi nici o secundă că marele om habar n-avea cine era, dar apoi, spre surprinderea lui, PM-ul se întoarse și-l prezintă soției, după care petrecu destul de mult timp explicând cât de magnific și de talentat se dovedise a fi Jeremy și cum salvase cu o singură mână întreaga operațiune de la un dezastru iminent. Jeremy, bineînțeles, emise protestele așteptate, dar în sinea sa era atât de emoționat, încât dădea impresia că avea să i se facă rău pe loc.

Dar lucrurile nu se sfârșiră aici, nicidecum. Prim-ministrul îl bătu apoi pe umăr și-i spuse:

— Haide, Jeremy. Să ne jucăm rolul.

Făcu un semn către bodyguardii de la serviciile Secrete cum că Jeremy era OK, după care se regăsi printre cei puțini care reprezentau garda prim-ministerială.

Să ne jucăm rolul. Sublim.

Intrară pe stadion și urcară scările spre podiumul unde urmau să se țină discursurile. Jeremy se descoperi stând chiar

lângă prim-ministru. Soția în dreapta și Jeremy în stânga. De necrezut, Jeremy se uită în jur. Prezența presei era destul de masivă. Chiar foarte masivă, dar-ar dracii. Făcuse, într-adevăr, o treabă de prima mână.

Avu loc o scurtă pauză înainte ca PM-ul să urce mica treaptă spre podium. Jeremy observă că marele om se uita cu oarecare amuzament la masa de supraponderali prezentă pe stadion. Fredona încet „Dum, dum, dum, dum...”. Jeremy recunoscuse melodia, dar pentru o secundă nu-și dădu seama ce era. După care se prinse. Prim-ministrul fredona o melodie din *Dumbo*. Melodia se numea *Pink Elephants on Parade**.

Apoi PM-ul păși pe podium, în aplauzele publicului. Jeremy auzi ecoul aplauzelor în sistemul audio al stadionului. Erau cumva aplauzele spectatorilor dublate de aplauze înregistrate? Dacă nu fuseseră dotați toți spectatorii cu microfoane personale, ce altă explicație exista? Văzu beculuțel roșu al camerelor TV în fața lui și monitorul de sub el.

Iar Jeremy Slank era în cadru.

Jeremy Slank era pe posturile naționale de televiziune.

I se uscă gura, brusc și inexplicabil, și-i veni foarte greu să-și păstreze zâmbetul. Încercă să se concentreze pe prompterul automat al camerei, ceea ce dădu rezultate, pentru că fu surprins și încântat să descopere că discursul pe care-l scrisese personal fusese folosit aproape în întregime. Singura parte care părea modificată era ultimul rând. Jeremy scrisese ceva de genul că restul lumii își va dori în curând să fie „la fel de în formă ca un britanic”. Avea impresia că modificarea operată era net inferioară: era de fapt o insultă indirectă la adresa voluntarilor. Cu toate astea, oamenii care scriau discursurile PM-ului trebuiau să-și merite într-un fel salariile.

După care totul luă sfârșit. PM-ul făcu din nou cu mâna, se auziră iarăși aplauzele sporite digital, iar întreg anturajul se îndreptă spre o nouă ședință foto.

* Elefanți roz la paradă (n.tr.).

Jeremy îl urmă pe prim-ministru de-a lungul rândului de voluntari celebri, ca suita regală la o finală de cupă. Era o recoltă destul de slabă de celebrități, cu siguranță. Abia-i recunosc pe jumătate din ei, iar cei pe care-i recunosc erau mai degrabă foste celebrități sau aspiranți la glorie. Dar nu avuseseră suficient timp, iar celebritățile supraponderale erau, în mod ironic, cam greu de găsit. Jeremy dădu mâna cu fiecare dintre ei. Îl știa pe Grenville Roberts – cineva îi dăduse cadou de Crăciun *Cook it, Change it, Dig it!* pentru că Jeremy era recunoscut pentru lipsa lui totală de talent culinar, iar acum folosea rețeta de ouă fierte tot timpul. Vru să-i spună asta, dar Roberts avea o față periculos de morocănoasă, plus că de curând parcă fusese implicat într-un fel de atac de vandalism într-o parcare, nu? Jeremy decise că era mai bine să nu riște.

Anturajul se mută din nou, îndreptându-se de data asta spre zona de decolare a elicopterului. PM-ul era acum implicat într-o discuție cu unul dintre asistenți, iar Jeremy crezu că momentul său în lumina reflectoarelor luase sfârșit, dar imediat asistentul se întoarse și-i transmise că prim-ministrul dorea să aibă o scurtă discuție cu el.

Jeremy se îndreptă spre el. Prim-ministrul semnă niște hârtii din mers, iar apoi se întoarse spre el.

— Bună treabă, Jeremy. O treabă excepțională. Totul a mers foarte bine. Vii la petrecerea de lansare?

Fusese ideea lui Jeremy să împartă lansarea între Norfolk și Londra. O mare parte din presă și dintre celebrități erau prea leneșe să facă excursia în deșerturile înghețate de după Watford Gap, unde trăiau dragonii, iar în felul acesta aveau două șanse de-a fi preluați în presă.

Jeremy dădu din cap.

— Absolut, domnule prim-ministru. Bineînțeles.

— Atunci vino cu noi, în elicopterul meu... ăăă... al guvernului. Am o propunere interesantă pentru tine.

Jeremy era mut de uimire.

— Aș fi onorat, domnule.

— Bun, dădu din cap prim-ministrul, după care se întoarse din nou spre asistent.

Când ajunseră la elicopter, Jeremy rămase la marginea grupului: își imaginează că exista, probabil, o ordine strictă de urcare și nu voia să se înghesuie la bord peste rând și să facă vreo gafă de protocol.

Când începu să urce scările, un agent din serviciile secrete îl opri.

— Îmi pare rău, domnule. Trebuie să vă percheziționez. Sunt sigur că înțelegeți.

Jeremy dădu din cap, coborî, își întinse brațele și de-abia atunci își aduse aminte de cutia argintie pe care i-o dăduse Anton.

Acum era prea târziu să mai dea înapoi, să găsească vreo scuză și să refuze călătoria cu elicopterul: agentul din serviciile secrete începuse deja să-l percheziționeze.

Patruzeci și șase

Broșurile nu descrieseră Ferma de sănătate în toată splendoarea ei. Nici măcar pe-aproape. Imediat după ce microbuzul trecu de intrare, Grenville se uită după camerele de gazare. Polițiștii înarmați de la porți nu ajutau prea mult la ștergerea impresiei că intrau cel puțin într-o versiune modernă a lui Stalag Luft 4.

Nici dispoziția celor din jur nu era prea bună. Merseseră ore în șir cu microbuzul sau pe jos, fuseseră blocați, salvați, încălziți, răciți, mânați, dar nimeni nu se gândise să le ofere vreo tratație. Mai rău, se aflau în Norfolk.

Se iscaseră câteva certuri pe drum, ba chiar aproape o bătaie cu șoferul, când acesta refuzase solicitarea unui fost jucător de rugby retras din activitate de-a opri la o benzinărie ca să ia apă. Dar șoferul avea un program, iar femeia deshidratată care fusese cândva prezentatoare de emisiuni TV pentru copii și care aproape că intrase în comă trebuia să reziste pur și simplu până ajungeau la destinație.

Fuseseră calmați cu toții de promisiunea tratațiilor după sosirea la Fermă – o promisiune care se dovedi la fel de goală ca un ou de ciocolată de Paști. În schimb, fură conduși direct către un stadion din centrul complexului, iar acolo se treziră mânați spre gazon.

Și ce se privește le fu dat să vadă ochilor, când ieșiră din tunelul sportivilor! Grăsani, grăsani peste tot. Un adevărat ocean de supraponderali inundase gazonul. Celebritățile fură îndrumate spre partea din față a mulțimii, pentru o altă ședință foto. Greu de crezut, dar primiseră cu adevărat un tratament demn de VIP-uri și scutiseră coada cine știe cât de lungă la

care stătuse plebea, masele înghesuite, cei care nu văzuseră lumina celebrității.

Tribunele stadionului erau, în mare parte goale. Jurnaliștii de toate rangurile erau înghesuiți într-un capăt, iar camerele digitale clicăiau întruna, în încercarea de-a obține cea mai amuzant-umilitoare poză cu mulțimea de umflați. Grenville ar fi pariat pe casa lui că măcar un deștept de la un tabloid avea să pună pe poză un titlu de genul „Balonașe, balonașe”. Prin megafoane se anunță sosirea prim-ministrului, care avu bunul-simț să țină un discurs scurt, mulțumindu-le tuturor pentru că se înrolaseră ca pionieri în această fantastică inițiativă de revenire în formă a națiunii, care avea să fie imitată în întreaga lume, dar care, bincînțele, nu va putea fi niciodată egalată. Sfârși cu speranța că vor fi în scurt timp toți „neobez ca un englez”, lucru pe care Grenville îl găsi puțin insultător, pentru că asta însemna că în prezent nu erau în forma necesară pentru a fi cetățeni ai propriei lor națiuni.

Masa de celebrități fu apoi scoasă din stadion pentru o nouă ședință foto, de data asta cu prim-ministrul în persoană. Acesta vorbi cu fiecare dintre ei, personal, deși se uita în altă direcție, ca să prindă camerele, iar pe față avea permanent un zâmbet forțat. Îi spuse lui Grenville că spera să aibă în scurtă vreme ocazia să facă încă o poză împreună, poza de după, și, fără să aștepte răspunsul, se mută rapid la o concurentă necâștigătoare a unui concurs de talente pop, care, așa cum știa toată lumea, pierduse finala doar pentru că era prea grasă. Făcuse bine că nu așteptase răspunsul lui Grenville, totuși. Era mai bine pentru amândoi.

Pe urmă gălăgia presei se mută în altă parte. Celebritățile fură lăsate pe mâna unei tinere care părea făcută din plastic, cu un tricou sport pe care scria „Consultant de fitness al Fermei de sănătate”, și care le spuse că acum aveau să meargă cu toții la interviul inițial, înaintea restului lumii, lucru garantat de statutul lor de superstaruri, adăugă ea cu inteligență. Grenville nu-și dădea seama dacă făcea mișto de ei sau nu.

Presupuse că nu. Asta ar fi implicat un soi de inteligență nativă, lucru pe care păpușa Barbie umblătoare nu reuși să-l demonstreze în nici una dintre nenumăratele ocazii ulterioare.

Superstarurile o urmară pe măsură ce tânăra se îndrepta, cam repede, după gustul tuturor, spre complexul sportiv. Spre oroarea lor colectivă, se vădi rapid că se aștepta de la ei să parcurgă pe jos întreaga distanță. Care era măricică. Era deja patru după-amiaza și nici unul dintre ei nu primise măcar un pahar cu apă de la micul dejun încoace. Stomacurile chiorăiau, glicemia scădea, iar nervii se întindeau periculos. O fostă prezentatoare a buletinului meteo plângea în hohote, iar ceilalți erau gata-gata să înceapă și ei.

Grenville merse în pas de jogging cât putu de repede ca s-o prindă pe nenorocita de femeie din urmă și să-i explice cât de gravă era privarea căroră le fuseseră supuși fără rost, dar tipa ținea pasul, nedându-și seama că majoritatea celor din grija ei rămăseseră destul de mult în urmă – vreo doi chiar renunțaseră și se așezaseră pe jos cu o disperare tăcută –, iar Gren nu reuși s-o ajungă din urmă. Încercă să strige la ea ca să-i capteze atenția, dar avea răsuflarea tăiată, gura uscată, iar tipa nu părea să dețină nimic atât de sofisticat cum era atenția.

În final, ajunseră la complexul sportiv. Plastoidul de femeie îi aștepta, afișând un zâmbet de reclamă cu stewardese și certându-i că erau „mocăiți”.

Grenville se abținu. Cât de politicos putu, folosind cuvinte pe care le putea înțelege chiar și o blondă de plastic, îi explică situația. Femeia fu surprinsă. Avusese impresia că luaseră cu toții parte la bufetul din cortul VIP. Pierduseră prânzul, explică ea, dar cina se servea la ora șase, așa că-i conduse la o țâșnițoare care nu funcționa.

Cina? La șase? Șase nu era oră de cină. Era o oră târzie de ceai. Oare acesta era regimul la care se înhămasse Grenville? Oare toată lumea din tabără trebuia să deprindă obișnuințele alimentare ale unui octogenar?

Barbie încercă să-i conducă sus pentru interviul inițial, dar țâșnitoarea stricată se dovedi a fi punctul ei slab, iar Grenville și jucătorul de rugby chiar fură nevoiți s-o salveze din strânsoarea ucigașă a brațului unei supertațe de serial, care sărise la ea s-o sufoce.

După asta, își primiră apa, cel puțin, ba chiar și vreo două platouri de crudități ofilite, salvate, fără îndoială, de la recepția VIP, ai cărei participanți avuseseră bunul-simț să le ocolească.

Continuară apoi cu interviul inițial. Grenville fu alocat managerului personal de fitness, care era la rândul ei o creatură făcută în întregime din plastic. Îndură, încă o dată, toate măsurătorile și cântăririle obișnuite, precum și strânsoarea tensiometrului. Dar existau și alte evaluări, ceva mai riguroase. Grenville fu nevoit să dea o probă de sânge și una de urină, ba chiar și, foarte ciudat, o probă de ADN. Nu puteau să-ți ia ADN-ul din sânge sau chiar din urină? I se măsură capacitatea pulmonară. I se făcu o electrocardiogramă. Fu pus să lucreze pe o varietate de mașini, dintre care pe una, un fel de mașină cu trepte în formă de schiuri, care, dintr-un motiv sau altul, simula urcatul scărilor, dar cu spatele, nu putu să lucreze deloc. Asta fu interesant pentru femela-android, obligată să scrie ceva într-o căsuță din formular, dar indiferent cât încercă ea să-l flateze, Grenville nu putu să facă nici măcar un pas. Fie că era mult prea greu pentru mașina aia, fie că mușchii necesari nu i se dezvoltaseră niciodată la picioare. Într-un târziu, în loc să prelungească tortura, fata conveni, cu o ridicolă lipsă de entuziasm, să completeze căsuța cu un semn de întrebare, fără să fie prea fericită.

Gren vâsli, pedală, alergă, toate pe niște simulatoare, în timp ce era în continuare îmbrăcat cu uniforma de bucătar. Țsta și nu altul era tratamentul de superstar VIP. La sfârșit, primi o foaie scoasă la imprimantă care conținea noul său regim de exerciții, un tabel alimentar personalizat și noul și luciosul card de credite de la Ferma de sănătate.

Într-un târziu, fu readus în rândurile veselei găști de ratați umflați, cu toții fiind predați unui „consultant rezidențial”, care fusese evident stors din același tub ca și ceilalți doi angajați ai Fermei de sănătate. Consultantul îi bifă pe toți pe clipboard și-i conduse la cazare.

Unde, bineînțeles, trebuia să se meargă pe jos. Și, evident, ghidul lor o luă din loc ca și cum ar fi auzit pistolul de start la Camptown și ar fi fost o cursă pe viață și pe moarte. Oare parodiile astea din plastic primiseră instrucțiuni să-și conducă recruții în marș forțat cu viteza luminii? Aveau cumva impresia că erau niște copii de șapte ani care abia așteptau să alerge în toate direcțiile? Fusese o zi lungă, grea, obositoare și se auzeau murmure de revoltă, ba chiar amenințări cu moartea. Din fericire pentru ghid, cazarea nu era foarte departe.

Și imediat cum intră pe ușă, Grenville își dori să se fi aflat înapoi în celula de la secția de poliție din Hornsey.

Ceea ce în broșură părea o sufragerie comună rezonabil de confortabilă, chiar dacă modest mobilată, era, de fapt, mai mult un fel de cazarmă după un atac cu mortiere. Era mai deprimant decât în cele mai negre vise. Două canapele micuțe, două mese spartane și mai multe scaune, care arătau îngrozitor de incomode, toate aruncate prin cameră, și asta era tot.

Grenville se apropie de ghid.

— Am fost cumva jefuiți?

— Poftim?

— A trecut cumva un nenorocit pe aici și ne-a furat mobila?

Ghidul se uită confuz la Grenville și își consultă clipboardul.

— Nu, clătină el din cap. Nu, cred că asta e lista completă.

— Asta e lista *completă*, nu?

Ghidul își consultă din nou clipboardul.

— Da, domnule, este lista completă.

— Câte persoane trebuie să locuiască în hruba asta?

— Opt.

— Nu sunt decât șase scaune.

— Două dintre ele sunt canapele.

— Poate-or fi canapele pentru Kate Moss. Poți să ți-i imaginezi pe doi dintre noi înghesuiți pe una dintre ele? Încercăm cumva să intrăm în *Cartea recordurilor* sau ceva de genul ăsta? Fotoliul meu de-acasă e mai mare decât ambele canapele luate împreună.

Ghidul zâmbi inteligent.

— Păi, nu prea avem de gând să vă lăsăm să stați mult jos. Nu e bine să vă transformați în niște legume de canapea, nu-i așa?

Jucătorul de rugby ieși din dormitor.

— Ați văzut rahaturile alea de paturi? Nici pula nu-mi încapе într-unul de-ăsta!

Ghidul ridică mâinile și făcu apel la calm. Orice plângeri sau probleme de care se loveau puteau fi soluționate dimineață, după ce se finaliza procesul de inițiere pentru toată lumea. Apoi citi lista de celebrități care fuseseră alocate în maghernița în care se aflau.

— Scuze, îl abordă din nou Grenville pe ghid. Vreți să spuneți că ăsta e un dormitor mixt?

Ghidul își consultă din nou clipboardul.

— Da, așa este. Toate sunt așa.

Se auziră proteste de la recruții de sex femeiesc. Grenville ridică mâna.

— Doamnelor, mă ocup eu de asta, cu calm și politețe.

Se întoarse spre ghid.

— Ești cumva dus cu pluta, căcat cu ochi spălat pe creier ce ești?

— Nu-i nevoie să folosim astfel de...

— Ba avem *toată* nevoia din lume. Prietene, te apuci chiar acum să ne repartizezi altfel în camere, în momentul ăsta, iar femeile stau într-un dormitor și bărbații în altul.

— Mi-e teamă că n-o să pot face asta.

— Nu poți face asta? Și, mă rog, din ce motiv? Pentru că ești prea prost? Pentru că o sarcină atât de complexă cum

ar fi să tai două nume de pe clipboard și să le înlocuiești cu alte nume îți depășește atât de mult capacitățile, încât neuro-nul ăla rătăcit pe care-l ai riscă să explodeze de efort?

— Nu știu de ce v-ați supărat așa. Și la *Big Brother* e la fel, nu? Nu vreți să împărțiți același dormitor cu niște încântătoare doamne? Își ridică el sprâncenele sugestiv. Știți, sexul e unul dintre cele mai solicitante sporturi...

Nu apucă să-și termine propoziția, pentru că fața lui Grenville ajunsese atât de aproape de a lui, încât aproape că se sărutau.

— Ascultă-mă cu mare atenție, maț plin de căcat ce ești, spuse Grenville încet, pentru că de răspunsul tău depinde dacă mai trăiești sau nu. Nu suntem niște animale la Zoo. Nu suntem ursuleți panda. N-o să ne băgați în unități de împerechere pentru amuzamentul și delectarea voastră. Deci, pentru ultima oară întreb: vrei să le permiți acestor „încântătoare doamne” o mică porție de demnitate și să ne repartizezi altfel sau vrei să-ți petreci următoarele trei zile căcându-te bucăți nedigerate de clipboard?

Ghidul se uită din nou la clipboard.

— Cred că putem găsi o cale să aranjăm ceva, domnule.

— Și eu cred.

Grenville se retrase. Jucătorul de rugby îl bătu pe umăr. Gren se descurcase bine. Își controlase furia și o folosisese într-un scop nobil. Dr. Roth ar fi fost mândru de el.

Obrajii ghidului erau de un roșu aprins. Mâzgăli ceva pe clipboard și anunță noua listă de invitați, toți bărbați.

— În regulă, restul veniți cu mine. O să aveți timp să vă împrăspătați puțin și să vă schimbați pentru cină.

Ghidul se îndreaptă spre ușă, foarte dornic să scape mai repede de-acolo, dar Grenville îl chemă înapoi.

— Stai! În ce dracu' putem să ne schimbăm?

— Poftim?

— Unde ne sunt bagajele?

Iar idiotul se uită din nou pe clipboard. Ce naiba scria pe el? Ghidul complet și nelimitat pentru orice?

— Nu le-ai adus cu dumneavoastră?

— Erau în microbuz.

— Aha.

— Bun, poți să rogi pe cineva să ni le-aducă?

Ghidul aruncă o privire stresată spre ușă, ca și cum ar fi vrut să-și evalueze șansele dacă ar fi fost nevoit să facă o săritură spre ea.

— Nu chiar, domnule. Microbuzele au plecat.

— Au plecat? Cum adică, au plecat?

— V-au lăsat aici și... au plecat.

— Bun, dar cu siguranță cineva a descărcat bagajele înainte, nu?

Ghidul se uită din nou la clipboard, apoi din nou la un Gren care scotea deja fum pe urechi, apoi din nou în jos, ca și cum asta i-ar fi putut aduce alinare acum, când avea mai multă nevoie de ea. Poate că așa și era. Poate că avea Psalmul al douăzeci și treilea sau *Desiderata* scrise pe clipboard.

— Dați-mi voie să verific asta pentru dumneavoastră, domnule. E bine așa? Să mă duc chiar acum să verific?

— O să fie bine dacă te-ntorci cu bagajele. Dacă nu te-ntorci cu ele, cu siguranță că n-o să fie bine și-o să te alerg ca pe-un câine ce ești, o să te jupoi de viu și o să te fac *pe tine* bagaj. E bine *asa*?

Ghidul aprobă timid din cap.

— O să văd ce pot să fac, spuse el și ieși repede din cameră.

Patruzeci și șapte

Jeremy se uită stresat în jur, încercând să-și calculeze probabilitățile de-a scăpa nevătămat din situația asta, dar era ridicol. Chiar se gândea să încerce să fugă din calea unor asasini profesioniști înarmați? Chiar și în cazul, puțin probabil, în care ar fi reușit să evite un glonț sau șapte gloanțe în cap, peste tot erau polițiști înarmați și echipe SWAT cu arme militare. Exista, oare, un loc mai nepotrivit pe lumea asta în care să ai droguri din clasa A la tine? Jeremy se îndoia. Oare știuse bătrânul Deleware? Oare ghicise că asta urma să se întâmple? Oare avusese informațiile astea din timp? Îi înscenase ceva lui Jeremy? Cerbul cel bătrân, care distrugea progenitura cea mai promițătoare din turmă înainte să crească prea mult ca să mai aibă cum să se lupte cu el? Asta ar fi avut o oarecare logică hidoasă.

Jeremy încerca să nu transpire, dar era imposibil. Glandele sudoripare aveau un fel de voință proprie. Mintea i se învârtea ca un titirez în încercarea de-a găsi posibile ieșiri din situație care să *nu* se soldeze cu arestul, umilirea și condamnarea la închisoare. Poate că tipul din serviciile secrete nu găsea cutia. Puțin probabil: era un membru al gărzii de elită a liderului națiunii. Era cel puțin normal să fie bun în meserie. Poate că găsea cutia și-o considera prea mică pentru a prezenta vreun pericol. Posibil, dar nu și probabil. Era mai degrabă probabil să-i facă o percheziție amănunțită. Poate că, în acest caz, cutia era inocentă și inofensivă. Jeremy nu avusese ocazia să vadă ce era înăuntru. Era, probabil, singura lui șansă. Dar Anton parcă spusese ceva despre puritate, nu?

Era oare posibil să se fi referit la argintul din care era făcută cutia? Îndoielnic, cel puțin.

Tipul din serviciile secrete se ridică și, pentru o clipă, Jeremy crezu că se terminase și că scăpase basma curată. Dar, nu.

— Puteți să-mi arătați ce aveți în buzunar, domnule?

Jeremy se făcu că nu înțelege și căută în celălalt buzunar. O încercare disperată, zău.

— Celălalt buzunar, domnule, dacă nu vă supărați.

Într-un minut n-o să-l mai domnească atât pe Jeremy. Într-un minut o să-i spună lui Jeremy dobitoc împuțit. Infractor. Traficant. Delincvent. Jeremy scoase cutia din buzunar și i-o întinse.

Ce fel tâmpit de-a o sfârși. Acum se dădea mare în fața presei din toată lumea, în vârful carierei, cu un viitor luminos în față, fiul favorit așezat de-a stânga celui mai puternic politician al țării; și în clipa următoare, cu cătușele la mâini, ruinat și în dizgrație. O să și-o ia rău pentru asta, cu siguranță. Șapte ani sau mai mult la pârnaie n-aveau cum să-i îmbunătățească imaginea sau perspectivele de carieră în vreun fel. Tragica ironie era că nici măcar nu prizase vreodată marfă din aia de rahat. Încercase mai demult și devenise impotent. Pentru el, cocaina era echivalentul castrării chimice, așa că nu se mai atinsese de ea. Al naibii Deleware. Al dracului moș, ce inteligență malițioasă. Bun, dar Jeremy urma să aibă cu siguranță mult timp la dispoziție să-și planifice răzbunarea. Timp berechet.

Agentul întoarse cutia în palmă și se uită la Jeremy peste ochelarii de soare. Deschise cutia și se uită înăuntru. Jeremy n-avea cum să vadă ce era în cutie din unghiul respectiv. Agentul se uită din nou la el și închise cutia.

Bun, deci până aici îi fusese. La revedere, lume crudă. Repetase câteva explicații triste, însă nici una capabilă să-i asigure indulgența. Nu era cutia lui. Nu știuse ce era în ea. Crezuse că era praf de șerbet. Jalnic.

Agentul clătină mâna în care ținea cutia, ca și cum ar fi încercat să-i determine greutatea exactă, după care i-o înapoie lui Jeremy.

— În regulă, domnule, dădu din cap agentul. Puteți să urcați la bord.

Uimit și aproape amețit de ușurare, Jeremy îi mulțumi agentului și urcă scările. Oare conținutul cutiei chiar era inofensiv? Oare Anton îi dăduse un cadou complet inocent? Jeremy începu să se simtă vinovat că se îndoise de bătrân.

Agentul din serviciile secrete îl prinse din urmă pe scări și-i șopti la ureche.

— Doamne sfinte, omule. Ce-ai acolo e suficient să-i faci knock-out pe toți.

Patruzeci și opt

BLOGUL JEMMEI BARTLET, 16 MARTIE.

Tare mi-e că o să aveți parte de încă un text furios, dragii mei cititori. Am Probleme în Relație, îmi urăsc noul job și am mai văzut și reclama asta nouă la TV pentru un iaurt superscump, care s-a dovedit că micșorează spectaculos colesterolul. S-a dovedit, a se nota. *Spectaculos*, vă rog. Deci, una peste alta, am avut parte de-o săptămână oribilă.

Să rezolvăm mai întâi problema colesterolului, o dată pentru totdeauna. Citez din Ancel Keys, profesor emerit la Universitatea din Minnesota. Iată ce spunea el prin 1997: „Nu există *nici un fel* de legătură între colesterolul din alimente și colesterolul sangvin. Am știut asta tot timpul. Colesterolul din alimentație nu contează, dacă nu ești găină sau iepure.”

Sublinierile îmi aparțin.

Nimic din ceea ce mănânci sau bei nu are vreun efect de orice fel asupra nivelului colesterolului tău. Iar Ancel Keys nu e orice fel de profesor emerit: este partizanul-șef al teoriei colesterolului pe întreaga planetă.

O să revenim la asta imediat. Mai întâi, hai să vedem puțin cât de porci sunt bărbații: toți sunt niște porci. Până la ultimul. QED.

După ce vă asigur din nou de respectul meu neclintit pentru metodologia clinică și de imparțialitatea mea științifică, să revenim la colesterol.

Știm cu toții că un nivel mare al colesterolului este legat de afecțiunile cardiace, corect? De fapt, nu e așa. Incorect. Adevărul este altul: după vârsta de cincizeci de ani, cu cât ai nivelul colesterolului mai scăzut, cu atât mai mică devine speranța de viață.

Mai spun o dată și subliniez, pentru că cineva ar trebui să facă și asta: *După vârsta de cincizeci de ani, cu cât ai nivelul colesterolului mai scăzut, cu atât mai mică devine speranța de viață.*

De fapt, scăderea nivelului de colesterol îți crește brusc probabilitatea de-a muri din aproape orice cauză.

Ar trebui mai degrabă să ne gândim cum să ne creștem nivelul colesterolului, nu cum să-l micșorăm.

Dar, desigur, grăsimile saturate ne fac rău, nu-i așa?

Mai gândiți-vă. Nu s-a demonstrat niciodată în vreun studiu că scăderea nivelului de grăsimi saturate din alimentație reduce afecțiunile cardiace. De fapt, un studiu din Finlanda întins pe cincisprezece ani a descoperit că oamenii de afaceri cu alimentație săracă în grăsimi saturate prezentau un risc de două ori mai mare de-a muri de infarct miocardic decât cei care nu aveau o astfel de alimentație.

Și-atunci, cum se presupune că produce colesterolul afecțiuni cardiace? Păi, să respirăm adânc, iată ce spune știința: colesterolul nu trece direct în fluxul sangvin, nu este solubil. În schimb, se fixează de niște sfere mici denumite lipoproteine, care sunt apoi eliberate în sânge. Deci, de fapt, nici nu aveți un nivel al colesterolului. Ce aveți este un nivel al diferitelor lipoproteine. Ce considerăm noi acum ca fiind colesterol „rău” este conținut în lipoproteine de joasă densitate, sau LDL. Nu vreau să mă complic foarte tare, pentru că e posibil ca unii bărbați să încerce să citească ce-am scris, dar, ca să nu ne lungim, LDL-urile sunt produse din LFJD-uri (lipoproteine de foarte joasă densitate). LFJD-urile în exces sunt produse de alimentația bogată în carbohidrați, iar reducerea lor are loc când *mâncăm grăsimi*. Hm.

În orice caz, teoria, dacă se poate numi așa un astfel de nonsens, este că LDL-urile trec într-un fel magic prin celulele endoteliale în peretele arterial în sine, unde formează placa arterială. Cum reușesc ele să facă asta rămâne un mister încă neexplicat. Venele, să nu uităm, sunt aproape la fel ca arterele – când se face un bypass cardiac, se înlocuiesc arterele deteriorate cu vene (care, ulterior, devin brusc susceptibile de formarea plăcii). De ce începe colesterolul să producă placă doar când ajunge în artere? De ce nu se blochează pe vene?

Teoria actuală, nebunească, propune ceva de genul următor: LDL-urile se îndreaptă spre artere, unde într-un fel își forțează intrarea în peretele celular și se autodistrug, ca un avion sinucigaș și nebun. E greu de crezut cum ar putea cineva să scoată o bălărie științifică mai puțin credibilă decât asta.

Întreaga teorie a colesterolului este o farsă absolută și a fost respinsă drept „cea mai mare păcăleală din istoria medicinei” de către Dr. George Mann în *New England Journal of Medicine*, încă din 1977.

Și totuși, de ce continuă să existe? De ce își pierde vremea instituția medicală cu o teorie care, să nu folosim vorbe mari, este *exact la polul opus adevărului*?

Păi, e vorba de interesul prietenilor noștri. Bat apa în piuă cu teoria asta pentru că oamenii continuă să creadă în ea. Doar piața statinelor

pentru reducerea colesterolului valorează peste douăzeci de miliarde de lire pe an. S-a câștigat Premiul Nobel pe seama teoriei ăsteia. Și cum altfel ai putea să vinzi margarinele alea oribile, dacă n-ai putea să-i convingi pe oameni că e sănătos să-și ungă sendvișurile cu țiței prelucrat?

Și de ce altfel ai da atâția bani pe iaurturile alea oribile?

A, să nu uit: am mai zis că toți bărbații sunt porci?

Patruzeci și nouă

Jeremy Slank se afla în elicopterul privat al prim-ministrului, doar că, de data asta, era și prim-ministrul în el.

Mai mult, era în elicopterul privat al prim-ministrului, împreună cu prim-ministrul, și avea în buzunar o cantitate de droguri suficientă pentru a satisface chiar și poftele lui Tony Montana de la sfârșitul lui *Scarface*.

Prim-ministrul, care nu părea să se oprească vreodată din muncă, aprobă preocupat documente, citi propuneri și adoptă decizii executive în cea mai mare parte a timpului, și abia când Jeremy începu să recunoască o parte din obiectivele turistice ale Londrei găsi un moment să-l petreacă împreună cu el.

Atunci când marele om i se așează alături, Jeremy avu impresia că începe să-i strălucească brusc cutiuța în buzunar. Era îngrijorat ca nu cumva să se ardă la picior.

— Încă o dată, Jeremy, ai făcut o treabă excepțională într-un timp extrem de scurt. Îmi pare rău că te-am hăituit așa, dar, hm, am avut o oarecare neînțelegere legată de politica de urmat cu fostul nostru PR, care-o să rămână nenumit.

Se întoarse să le împărtășească această mică perlă celorlalți din elicopter, și chiar dacă era imposibil să-l fi auzit peste zgomotul elicelor, aceștia recunoscuseră scopul zâmbetului câștigător și răseră din obligație oricum. PM-ul se întoarse spre Jeremy.

— Și rămăseserăm cam cu fundul în baltă. Ne-ai scos din rahat, Jeremy, ne-ai scos din rahat.

Jeremy nu se simțea prea confortabil cu reprezentarea vizuală a acestor cuvinte, dar dădu modest din umeri.

— Mă bucur c-am putut fi de ajutor, domnule.

— Asta-nseamnă, Jeremy, că acum ești un tip pe care ne putem baza. Am un alt proiect pentru tine, unul destul de mare. Vreau să te ocupi de rebrandingul Ministerului Sănătății.

Rebrandingul Ministerului Sănătății? Asta ar trebui să valoreze milioane și milioane de lire. Jeremy se chinui foarte tare să-și păstreze o mină serioasă și inteligentă, când de fapt tot ce-și dorea era să bată din palme, să râdă necontrolat și să scoată gemete idioate de plăcere.

— Ministerul Sănătății tinde să devină un fel de albatros pentru noi. Oamenii încep să-l vadă ca pe un eșec, ceea ce, evident, nu este. Este, de fapt, ceva ce ar putea fi invidiat de-o lume întreagă. Vrem să te ocupi de modificarea acestei percepții. O să ai un buget masiv și mână liberă în general. E un proiect mare pentru noi, Jeremy. Chiar foarte mare. Dacă nu e lucrat cu atenție, ar putea să ne-omoare în alegeri. Ce zici? Vrei să fii tipul pe care ne putem baza?

Jeremy aprobă din cap.

— Sincer vorbind, domnule prim-ministru, mi-aș tăia mâna dreaptă ca să am șansa asta. De fapt, aș tăia-o chiar și pe-a dumneavoastră.

PM-ul își dădu capul pe spate și râse aspru, apoi îl bătu pe Jeremy pe spate.

— Excelent, Jeremy, excelent. Știi ce, o să-l chem pe Dan aici ca să-ți prezinte dosarul complet. O să vrei, probabil, să vizitezi niște spitale și așa mai departe. Când termini cu munca de teren și ai datele colectate, hai să ne întâlnim și să vedem în ce direcție te gândești s-o apuci, ce zici?

— Ar fi extraordinar, domnule prim-ministru.

— A, poți să lași politeturile deoparte când nu suntem în fața camerelor, Jeremy. Majoritatea vagabonzilor și depravaților pe care-i vezi aici îmi spun simplu „P”.

La care se întoarse iar pentru a le împărtăși această nouă glumă vagabonzilor și depravaților care, din nou, dacă nu fuseseră augmentați bionic, n-aveau cum să fi auzit ceva, dar care

își făcură oricum datoria și de data asta. Se întoarse înapoi spre Jeremy.

— Hai să ne vedem într-un weekend la Chequers. Vorbesc cu Dan să stabilească o dată cu tine. N-ar fi super?

Jeremy zâmbi și dădu din cap.

— Ar fi *cool*, cu siguranță.

După care își încercă privilegiul nou-nouț:

— Ar fi chiar foarte *cool*, P.

— Hayleigh?

Tati bătu politicos la ușa cabinei de baie.

— Te simți bine?

— Da.

Acum trebuia să se gândească repede. Dacă începeau să adune doi și cu doi, ajungeau la o sută cincizeci și șapte, și orice șansă de-a mai prinde vreo secundă de libertate de atunci încolo rămânea doar un vis drag și îndepărtat. Dar nu era totul pierdut, nu încă. *S-o luăm cu începutul.* Lăsă pumnalul să cadă încet în cadă. Mare greșală. Oribil, se vedea foarte clar pe fundul căzii. Mai exact, dacă stăteai într-un unghi în care se reflecta lumina în el, n-aveai cum să nu-l observi. Nu putea să cadă cu oglinda în jos? Normal că nu. Acum trebuia ori să-l scoată, ceea ce era probabil imposibil, ori să murdărească apa cumva.

— Mă spăl pe cap, strigă ea și, ridicându-se din scaun, își vârî capul în apă.

— Are o mânășă de box din hârtie igienică înfășurată pe mână! țipă Jonny. Nebuna naibii.

La dracu', la dracu'. Nu putea să facă nimic dacă țâncul ăla nenorocit îi urmărea fiecare mișcare.

Din fericire, taică-său îi veni în ajutor.

— Jonny, ridică-te.

— Tati, e nebună cu acte.

— Ridică-te. O să-ți murdărești uniforma.

— E nebună de legat, spuse Jonny, dar se ridică oricum.

Evident, nu avea șampon. Nimic nu era simplu în viața distrusă a lui Hayleigh. Tot ce avea era oribilul săpun de la

Ministerul Sănătății. Își desfăcu șervețelele, umezi săpunul în cadă și începu să-l frece între mâini, în încercarea disperată de a-l face să scoată vreun pic de clăbuc. Dură destul de mult și-i era destul de greu, în balans într-un picior, cu mâna învinetită care o dorea peste măsură, dar într-un târziu reuși să obțină niște balonașe. Nu suficiente pentru ce avea nevoie, dar când își trecu mâinile cu săpun prin păr, după care își vârî din nou capul în cadă, apa începu să se murdărească, și chiar destul de mult. Părul ei era, probabil, superjegos. Încă o dată și era suficient.

— Hayleigh!

Tati părea să-și fi pierdut răbdarea.

— Haide, dragă. Sunt deja în rahat până la brâu pentru că te-am scăpat din ochi.

— Sunt aproape gata! țipă Hayleigh.

Reuși să mai facă niște clăbuc și să se limpezească, iar pumnalul mortal nu mai strălucea acum în lumină, din câte își dădea seama. Se lăsă înapoi în scaunul cu roțile și se uită în jur după un prosop, dar, evident, nu era nici unul. La ce te-ai fi putut aștepta? Apucă șervețelele de hârtie, dar nu erau prea bune să-și usuce părul cu ele. Se dezintegrează în mii de fragmente după ce și le trecu de două ori prin păr.

— Hayleigh, strigă tati, dacă nu ieși imediat, îl trimit pe Jonny după tine.

Ei, rahat. Asta ar fi însemnat un dezastru. Urâtania ar găsi cu siguranță pumnalul. Avea un fel de instinct pentru arme. Dar stai, poate că reușea să tragă vreun folos din asta.

— Am nevoie de un prosop! strigă ea.

Cel puțin unul dintre ei ar trebui să se ducă să aducă un prosop. Da. În cel mai bun caz, amândoi.

— Hayleigh, vrei să spui că te-ai dus să te speli pe cap și nu ți-ai luat prosopul?

— Știu, sunt idioată. Mi-aș uita și capul dacă n-ar fi înșurubat de corp.

Ceea ce, evident, provocă replica lui Jonny:

— Cu siguranță *nu* e înșurubat. N-a fost *niciodată* înșurubat. Probabil că-i cade de tot când se urcă în pat.

— Jonny, spuse tati, du-te și cheam-o pe maică-ta. Roag-o să aducă un prosop.

Nu, nu, nu. Nu era bine să vină Șeful Detectivilor Șefi în persoană la locul crimei. Asta nu era o soluție. În timp ce auzea pașii lui Jonny fugind din cameră, Hayleigh se duse repede la ușă, desfăcu încuietoarea și deschise ușa.

— Lasă, mă usuc în cameră.

Arboră cel mai cuceritor zâmbet din arsenal.

— Ești udă flească, spuse tata. O să mori de frig.

— Nu și dacă ne grăbim.

Hayleigh trecu pe lângă el, încercând să-l convingă telepatic s-o urmeze. Dar puterile ei telepatice nu erau cu siguranță suficiente, pentru că tati intră în baie și văzu ceva.

— Hayleigh, spuse el, cu reproș în voce. Ia uite.

După care începu să se îndrepte spre baie.

Hayleigh se duse înapoi spre ușa cabinei și încercă să-și ascundă neliniștea din voce.

— Ce? Ce mai e?

Se uită nervoasă în jur. Oare cât mai trecea până ajungea doamna Monk la fața locului?

— Asta, spuse tati, și, ridicându-și mână, se aplecă și își vârî mâna în cadă.

O scoase și-i arătă dopul.

— Nu poți să lași apa în cadă, să-i dea altcineva drumul.

— Poftim? Nu tu erai ăla care mă grăbea?

Tati se uita tot în cadă.

— Haide, îl zori Hayleigh.

Încerca să-l scoată de acolo.

— Tremur.

— Corect.

Tati părea fascinat de apa care se scurgea, dar reuși să-și desprindă ochii de la cadă și o luă spre ea, chiar când Jonny

dădu buzna peste ei cu prosopul, dar, din câte își dădea Hayleigh seama, fără mami după el.

Jonny ridică prosopul și rânji cu mândrie.

— L-am șparlit. L-am șparlit de pe-un cărucior.

Hayleigh întinse mâna – mâna teafără, bineînțeles – ca să ia prosopul de la Jonny, dar, destul de previzibil, acesta decise că era infinit mai bine să i-l arunce cu forță maximă direct în față.

— Mersi, spuse Hayleigh mios. Dobitocule.

— Cu plăcere, cretino.

Hayleigh începu să-și usuce părul. Prosopul era o protecție bună pentru mâna plină de vânătăi. Tati se holba acum la oglindă. Puteai să-i auzi roțițele învârtindu-i-se în creier.

— Hayleigh, spune-mi sincer, tu ai făcut asta?

Hayleigh se uită la oglindă ca și cum avaria majoră pe care i-o provocase ar fi fost greu de identificat, ca și cum n-ar fi arătat de parcă ar fi zburat un avion direct prin oglindă.

— Ce anume?

— Normal că ea a făcut-o! Țipă Jonny. Mereu face așa. Urăște oglinzile. Face parte din nebunia ei totală și completă.

— Taci, Jonny, las-o să vorbească.

Hayleigh lăsă capul în jos și aprobă.

Tati clătină din cap cu tristețe.

— Of, Hay. Trebuie să mergem din nou la terapie.

Și începu s-o împingă spre ieșirea din toalete.

Scăpase! De necrezut. Jonny în persoană îi oferise un alibi complet credibil, sănătoase să-i fie șosetele alea împuțite.

Încă se ștergea pe păr cu prosopul când, la jumătatea drumului spre cameră, observă caietul de exerciții înghesuit într-o parte în scaunul cu roțile și își aminti brusc că lăsase biletul de adio pe scaunul din baie.

Lăsase biletul de adio pe scaunul din baie.

Slavă Domnului că nu-l văzuse tati.

Vacă imbecilă și proastă. Ce putea să facă acum? Nu putea să-l lase acolo, pur și simplu. Semnase prostia cu numele ei

complet, inclusiv cu inițiala tatălui. De ce naiba făcuse asta? Știuse tot timpul că biletul ăla putea să se transforme într-o povară. Reciti textul în minte. Oare putea să i se dea o conotație inocentă? Nu, oricum l-ai citi, era complet lipsit de ambiguitate. Trebuia să se întoarcă și să-l recupereze. Și trebuia să facă asta acum, înainte să intre în acțiune draga de mami. Puse frâna la scaunul cu roțile.

— Stai puțin, trebuie să ne-ntoarcem.

— De ce?

Tati era iritat. Fusesse, probabil, admonestat verbal și avea idee despre cum urmau să fie primite știrile despre ultimul asalt al lui Hayleigh asupra oglinzii în anumite cercuri.

— Ce mai e *acum*, Hayleigh?

În loc să-i ofere ocazia să-i refuze permisiunea sau, mai rău, să-l trimită pe Jonny înapoi la baie, Hayleigh întoarse scaunul cu roțile, eliberă frâna și o luă spre baie cu o viteză atât de mare, încât probabil că lăasă urme de cauciucuri pe hol.

— Am uitat ceva, spuse ea.

— Cumva ți-ai uitat capul? chițai extaziat porcușorul de frate pe care-l avea. Ți-ai uitat cumva capul, schizoida naibii?

— Jonny, îl certă tati. N-ai voie să folosești cuvântul ăla.

— Care cuvânt? Schizoidă sau naiba?

— Nici unul din ele, spuse tati.

Hayleigh aruncă o privire înapoi. Tati o urma, la naiba, iar Jonny dansa în jurul lui ca Dash din *Incredibilii*. Pur și simplu nu putea să meargă suficient de repede cu scaunul cu roțile ca să păstreze un avans suficient, mai ales că trebuia să intre în baie cu spatele. Se gândi să intre cu fața și să deschidă ușa cu piciorul bolnav, dar lipsa de analgezice din organism elimina opțiunea asta: ar fi putut să leșine de durere și totul ar fi fost pierdut. Era atât de aproape acum să scape basma curată, încât nu îndrăznea să riște.

Tati o ajunsese din urmă în dreptul ușii și preluă controlul scaunului cu roțile.

— Ce-ai uitat?

— Mi-am lăsat niște teme pe scaunul din baie.

Tati oftă enervat și-o împinse spre ușa cabinei, care era încă întredeschisă. Hayleigh văzu imediat biletul. Nici măcar nu avusese inspirația să-l lase cu fața în jos. Se întinse, îl apucă repede și-l îndesă în caietul de exerciții.

— Ți-ai adus temele la baie?

Hayleigh dădu din umeri.

— Să am ceva de făcut cât așteptam să se umple cada.

În momentul acela, aruncă o privire spre cada în care apa se învoldura spre scurgere și prinse un reflex de lumină din ciobul de oglindă.

Scăpă prosopul astfel încât tati să fie nevoit să se aplece și să-l ridice. Se uită în sus. Apa se agita peste fragmentul de oglindă și lumina reflectată din el făcea pe tavan niște jocuri de parcă era Clopoșica Tinker Bell.

Tati îi întinse prosopul, iar Hayleigh îl luă. Tati începu să se întoarcă spre cadă, așa că Hayleigh împinse scaunul cu roțile spre el și-l lovi puternic în fluierul piciorului.

— La naiba, Hayleigh! spuse el și se aplecă să-și maseze piciorul.

— N-ai voie să spui asta, schizoidule, îl admonestă Jonny.

— Îmi pare rău, tati. Încercam doar să grăbesc puțin lucrurile. Ai pățit ceva?

— O să-mi treacă. Să mergem, spuse tati morocănos și-o împinse din nou afară, șchiopătând.

Criza fusese evitată. Hayleigh își strânse caietul de exerciții la piept. Tot mai trebuia să scape de bilet, evident, și cum urma să fie sub paza Ochiului Atoatevăzător în viitorul previzibil, nu se putea gândi decât la un singur mod în care putea să facă asta în siguranță.

Se întrebă rapid câte calorii avea o foaie de caiet de exerciții.

Cinzece și unu

Abia după ce P și escorta lui profitaseră de toate ședințele foto, dăduseră pe gât băuturile, își frecaseră umerii și părăsiseră petrecerea, reuși Jeremy să găsească o ocazie să examineze conținutul cutiuței de argint de la Anton. Se piti în sala de baie din holul VIP al clubului. Afară, starurile rock, starurile pop, fotbalistii și supermodelele începuseră abia acum să petreacă de-adevăratelea, după ce plecase dirigințele. Întredeschise capacul cutiuței.

Jeremy nu era un expert în chestiunile de genul ăsta, dimpotrivă. Dar știa, din rețeta lui Grenville Roberts de prăjitură Victoria cu pandișpan, cum arătau zece grame de praf de copt. În cutiuță se afla aproape dublul cantității respective de pudră. Ba chiar mai mult. Evident, Anton nu-i oferise cutiuța doar pentru uz personal. Era suficientă marfă acolo cât să-i facă praf pe toți, așa cum zisese și agentul din serviciile secrete. Oare așa se jucau băieții mari? Totul i se părea josnic lui Jeremy. Ce putea să mai urmeze? Proxenetismul?

Ușa de la sala de baie se deschise, iar Jeremy trânti capacul cutiei, simțindu-se vinovat. Un tânăr și o tânără intrară cu zgomot și începură să se pipăie serios, plimbându-și mâinile în sus și în jos unul pe corpul celuilalt. Jeremy îi recunoscuse, deși nu după nume, dar știa că amândoi făceau parte din niște grupuri pop fabricate. Gagica era din Gurlz Banned, iar tipul din Big Boys Cry. Erau foarte preocupați, evident fără să știe că Jeremy era acolo, iar când mâna tipului începu să umble în chiloții fetei, Jeremy se gândi să-și facă simțită prezența.

— Stați calmi, copii. O să ni se facă poftă tuturor.

Nu catadicsiră să se oprească din preludiu. Nici măcar nu părură rușinați. Tipul se uită doar peste umărul fetei și rânji către Jeremy.

— Așteaptă să-ți vină rândul, ha? Așteaptă să-ți vină rândul.

Apoi văzu cutiuța lui Jeremy, iar asta îl distrase de la treburile amoroase în care era implicat.

— Hei, ai ceva praf, frate?

Jeremy fusese pe cale să arunce porcăria la closet. Dădu din umeri.

— Da, am praf. Vrei?

— Băga-mi-aș, da.

Ochii i se măriseră și-i curgeau balele ca unui câine.

Neavând la el nici unul dintre accesoriile absolut inutile ale artei drogurilor, Jeremy încercă să verse cât pentru două linii pe blatul din marmură al chiuvetei, dar nu reuși să-și controleze mișcarea și vărsă prea mult.

Ochii tipului se măriră și mai și.

— Băga-mi-aș. Vorbești serios? Frate, ai juma' de Columbia acolo.

Jeremy ridică din nou din umeri.

— Te rog, ești invitatul meu.

— Beton.

Tipul își frecă mâinile.

— Mamăăăă, ce petrecere tare. Amy, cheamă-le pe fete.

Tipa se clătină spre ușă, pe niște pantofi care fuseseră gândiți să-i facă picioarele mai frumoase în poze – lucru pe care-l făceau cu brio, aprecie Jeremy –, dar pe care era imposibil de mers.

— Nu le spune ălorlalți, da?

Amy dădu din cap și plecă.

— Beton.

Tipul își frecă din nou mâinile.

— Să ne delectăm.

Se pipăi prin buzunare.

— Băga-mi-aș. Ai cumva un card de credit?

Jeremy își scoase portofelul și-i întinse Amexul lui. Se gândise să-l folosească pe cel de la Tesco, dar decise că n-ar fi făcut o impresie prea bună.

Tipul își trase o linie generoasă cu Amexul lui Jeremy.

— Beton.

Se pipăi iar prin buzunare.

— Ai o hârtie de zece?

Jeremy își scoase din nou portofelul. Nu avea decât de douăzeci. Totuși, probabil că nu conta prea mult.

— Hai noroc, frate.

Începu să ruleze bancnota.

— N-am cash, frate. Ne dă ăștia doo sute cincizeci de lire pe săptămână bani de cheltuială. Poți să crezi? Doo sute cincizeci. Trei piese pe primul loc în top, una după alta, și ne dă numa' mărunțiș. Nici de ganja* nu ne-ajunge.

Se aplecă peste marmură, iar Jeremy se uită în altă parte.

Tipul fornăi puternic, apoi își dădu capul pe spate și strigă:

— Băga-mi-aș să-mi bag, băga-mi-aș, băga-mi-aș!

Se uită după Jeremy.

— Băi, e superpură, frate.

Îi întinse bancnota rulată lui Jeremy.

Jeremy clătină din cap.

— Poate mai târziu.

— Cum te cheamă, frate?

— Jeremy.

— Jeremiah.

Tipul rânji.

— Io sunt Jase, ha? făcu el și întinse mâna, cu palma în jos.

Jeremy i-o strânse.

Amy dădu buzna înapoi, hlizindu-se. Două dintre celelalte două Banned Gurlz se bălăngăniră înăuntru pe tocurile lor ridicole, fiecare din ele înarmată cu câte două sticle de

* Canabis (n.tr.).

sampanie. Amy se întoarce și încuie ușa. Jeremy începu să-și dorească să fi știut că posibilitatea asta îl includea și pe el.

— Pofuți, fetelor, făcu Jase un semn către muntele de coca, ca o gazdă generoasă ce era. Faceți-vă plinul.

Fetele traseră zgomotos din coca, pe rând. Lui Jeremy i se întoarce puțin stomacul pe dos. Părea ușor degradant, în opinia lui. Porcin. Ceva ce-ar trebui să faci în intimitate, zău așa.

După ce-și făcură toate plinul, Jason mai dădu o tură în carusel și reveni la preludiul cu Amy.

Celelalte două fete își îndreptară atenția spre Jeremy, mișcându-și mâinile în susul și în josul reverului hainei lui și lingându-și buzele date cu gloss.

— Ce zici, Justine?

— Cred că e chiar draguț.

— Ce zici, i-o tragem?

— Scoate-i cocoșelul. Să vedem ce mărime are.

Justine îngenunche și începu să-i desfacă fermoarul, pe când cealaltă îl apucă de gât și-și înfipse fără pic de romantism limba până în fundul gâtului.

Iată, asta era. Visul împlinit. Sex cu două femei. Un sfârșit clasic al unei zile epice. Iar fetele erau, fără îndoială, sublime. Doar pentru asta fuseseră angajate. Poate că nu erau cele mai elegante femei de pe planetă și nici pe departe cele mai inteligente, dar, vizual vorbind, erau uimitoare.

Și oare ce bărbat ar refuza, în poziția lui Jeremy?

Se dovedi că Jeremy însuși.

Justine încă se juca la fermoarul lui, pe când cealaltă își terminase asaltul și se dăduse mai în spate, pentru a-și scoate bluza peste cap. Când se uită la fata îngenuncheată în fața lui, lui Jeremy îi reveni în minte brusc o imagine. Se trase înapoi și spuse:

— Îmi pare rău, fetelor. Nu-mi place să sparg gașca, dar mă tem că nu sunt disponibil.

Justine nici măcar nu păru uimită. Se ridică și spuse:

— Ești sigur?

— Îmi pare rău, dar sunt sigur.

— Mă rog, dacă nu suntem pe gustul tău, poate să te rezolve Jase. Nu-i așa, Jase?

Jason, care momentan era beneficiarul unei felații foarte zgomotoase de la Amy, rânji și spuse:

— Nu-ți fage griji, frate. Ți-o sug eu, dacă preferi.

Jeremy le mulțumi tuturor, dar îi asigură că *nu* asta prefera, cu siguranță.

În timp ce Amy se ocupa în continuare de Jason, celelalte două fete se apucară să se sărute una pe alta, dezbrăcate până la chiloți. Chiloți La Perla, mai exact. Dacă făceau asta ca să-l distreze pe Jeremy sau dacă era de fapt un lucru care le distra *pe ele*, nu era prea clar. Cu siguranță, Jeremy începuse să regrete gestul lui de noblete și fu o ușurare să vadă cum Jason își termină treaba cu un strigăt zgomotos: „Pe *asta* n-o vrea înapoi!”, își ridică fermoarul, luă cardul Amex al lui Jeremy și întrebă:

— Mai vrea cineva?

Jeremy fu nevoit să-și piardă vremea cu ei până reușiră să termine muntele de cocaină, ca să-și poată recupera cardul Amex și banii – nici unul dintre aceste superstaruri pop nu avea un card de credit sau măcar o bancnotă din târâmul lumesc.

Se distrară copios. Cei patru interpretară *Joy to the World* de Three Dog Night în cinstea lui, deși habar n-aveau cuvintele și nici măcar melodia. Gândul că aceste persoane își cântigau existența din cântat era destul de greu de înțeles. Ori inginerii din studiourile de înregistrări erau geniali, ori cântase altcineva în locul lor.

Jeremy se scuză, schimbare cu toți numere de telefon mobil, iar el îi lăsă în toaletă, cântând, pentru a cincisprezecea oară, *Jeremiah was a Bullfrog*. Repetiția nu ajuta deloc la melodicitate. Se gândi să le lase restul de marfă, dar adevărul era că idioții ar fi putut să se omoare cu ea. Nu păreau capabili să-și solicite mințile juvenile pentru a înțelege noțiunea de

„destul“. Luă cutia cu el. Probabil că avea s-o arunce la toaletă odată ajuns acasă.

Părăsi clubul și păși în întunericul tăios de afară. Câțiva *paparazzi* care așteptau dezbătura dacă să-i facă sau nu o poză, dar deciseră să nu irosească spațiul de pe cardurile flash compacte. Fusesse o zi grea. Jeremy făcu semn către unul dintre taxiurile care așteptau.

Deci asta însemna sex, droguri și rock'n'roll, nu? Din partea lui Jeremy, n-aveau decât să se spele pe cap cu ele.

Partea a treia

21 martie

MENIUL ZILEI

Foie gras la tigaie cu homar umplut în sos Sauternes

Chiftele de pui cu cartofi prăjiți și broccoli

Absolut nimic

Nu există nimic convențional în înțelepciune.

Nu există nimic bun în simțuri.

(ROB GRANT, *Sunt gras? Ia mai slăbiți-mă!*, 2006)

Cinzece și doi

Se punea ceva la cale. Ceva era foarte în neregulă.

În deșertul mohorât care devenise viața lui Hayleigh de la finalul eșuat – un limbo în care nu era moartă, dar nici nu putea spune că era vie –, corvezile plictisitoare și fără sfârșit erau constante și neschimbate. Nici măcar nu mai putea să aștepte cu speranță weekendurile, nu mai avea pur și simplu nimic de așteptat, toate zilele se topeau una într-alta, într-un continuum gigantic, unitar și oribil. Renunțase la toată povestea cu eutanasia, cel puțin pe durata prizonieratului. Nu putea, când ajungea să se gândească la asta, să îndure *violența* brută pe care-o implica. Când îl planificase, actul final păruse ceva calm, senin și demn. Dar nu era așa. Era de fapt un film horror cu ciopârțeli. Era *Scream*, pe care se presupunea că n-ar fi avut voie să-l vadă, dar, pe vremea când i se permitea să doarmă la prietenele ei, exista întotdeauna fratele cuiva care avea un DVD interzis sau părinți mai permisivi, căroră nu părea să le pese de clasificarea filmelor. Și, dacă tot exista prilejul, cum puteai să *nu* te uiți la un film cu zeița dietelor, Courtney Cox Arquette, așa înspăimântător cum era?

Cuvântul-cheie era conformarea. Hayleigh se conforma. Pur și simplu renunțase la luptă. Făcea ce i se cerea într-un fel distant, fără să comenteze. Reluase vizitele la terapeut. Îl asculta. Îi răspundea la întrebări și-i dădea răspunsuri politicoase, chiar dacă într-un fel detașat. Își mânca mâncarea, fără bucurie și fără poftă, dar o mânca. Încetase să se preocupe de ceea ce avea în farfurie. Pretindea pur și simplu că totul era un fel de terci pentru astronauti. Cârnați, cartofi, cremă: nu mai conta, erau toate la fel pentru Hayleigh. Puteau să-i

dea să mănânce copite de vită în sos de otravă de șobolani și nici n-ar fi băgat de seamă. În primele zile ale regimului de conformare, vomitase după fiecare masă, fără să vrea, iar asta provocase o mare consternare și multe scrâșnete, dar apoi se obișnuise, iar ceea ce îngurgita avea acum bunul obicei să rămână acolo.

Se și simțea ca un astronaut: plutind cu încetinitorul la gravitate zero, prin fumul fără formă al spațiului infinit; se trezea, mânca, mânca, mânca și apoi dormea. Nu mai era în greva vorbitului, dar vorbea foarte rar, oricum, în afară de cabinetul doctorului de nebuni. Ce ar fi avut să spună? Mami, evident, sporovăia întruna cu ea, dar ar fi putut la fel de bine să stea de vorbă cu o persoană în comă. Hayleigh nu avea nici un dubiu, mama ei înnebunea încet, dar inexorabil.

Dar acum se întâmpla ceva. Ceva care ar putea fi, Dumnezeu mare, interesant.

Mai întâi, venise un tip la ea în cameră. Era destul de drăguț, deși lui Hayleigh nu-i plăceau în mod normal bărbații mai în vârstă, iar ăsta era de-a dreptul *antic*. Trebuia să aibă cel puțin douăzeci și șapte de ani. Era îmbrăcat cu un costum foarte drăguț și avea cea mai frumoasă tunsoare pe care-o văzuse la un om în viața reală. Cea mai mare parte a personalului masculin din spital părea să-și facă freza la același frizer-măcelar care cu siguranță fusese prins într-un fel de buclă temporală și nu putea să facă decât freze copiate din catalogul Gratton din 1954. Îi zâmbise (un zâmbet fantastic, cu niște dinți fantastici) și-o întrebasese despre peretele ei cu Jason. Se înroșise (ca o vacă proastă ce era) și-i răspunsese, iar apoi tipul i se adresase lui mami și ieșiseră amândoi din cameră.

Hayleigh nu reușise să le prindă toate șoaptele conspirative, dar mami se întorsese în cameră, încercând din greu să nu pară încântată. Doar că n-o păcălea pe Hayleigh așa ușor. De-acum erau – stați, nu vomitați – colege de cameră. Hayleigh o întrebasese despre ce era vorba, dar mami spusese că nu era sigură și că probabil că nu era nimic, numai că apoi Drăguțul băgase capul pe ușă, dăduse din cap și ridicase

degetul mare către mami, care acum încerca *pe bune* să nu pară încântată.

Iar ciudățeniile nu se opreau aici. Mami o dusesese la baie în scaunul cu roțile și o spălase pe cap, cu șampon adevărat. Oglinda, din fericire, fusese reparată între timp și Hayleigh nu era sigură că mami aflase ceva despre incident. Cu siguranță însă că nu se mai pomenise nimic de el de-atunci.

Apoi, din ce în ce mai curios, mami o dusesese pe Hayleigh înapoi în cameră și-i uscaseră părul cu föhnul. Nu-i mai fusese uscat părul cu föhnul de când intrase pe ușile spitalului, cu aproape trei săptămâni în urmă.

Iar apoi mami o ajutase să se îmbrace. Cu *haine*. Se obișnuise atât de tare să poarte halatul alb de spital, cu deschizătura umilitoare pe spate, încât uitase cum era să fii îmbrăcat cu haine.

Pe urmă Drăguțul venise înapoi, cu o pungă de la Boots the Chemists în care era o trusă de machiaj adevărat, nu din alea pentru copii, care de obicei erau apanajul exclusiv al dormitului la prietene, pentru că tati nu era de acord să te machiezi, ca nu cumva să te transformi într-o femeie, iar mami începuse s-o machieze.

În tot acest timp, Hayleigh trăgea de ea, încercând să afle ce se întâmpla, însă tot ce putu mami să spună, atunci când reuși să se oprească din rânjit, fu că era o surpriză și că Hayleigh avea să afle cât de curând posibil.

Iar când mami termină machiajul – fond de ten, pudră, fard de pleoape, gloss, formula completă, ba chiar și un pic de parfum Chanel – se dădu înapoi și-și admiră munca, după care declară că Hayleigh arăta absolut sublim, lucru despre care, dacă nu cumva unul dintre chirurgii din *Nip/Tuck* se strecurase în camera ei fără să știe și-i făcuse în secret o operație majoră de reconstrucție facială, Hayleigh avea îndoieli serioase.

După care se întâmplă.

N-o să ghiciți niciodată, toată viața, cine anume intră în cameră.

Serios, ați putea să faceți infarct și să muriți pe loc.

Cincizeci și trei

Jeremy se plimba la întâmplare pe coridoarele Spitalului Regal din Londra. Participase la câteva tururi oficiale ale mai multor instituții, dar nu era atât de fraier să se lase dus de nas de spectacolele pe care acei artiști de doi bani le puseseră în scenă pentru el. Prin urmare, făcuse niște cercetări pe cont propriu. Nu era deloc greu. Securitatea din majoritatea spitalelor era aproape inexistentă, cu excepția câtorva secții de maternitate. Iar ceea ce găsisese, sincer vorbind, îl oripilase. Coridoare nesfârșite pe marginea cărora se înșirau cărucioare care fuseseră redenumite „paturi”, pentru a atinge obiectivele stabilite de guvern, multe dintre ele cu oameni bolnavi. Moralul personalului era aproape la pământ, de la doctorii cu cele mai înalte calificări până la îngrijitorii și oamenii de serviciu din Europa de Est, care aveau o oră și jumătate pauză de masă, neplătită, evident, dar n-aveau unde să ia masa: n-aveau nici măcar unde să stea jos, în schimb, erau plătiți ca niște coșari dickensieni. Întregul edificiu al Ministerului Sănătății se ducea de râpă vizibil, iar el primise instrucțiuni să dea cu var peste crăpături.

Bun, nu era treaba lui să scoată adevărul la iveală. Nu era om de știință, nici jurnalist. Treaba lui era să-i facă pe clienții lui să arate bine. Treaba lui era să sucească lucrurile. Deși nu se mai numea așa, cuvântul „a suci” având conotații negative. De fapt, trebuia să *realinieze percepțiile*. Nu trebuia să mintă – dacă mințai, n-aveai cum să rezisti prea mult în industria asta – trebuia să adopte... cum numise Jemma asta? Dean Martin? Nu, trebuia să adopte abordarea Bing Crosby. Să accentueze punctele pozitive și să le elimine pe cele negative, fără

să se atingă de ce era între ele. Zâmbi când își aduse aminte de felul cum îi fredonase ea povestea asta, cu vocea ei baritonă, înspăimântătoare până la convingere, cu fața contorsionată în toate felurile.

Ce-i trebuia Ministerului Sănătății de fapt erau niște miliarde de lire. Ce-i trebuia de fapt era să le lase mână liberă doctorilor și să arunce lipitorile de administratori de pe ferestrele birourilor lor de la cel mai înalt etaj. Ce primea în schimb Ministerul era Jeremy Slank, niște mortar și niște vopsea, un logo nou și drăguț, plus câteva milioane de lire pentru publicitate.

Asta nu-l făcea să se simtă bine, dar era treaba lui și avea s-o facă, ba încă foarte bine. La urma urmelor, având în vedere că acum era partener, cu niște onorarii nerușinat de mari, doar contractul ăsta avea să-l facă milionar până la sfârșitul anului. În plus, poate că va avea ocazia să introducă și câteva schimbări pozitive. Trebuiau să înceteze să externalizeze contractele de curățenie și să readucă aceste servicii în subordinea spitalelor. Asta n-ar costa prea mult, în schimb, ar salva vieți la propriu. Poate că, dacă făcea o treabă suficient de bună, avea să i se ivească ocazia să-i convingă de necesitatea asta.

Apoi o văzuse. Stafia. O tânără – era aproape imposibil să-ți dai seama exact câți ani avea – atât de slabă și de fragilă, încât se părea că o suflare mai puternică putea s-o rupă în două. Avea ochii îngropați în cap, în niște cearcăne vineții imense. Arăta ca unul dintre copiii adăpostii sub halatul Stafiei Cadoului din versiunea animată a *Colindului de Crăciun*: fetița numită „Founea”. Era într-un scaun cu rotile, iar cineva care o iubea îi colorase cu răbdare ghipsul cu o carioca violet. Bineînțeles, arăta foarte bolnavă, dar nu asta-i frânșese inima lui Jeremy când se uitase la ea. Ochii ei îl înnebuniseră. Era ca și cum un copil sănătos fusese încuiat în trupul unui copil fragil. Ca și cum ar fi avut nevoie de cineva care s-o salveze. Ca și cum – iar Jeremy n-avea idee de ce-i venise în minte cuvântul ăsta – ca și cum ar fi avut nevoie de un erou.

Apoi văzuse montajul de pe peretele din rezerva ei și-l recunoscu pe idiotul de la petrecerea de lansare. Poate că reușea totuși să facă ceva pentru ea. Nu neapărat să fie eroul ei. Doar să organizeze ceva ca să-i înveselească ziua.

Dădu un telefon.

— Jase?

— Ia zi, frate.

— Jeremy la telefon. Jeremy Slank.

O tăcere confuză.

— Ne-am întâlnit la petrecerea de lansare a Fermelor de sănătate, săptămâna trecută, ții minte?

— Scuze, frate, dar eram cam terminat.

— Ți l-am prezentat pe prietenul meu, *Charlie*.

— A, corect. M-am prins. Broscoiul, ha? Cum merge treaba, frate?

— Bine. Auzi, ești prin zonă? În Londra, vreau să zic.

— Da. Sunt pe *chill* cu gașca.

— Auzi, vreau să te rog ceva: crezi că poți să vii până la Spitalul Regal?

— Frate, nu știu ce să zic. Am ceva treabă. Scriem o piesă, știi?

Jeremy zâmbi. Tipul nu putea nici să-și scrie numele pe nisip cu un băț, dacă l-ar fi ghidat cineva. Pe fundal se auzea un zgomot de PlayStation.

— Apreciez asta, Jase. Doar că, știi, e o fată aici, e superbolnavă, cred că dacă ai veni s-o vizitezi, s-ar...

— Vrei să i-o trag?

— Să i-o *tragi*? Nu. E doar un copil. Și e superbolnavă.

— Frate, nu mă cunoști. Fut orice.

Se auziră hohotele de râs ale găștii.

— Nu-mi place să-ți cer favoruri, dar e vorba doar de juma' de oră, iar pentru fată ar însemna enorm... Dacă ai vedea-o, ai veni aici într-o secundă.

— Mai ai marfă de-aia bună?

— Isuse, vorbim pe mobil, omule.

— Scuze, frate.

La care individul adoptă ceea ce își imaginează Jeremy că ar fi interpretarea lui Jason Black a discursului unui om cu un IQ normal:

— Jeremiah, crezi că încântătorul tău prieten Charles ar putea fi prezent, ha?

Jeremy clătină din cap. Trebuia să ia un taxi înapoi acasă. Bine că nu-și adusese aminte să arunce porcăria la closet.

— Da, Jase. Charlie o să fie-aici.

— Beton, amigo.

Jeremy presupuse că ăsta era un fel de răspuns afirmativ.

— Deci vii?

— Ies pe ușă în momentul ăsta.

— Super. Ne vedem la lifturi la etajul cinci într-o oră.

— S-a făcut.

Jeremy se întâlnește cu Jason la lift. Flirta cu o asistentă când se deschisera ușile, fără prea mare succes, dacă era să se ia după expresia de pe fața ei. Jason îi zâmbi larg lui Jeremy și-i dădu mâna, cu palma în jos.

— Tare, omule. Arăți beton.

— Și tu, Jase, minți Jeremy.

Tipul arăta și mirosea ca și cum nu se spălase de-o săptămână și ca și cum nu-și mai schimbase hainele de două. Era foarte probabil să fie așa: probabil că o ținea într-un chef 24 de ore din 24, 7 zile din 7. De fapt, nu era...? Ba da. Purta același tricou pe care-l avusese la petrecerea de lansare: un tricou subțire, mulat, galben deschis cu dungi verticale albastre și roșii. Oamenii ăștia n-aveau și ei un anturaj? Cu siguranță, trebuia să existe cineva care să le asigure garderoba, nu? Sau asta se întâmpla doar mai sus în lanțul trofic al industriei pop? Evident, purta ochelarii de soare obligatorii pentru starurile rock în devenire, deși lumina din spital era mai degrabă intimă.

— E chiar aici.

— Stai, stai. Cum rămâne cu praful?

— Păi credeam că vrei s-o vezi cu capul limpede.

— N-am avut capul limpede de cinci ani, frate. Urăsc starea asta. Am nevoie de praf ca să *mă facă* să am capul limpede.

Jeremy se uită în jur, apoi scormoni în buzunarul din stânga și palmă discret cutia de argint.

Jason clătină din cap.

— Nu, nu, nu, frate. Trebuie să dai mereu cu mâna dreaptă și să primești cu stânga, ha?

Ce? Nonsensuri de drogați. Jeremy schimbă mâna, dublând astfel riscul de-a fi detectat, iar apoi pasă cutiuța.

— Super.

Jason palmă cutiuța cu dexteritate. Se linse pe buze. Cândul la droguri îl făcea să bălească.

— Unde e cea mai apropiată, hm, toaletă?

Jeremy dădu din cap în direcția toaletelor.

— Vrei să vii cu mine?

— Nu acum, mersi.

— Treaba ta.

Jason o luă spre baie, mergând ca și cum ar fi avut un pepene între picioare. Oare așa mergeau tinerii *cool* în ziua de azi sau doar era în recuperare după o operație la boase?

Jeremy așteptă. Deși toaletele erau la cel puțin douăzeci de metri distanță, îl auzi pe Jason horcăind, însă apoi auzi un strigăt ininteligibil, urmat de „băga-mi-aș” și de un „Yippee!” de cowboy.

Își din baie câteva secunde mai târziu, arătând mult mai fericit. Făcu vreo câțiva pași spre Jeremy, însă apoi își aminti cum trebuia de fapt să meargă și-și reluă crăcăneala.

— Jeremiah, asta-i marfă adevărată. E pură, direct din fabrica de coca.

Își ridică mâna dreaptă, cu palma în jos, pentru a returna cutiuța.

Jeremy clătină din cap.

— Păstrează-o, frate.

— Serious?

— E-a ta.

— Fugi pe câmp! Mamăă, asta trebuie să valoreze cam o mie, frate, ha?

— Îmi faci o favoare.

— Ești un tip pe care mă pot baza.

— Nu mai spune.

— Auzi, dacă te sun, poți să-mi faci rost...

— Jase, nu sunt dealer.

— Nu te ofusca, frate.

— Stai liniștit.

Jason se uită la cutie, iar apoi o băgă în buzunar. Își frecă mâinile.

— Ia zi, unde-i gagică?

Jeremy încercă să nu tresară.

— Pe-aici. O cheamă Hayleigh.

— Beton. Ca pe motocicletă, ha?

— Nu, aia e Harley.

— Mă rog.

— Pe-aici.

Jeremy făcu semn spre coridor și se întoarse.

— Stai așa, frate.

Jason căscă gura mare și începu să facă o serie de zgomote bizare din gât, ca și cum s-ar fi sufocat.

— Kukkkrrrrrk, kukkkrrrrrk...

— Te simți bine?

Jason confirmă din cap, dar continuă să scoată zgomotele. Jeremy se uită în jur îngrijorat, ca să vadă dacă exista vreun doctor sau vreo asistentă în preajmă la care să apeleze să-l salveze pe Jason, în caz că pătea ceva.

Jason vorbi, dar vocea îi şuiera adânc de undeva din piept.

— La dracu', frate, cred că mi-am anesteziat gâtul.

Puoc o mână pe umărul lui Jeremy ca să se susțină și-și dădu capul pe spate. Continua să scoată sunetele alea – *Kukkkrrrrrk, kukkkrrrrrk, kukkkrrrrrk* –, ca și cum cineva ar fi încercat să-l sufocare. Dacă se sufoca și murea? Dacă murea de supradoză?

Dacă murea pe loc, chiar acolo, cu drogurile de la Jeremy la el?

Dar se opri într-un târziu, horcăi puternic și se ridică.

— Cum spuneam, frate. Marfa asta e *adevărată*.

Se înroșise la față și transpira, înmiresmând atmosfera. Jeremy îi oferî nîște parfum, dar Jason spuse că era *chill* și se îndreptară spre camera lui Hayleigh. Pe tricoul lui Jason se vedeau nîște pete albe, dar Jeremy nu-și dădea seama dacă erau fire de coca rătăcite sau doar mătreață. Din fericire, copila avea să fie prea extaziată de întîlnire ca să se uite atent la el.

Chiar înainte să ajungă la ușă, Jeremy se opri și dădu din cap ca să-i arate lui Jason că acela era locul. Jason dădu la rîndul lui din cap, scoase un ultim horcăit și intră în cameră clătîndu-se.

Jeremy îl auzi spunînd „Cum merge, Harley?” mai tare decît ar fi fost cazul, cu o voce de vedetă, apoi se sprijini de perete ca să plece. Nu ajunsese nici la jumătatea holului cînd auzi un „Stai!” iar Carla, mama fetei, veni în fugă după el. Se întoarsc și-i zîmbi. Nu-și dădea seama ce ar fi trebuit să înțeleagă din expresia ei. Avea gura strîmbată, ca și cum și-ar fi mușcat buzele. Oare urma să-i tragă una?

— Domnule, ești extraordinar.

I se formau lacrimi în colțul ochilor.

— Ei, nici chiar așa, spuse Jeremy. Serios, acum.

— Cred că ești un înger sau așa ceva.

— Carla, nu sunt nici pe departe asta. N-am făcut decît să dau un telefon.

— N-ai făcut, probabil, decît să salvezi viața acestei fetei, fără s-o știi.

Jeremy nu putu decît să zîmbească. N-avea nici cea mai vagă idee ce s-ar putea răspunde la așa ceva. Căută în buzunarul de la haină.

— Știi, aș vrea să mă ții la curent cu starea ei.

Îi întinse cartea lui de vizită.

— Mă suni când o să se simtă destul de bine ca să meargă
acasă?

— Jeremy Slank, șopti Carla. O să fii invitatul de onoare
la majoratul ei și-o să stai la masa mea, chiar lângă mine, la
nunta ei.

Jeremy dădu din cap.

— Rămâne stabilit, în cazul ăsta.

Zâmbi din nou și se întoarse să plece.

— Stai puțin, domnule înger. N-o să părăsești clădirea fără
să îți rupus celui mai mare, mai zgomotos și mai obositor sărut
pe care o să trebuiască să-l înduri în viața asta.

Iar Jeremy o lăsă pe femeie să-l sărute pe obraz, într-adevăr
foarte zgomotos, și chiar o ținu puțin în brațe, în timp ce ea
suplina neajutorată pe umărul costumului Armani.

Cincizeci și patru

Fusese extraordinar de mișto la început, când intrase în cameră și-i greșise puțin numele, dar nu conta asta, era acolo *în persoană*, și avusese senzația că avea să-i sară inima din piept și avea s-o ia de nebună la fugă prin Londra, să facă maratonul de una singură. Era literalmente fără cuvinte. Probabil că arăta ca o legumă spălată pe creier, cu gura căscată, și, din cât își dădea seama, cu balele curgând. Dar se apropiase de ea, cu brațele larg deschise, cu zâmbetul lui larg cu gropițe pe toată fața, și-i luase capul în mâini, sărutând-o cu zgomot pe frunte.

Și *putea*. Vai, în ce hal putea să pută. Da, corect. Probabil că lucrase fără întrerupere în studio, pentru că erau deja puțin în urmă cu noul album, și își făcuse timp cât s-o viziteze pe Hayleigh personal, așa că n-avea cum să se supere pe un lucru mărunț cum era mirosul leșinător de transpirație.

Apoi se așezase pe canapea, se lăsase pe spate cu un gest de vedetă, cu brațele în lături, își dăduse capul pe spate și scosese cel mai oribil horcăit pe care-l auzise vreodată Hayleigh în întreaga ei viață. Iar asta, fără glumă, fusese momentul *cel mai bun* al întâlnirii.

Petrecu următoarele cinci minute stând acolo, cu piciorul drept încrucișat peste cel stâng, formând un triunghi, uitându-se pur și simplu la tavan. Apoi ieși într-un târziu din transă și se uită în jos, cu o reacție de uimire, ca și cum ar fi fost surprins s-o vadă acolo. Horcăi din nou, apoi o întrebă de ce era internată. Hayleigh zâmbi sfios și arată spre picior. El se holbă la picior ridicol de mult timp.

— Violet, ha, zise el perspicace.

— Poți să-ți dai seama de ce, Jase?

— Nu, frate, deloc. Cumva ortopedul tău e artistul cunoscut anterior sub numele de „Prince“?

Apoi răsese la gluma asta pentru următoarele douăzeci de minute, cu un râs care se transformă într-un acces ciudat de tuse, cu gura deschisă într-un oval gigantic, în timp ce fața i se înroșea din ce în ce mai tare, iar de undeva din adâncul pieptului îi ieșeau niște sunete ciudate de sufocare. Hayleigh se uită în jur la butonul de urgență. Se gândi că poate avea nevoie să cheme o targă.

— Băga-mi-aș, spuse el când își reveni într-un târziu. Scuză-mă, păpușă. Am oleacă de gripă.

Hayleigh se strădui să pretindă că nu se întâmplase nimic ciudat.

— E culoarea ta favorită, Jason.

— Ce anume?

— Violetul.

— Serios? Băga-mi-aș.

Se uită în jur, la peretele cu postere, și sări în picioare.

— La dracu', frate. E un tapet cu mine. Ce dracu' e asta?

Hayleigh se foi în scaun. Observă un muc imens care începuse să i se scurgă din nas. Jason, care era preocupat să studieze omagiul, părea că nu-și dăduse seama. De nimic.

Se întoarse spre ea și, încă o dată, păru șocat să vadă că mai exista cineva în cameră în afară de el.

— Băga-mi-aș, fată. Ești o scorpie slăbănoagă, ha?

Mucii îi ajunseseră acum până la gură. Holbându-se la ea în continuare, Jason își scoase limba și trase în gură mucul uriaș. Îl mestecă gânditor o vreme, după care-l înghiți.

— Mie-mi plac gagicile cu ceva mai multă carne pe ele.

Apoi își șterse restul de muci de pe buza superioară cu două degete și își *linse degetele*.

Lui Hayleigh începu să i se facă rău.

Piciorul stâng al lui Jason intră în niște convulsii destul de violente. Era imposibil să-ți dai seama dacă mișcările erau voluntare sau nu. Își ridică încheietura și se uită la ea. Nu purta ceas.

— Bun, spuse el. Cred că e timpul s-o tai.

Dar nu se ridică. Rămase pur și simplu acolo, cu mâinile pe coapse, cu unul dintre picioare mimând *Lord of the Dance* fără partener, făcând niște grimase foarte dubioase, strâmbând din nas și mișcându-și buzele ca și cum ar fi vrut să-și întărească dinții.

— Bun, reluă el într-un târziu. Cred că e timpul s-o tai.

Și se ridică în picioare.

— Să te faci bine, da?

Hayleigh dădu din cap.

— Da.

Jason căută în buzunarul de la spate și scoase o carcasă de CD fără copertă.

— Ăsta-i noul nostru album. Nu e încă mixat. E ceva foarte rar. E de-a dreptul prețios, frate. Nici casa de discuri nu l-a ascultat încă.

Îi întinse carcasa lui Hayleigh. Fata o deschise cu înfrigurare. Era goală. O ridică să i-o arate.

— Jason, nu e nimic înăuntru.

— La dracu'. Cred că l-am uitat în calculator.

Se arată puțin rușinat o secundă.

— Vrei să-ți dau un autograf pe el?

Hayleigh dădu din cap și-i înapoie carcasa. Nu dădea doi bani dacă i-o semna sau nu. Porcăria era crăpată oricum, pentru că stătuse pe ea. Superautograf, pe o carcasă goală și crăpată de CD blank. De acum, nu mai voia decât să scape de el.

Se căută prin buzunare de mai multe ori.

— Ai ceva de scris?

Hayleigh se întoarse și se duse în scaunul cu roțile până la masă, de unde își luă penarul, dar, când se întoarse, Jason ajunsese deja la ușă.

— Ne mai vedem, păpușă, îi spuse el și adăugă: Mai pune ceva carne pe tine, da? Mie-mi place să am pe ce pune mâna.

Făcu un gest cu mâinile, ca și cum ar fi apucat pe cineva de fund, după care plecă. Luă și carcasa spartă de CD cu el.

CINCIZECI ȘI CINCI

Grenville se rostogoli din pat ca și cum ar fi căzut de pe cruce. Fu nevoit să se rostogolească. După – cât? Optsprezece luni? Nu, stai așa: după patru nopți pe salteaua aia, coloana vertebrală i se transformase pur și simplu în gelatină. Și nu o gelatină care să se țină. O gelatină extrem de dureroasă. Gelatină cu lame de ras peste tot în ea. Nu putea să stea drept nici dac-ar fi încercat din răputeri.

Se uită la ceas. Cinci patruzeci și cinci. Reușise să doarmă nelătmors timp de cincisprezece minute în zgomotul asurzitor al alarmei care se difuza în cameră și care nu înceta decât după ce te ridicai în picioare. Cum naiba făceau asta? Cum puteau să știe? Acum era pe podea, sprijinit pe palme și pe genunchi, dar evident că asta nu se putea considera stat în picioare, deoarece claxonul urla în continuare cu volumul la maximum.

Cu un mare efort de voință, reuși să se sprijine de capul patului și să se ridice într-un L dureros, cu capul sprijinit de tăblia patului. Claxonul urla în continuare. Își dădu capul pe spate și strigă:

— M-am trezit, nenorociții dracului. Acum *chiar* că ar trebui să se considere că m-am trezit.

Dar nu fu recompensat cu liniștea la care spera. Se uită în jur. Fostul jucător de rugby dormea în continuare. Admirabil. Abilități de dormit de talie mondială. Jos pălăria, frate. Grenville se îndreaptă spre dușuri, în poziția Cocoșatului și cu râmbetul lui malițios pe față.

De ce erau obligați să se trezească la cinci și jumătate dimineața era un mister bizar pentru Grenville. Oare exista vreo

rețetă secretă de slăbit cu trezitul ăsta înaintea cocoșilor? Ajuta cumva la reducerea depozitelor lipidice subcutanate dacă te trezeai și te culcai la aceleași ore ca un sugar de trei luni? Porni dușul, știind din amara experiență de până atunci că va dura cel puțin încă cincisprezece minute până când apa va fi suficient de caldă ca să nu-ți provoace degerături la extremități sau ca să nu faci infarct de la diferența de temperatură, apoi mai aveai o fereastră de cinci minute înainte ca sistemul de încălzire ecologic, pe panouri solare, să clacheze pentru restul zilei.

Se duse la chiuvetă și se spălă pe dinți. Începea să devină extrem de atașat de spălatul dinților. Era singurul moment al zilei în care chiar simțea vreun gust. Spălatul pe dinți era literalmente cea mai bună masă a zilei. Făcu duș și încercă să se șteargă cu cel mai mic prosop de baie pe care-l văzuse vreodată. Făcuse reclamație, în prima zi, că nu primiseră prosoape deloc, dar consultantul rezidențial îl asigurase că acestea erau prosoape de baie și nu șervete pentru față, așa cum presupusese Grenville în mod eronat.

Asta fusese una dintre cele cincizeci și șapte de reclamații pe care le înaintaseră Grenville și colegii lui de cameră în prima zi. În dimineața următoare, un deștept de la administrație lipise o foaie A4 pe ușa lor, pe care scria „Reședința Heinz”. Grenville nu se supăraseră. Asta arăta că măcar cineva, undeva în această administrație prezenta cel puțin urme vagi de inteligență.

Șase paturi se rupseseră deja în prima noapte, revărsându-și ocupanții, nu fără dureri considerabile. Un fost star pop cu un singur hit fusese înjunghiat în braț de o așchie imensă din cadrul rupt și fusese dus la spital cu elicopterul. Și nici măcar nu fusese primul din trupa lui Grenville care plecase. Fostul prezentator de emisiuni TV de dimineață și concurentul necâștigător de la *Big Brother* o tuliseră imediat după cină: ieșiseră din sala de mese, direct pe poartă, iar apoi continuaseră să meargă, fără să le pese prea mult în ce direcție. Grenville își dorise cu disperare să li se alăture. Primiseră la masă niște

lături. Nu, stai puțin, lăturile aveau gust. Porcii se încălecau unul pe altul ca să ajungă la lături, nu-i așa? Într-un fel greu de imaginat, magnificul maestru al lăturilor care își exersa talentele diabolice în bucătărie reușise să înlătore până și cea mai vagă urmă de gust din fiecare bucățică de mâncare de acolo. Nu existau condimente, nu existau sosuri. Totul era fiert sau gătit la aburi. Totul. Chiar și carnea. Piept de pui gătit la aburi. De necrezut. Dar răbdase și înghițise. Miza era mare pentru el. Și, fără îndoială, pierdea în greutate. Înfometarea avea, cu siguranță, efectul ăsta.

Dar asta nu-l oprise să se plângă de mâncare. Și chiar dacă nu părea să aibă vreun rezultat, continuase să facă reclamație după reclamație în ceea ce privește mâncarea, folosind formulele oficiale puse la dispoziție, după fiecare masă, pe larg și foarte detaliat.

Peste o zi sau două trebuia să înceapă să scrie editorialul. Va fi foarte greu să găsească partea pozitivă a experiențelor lui de până acum. Chiar foarte greu. Poate că trebuia să se gândească să înceapă de astăzi. Va fi nevoie de un talent imaginativ pe care nu și-l mai folosisese de prin clasele primare. Își luă halatul din cuier și își înfășură corpul ud în el. Pe etichetă scria că era *extra large*. Dacă trăgea tare de el și-l ținea bine cu ambele mâini, reușea să-l întindă cât să-și acopere unul dintre sfârcuri. Stomacul, cocoșelul, celălalt sfârc și totul la nord și la sud de ele atârneau la vedere pentru toată lumea. Slavă lui Dumnezeu cel milostiv că făcuse scandal cu dormitoarele mixte.

Bagajele lor ajunseseră într-un târziu ieri, ceea ce fusese un lucru bun. Grenville își petrecuse primele două zile și primele două nopți îmbrăcat în uniforma de bucătar care, după opt sesiuni complete de exerciții, după nenumărate jocuri de tenis de masă și o plimbare obositoare pe circuitul în natură, începuse nu doar să miroasă, ci și să evolueze. Câștigase suficiente credite să-și cumpere ceva de îmbrăcat, poate chiar mai multe lucruri – slăbise deja vreo cinci kilograme –, dar

nici prin cap nu-i trecea să-și mai cumpere alte tricouri hidoase în culori fosforescente, din moment ce-și adusese propriile tricouri hidoase în culori fosforescente, foarte bune, de altfel, doar să i le găsească leneșii ăștia nenorociți. Nu, Grenville avea să țină de creditele lui până când avea să-și permită ceva mare. De exemplu, un elicopter cu care să fugă naibii de-acolo. Sau un AK-47 pe care să-l folosească împotriva furnizorului de saltele al Fermei Iadului.

Totuși – Dumnezeu știe de ce – nu aveai voie în Fermă decât cu un singur bagaj, iar Grenville nu reușise să-și îndese halatul în el – asta admitând c-ar fi vrut să-și mai ia și altceva la el. Încercase să poarte halatul din dotare cu spatele, dar era atât de strâns în jurul gâtului, încât, dacă se așeza și-și prindea din greșeală o parte de halat sub fund, risca să se strangu-leze singur.

Până la sfârșitul zilei a treia, Grenville și Geoff, jucătorul de rugby, rămăseseră singurii ocupanți ai Reședinței Heinz. Geoff nu plecase pentru că n-avea unde să se ducă. Soția îl dăduse afară din casă când aflase că avea o amantă, după care amanta îl dăduse afară când aflase că nevasta îl dăduse afară, pentru că nu mai era deloc interesant ca bărbat singur, care-și petrecea toată ziua și toată noaptea bând bere și uitându-se la meciuri la televizor. Geoff venise acolo să stea până la sfârșitul programului, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

Grenville nu plecase pentru că avea puterea de-a rămâne. Nu era genul care să renunțe ușor.

Se întoarse în dormitor să se îmbrace în hainele de sport. Lăsa urme ude ale pașilor, pentru că papucii din prosop oferiți gratuit erau, inevitabil, cu trei numere mai mici. Când ești blestemat cu o greutate imensă, sarcina suplimentară provoacă extinderea inexorabilă a labei piciorului. Grenville ajunsese la maturitate purtând mărimea patruzeci și trei la pantofi. Acum se încălța cu patruzeci și șapte. Trebuia să-și cumpere chiar și pantofii de comandă. Claxonul continua să sune, iar Geoff continua să doarmă. Incredibil. De jumătate

de oră. Oare dormea sau murise? Grenville se apropie cocoșat – nu prinsese încă suficient curaj să se îndrepte – și se aplecă peste Geoff, să vadă dacă mai respira. Respira. Probabil că se epuizase ieri uitându-se la meciul test, bietul om. Cinci ore de nefăcut nimic ar obosi pe oricine.

Grenville se îmbracă. Până și în condiții normale, acest proces implica tot felul de contorsiuni ciudate și inconfortabile. Încovoiat ca un cârlig, îi era aproape imposibil. Dură zece minute. Claxonul de neoprit făcea procesul chiar mai plăcut decât de obicei. Subsuoarele tricoului proaspăt spălat erau deja umede și închise la culoare înainte ca Grenville să termine de îmbrăcat.

Se legănă până în sufragerie, se sprijini cu spatele de canapeaua ilară, care părea luată direct din *Omuleții de sub casă*, și, cu o mișcare rapidă și curajoasă, își îndreptă coloana. Se auzi un sunet ca și cum toate blițurile fotografiilor prezente la acordarea premiilor Oscar s-ar fi declanșat în același timp, la intrarea întregului alai, cu anturaj cu tot, pe covorul roșu. Blițurile se declanșară și în capul lui Grenville. Îi fu imposibil să vadă ceva timp de trei minute. Ar fi putut să țipe, dar nu s-ar fi auzit peste vacarmul claxonului.

Când își reveni suficient și se convinse că nu plângea de fapt, ieși în aerul rece al răsăritului.

Luminile de pe stradă erau aprinse în tabăra de prizonieri, iar cerul arunca o lumină violetă peste ele. Foarte drăguț. Poate că trebuia să menționeze asta în editorial. Deși calitatea răsăritului cu greu ar fi putut fi atribuită administratorilor Fermei de Sănătate, era totuși ceva pozitiv.

Începu să alerge spre centrul sportiv, dar se opri după trei pași din cauza unor ușoare dureri și continuă să meargă. În mul multe reședințe pe lângă care trecea se auzeau claxoane urlând. Erau oare semnele unei rebeliuni mocnite?

Deși procentajul de abandonuri fusese extraordinar de mare în rândul celebrităților, după cum observa Grenville, el rămăsese în limite rezonabile în restul taberei. Presupuse că

majoritatea celor rămași nu beneficiau de atâta libertate în opțiuni. Poate că nu-și permiteau să nu rămână. Poate că-și închiriaseră apartamentele pe durata programului, așa cum se pregătea și Grenville să facă. Poate că nu aveau unde să se ducă. Știa sigur că cei care trăiau din ajutorul de șomaj n-ar mai fi primit nimic dacă renunțau la program. Dar asta nu însemna că aveau să stea cu brațele încrucișate și să înghită tot ce le porunceau comandantii lagărelor.

Întreaga afacere fusese construită cu uimitor de puțină imaginație. Toate dotările fuseseră concepute și cumpărate de persoane de dimensiuni normale, cu o incapacitate absolut uimitoare de a-și imagina de ce ar putea avea nevoie o persoană supraponderală. Scaunele, de exemplu, nu erau doar incomode, ci adevărate instrumente de tortură, care implicau un talent în menținerea echilibrului care nu se putea întâlni decât la artiștii de circ, pentru a le folosi în scopul pentru care fuseseră concepute. Erau imposibil de utilizat pentru orice altceva în afară de a fi aruncate în consultanții rezidențiali. Fuseseră obligați să înlocuiască toate paturile, Dumnezeu știe cu ce costuri, nu doar pentru că erau prea mici și total inconfortabile, ci pentru că puteau fi letale. Turnichetele de la sălile de sport fuseseră scoase, pentru că oamenii rămâneau întruna blocați în ele. Era un coșmar.

Un angajat al Fermei îngrijea gazonul imaculat din fața centrului. Primii ghiocci începeau să înflorească în straturile plantate de-a lungul aleilor. Spațiile verzi arătau impecabil, erau foarte frumoase. Superbe.

Deși era deja mort de foame, Grenville se hotărî să facă o serie de câteva minute la aparatul de vâslit. Asta pe de o parte pentru că aparatele de vâslit aveau cele mai confortabile scaune din întregul complex afurisit, iar spatele său avea cu disperare nevoie de puțină relaxare, iar pe de altă parte ca să mai adune niște credite valoroase, pe care se decisese acum că avea să le cheltuiască pe un lansator de rachete cu care să-l expedieze în ceruri pe maestrul lăturilor de la bucătărie.

Își introduse cardul în fanta special concepută și începu să vâslească. Până acum probabil că vâslise cât să fi traversat Atlanticul. Dacă o ținea așa, într-o lună sau mai bine avea să arate ca Stretch Armstrong*.

Își termină sesiunea și scoase cardul. Cardurile erau extrem de valoroase prin partea asta a locului. Nu puteai să faci nimic fără ele. Serios, aveai nevoie de card și ca să deschizi ușa de la toaletă. Nu puteai nici să te ușurezi fără card. Aruncă o privire spre avizier. Filmul seriei era *Ușuraticul* Grozav. O comedie cu Gwyneth Paltrow îmbrăcată într-un costum de grăsan, ca să-i facă pe toți să râdă în hohote. Oare cineva chiar încerca să alimenteze o revoltă?

Turneul de fotbal fusese amânat pe o durată nedeterminată, fapt de altfel normal. Ieri avusese loc o adevărată baie de sânge. Nu puteai să iei niște oameni care nu mai făcuseră sport de pe vremea când Bobby Darin era încă în topuri și să te aștepti să supraviețuiască unui turneu de fotbal. Și un turneu de fotbal *mecanic* ar fi produs un număr măricel de accidentări grave. Așa cum îl gândiseră ei, turneul cauzase nenumărate luxații, șapte fracturi de diverse grade de severitate, cinci contuzii și două infarcturi miocardice, înainte de anularea competiției. Elicopterul de salvare făcuse mai mult sport decât toți rezidenții din tabără la un loc.

Aflat acum pe punctul de-a muri de foame, Grenville urcă treptele cantinei. Era atât de înfometat, încât aproape că aștepta cu nerăbdare micul dejun. Aproape, dar nu chiar. Deși cantina era destul de aglomerată, nu se auzea zumzăitul conversațiilor care animau de obicei atmosfera în unitățile de alimentație publică. Poate că era prea devreme ca oamenii să ulbă chef de vorbă. Sau poate că erau toți prea deprimați ca să le ardă de vorbit.

Ilustrare de Kenner

* Păpușă umplută cu gel, creată în 1976 de Kenner. Are forma unui bărbat blond musculos, îmbrăcat în slip. Caracteristica sa principală este că brațele și picioarele i se pot întinde, teoretic fără să se rupă (*n.tr.*).

Grenville văzu, spre intensul lui dezgust, că încă nu se rezolvase problema scaunelor. Îl identifică pe consultantul rezidențial de serviciu, căruiua avea chef să-i tragă o muștruluială zdravănă. Ori fata era nouă, ori celelalte solicitaseră toate transferul la un alt complex din cadrul Fermei, special pentru a scăpa de gura lui Grenville, lăsând-o pe biata fătucă în linia întâi, ca niște lașe ce erau.

— Scuzați-mă, domnișoară. Aveam impresia că urma să se facă totuși ceva cu scaunele, în regim de urgență.

Fata zâmbi și se uită pe clipboard.

— Da? Nu-mi apare nimic aici despre vreo problemă legată de scaune.

— Uitați-vă puțin în jur. Chiar nu vedeți problema?

Se uită în jur. Nu vedea nici o problemă.

— Să vă ajut puțin, se poate? Ați observat cumva că oamenii stau în picioare când iau micul dejun?

— Mulți dintre ei fac asta, da.

— *Toți* fac asta. De ce credeți că se întâmplă așa ceva?

— N-am nici cea mai vagă idee.

Grenville era convins de asta. Era convins că probabil fata nu avea niciodată vreo idee cât de vagă.

— Stau în picioare pentru că nu pot să stea jos. Și nu pot să stea jos pentru că acea clonă a lui Albert Einstein care a conceput scaunele a decis să le prindă de podea atât de aproape de mese, încât o ființă umană nu are cum să se strecoare prin spațiul rămas ca să se așeze. Problema scaunelor este, stimată domnișoară, că nu pot fi folosite pentru a se sta pe ele.

— Da, înțeleg. Da. Chiar *este* o problemă, nu-i așa?

Și făcu greșeala să zâmbească.

— Este într-adevăr o problemă. Și nu-i deloc amuzantă, domnișoară. Este o problemă foarte serioasă. Cred că este un drept fundamental al omului să poată să stea jos la masă, nu credeți? Sclavii la galere aveau dreptul să stea jos la masă. Criminalii în serie condamnați la moarte pot să stea jos la masă. Oare cu ce am greșit noi, de ni se interzice această

demnitate de bază? Am venit aici voluntari. N-am venit să ni se impună lipsuri și umilințe inutile, doar pentru că administratorii taberei sunt incompetenți, nu credeți?

— Bineînțeles că nu. Ar trebui să completați un formular de reclamație. Am unul chiar...

— Am completat formularul de reclamație. Până acum, am completat zece formulare de reclamație doar pe tema asta. Iar ieri m-am supărat foarte tare când am descoperit că cineva pare să folosească formularele mele de reclamație ca să se scurgă la fund cu ele, pentru că reclamațiile nu sunt soluționate. Puteți să vă dați seama cât de tare m-am supărat dacă vă uitați la scaunul scos din țâțâni la masa de-acolo și la gaura din peretele de dincolo, care a reprezentat ultima destinație a acelui scaun eliberat. Cât despre consultantul rezidențial care era de serviciu la momentul respectiv, dacă nu s-ar fi ferit în ultimul moment, n-ar mai fi acum în posesia propriilor dinți.

— Înțeleg, spuse ea și se uită din nou la clipboard.

Grenville și-ar fi dorit foarte mult să înhațe unul dintre clipboardsurile alea, să vadă ce naiba conțineau atât de fascinant.

— Iar în clipa aceea am fost asigurat cu fervoare că problema cu scaunele avea să fie soluționată imediat, înainte de ora micului dejun de astăzi.

— Înțeleg, spuse ea, fără să-și ridice privirea.

— Iar asta nu s-a întâmplat.

— Nu.

— Iar dumneavoastră nu aveți nici măcar o înregistrare despre problema asta pe clipboardul magic, nu-i așa?

— Nu, nu am.

— Bun, credeți că ați putea să-mi spuneți cam câte obiecte de mobilier ar trebui să smulg ca să atrag atenția cuiva și cât de departe ar trebui să le arunc sau, mai exact, în cine?

— Sunt sigură că problema este în curs de soluționare chiar acum, în timp ce avem această conversație.

— Iar eu sunt la fel de sigur că nu este.

— Cel mai bine ar fi să mă duc să-l caut pe managerul rezidențial.

— Cred că așa ar fi cel mai bine. Suntem foarte buni prieteni. O să fie absolut încântat să mă revadă.

— O să dureze câteva momente. Vă găsesc aici?

— O să fiu chiar acolo, drăguță, în picioare la masa de lângă fereastră, unde o să iau micul dejun. Trebuie să stau lângă fereastră, în caz c-o să fiu nevoit să-l arunc pe managerul rezidențial pe ea.

— Bun, zâmbi ea tulburată. Revin într-o secundă.

Dădu să plece, după care reveni.

— Cum să-i transmit că vă numiți?

— Nu trebuie să te obosești, păpușă, știe el.

Fata fugi, mulțumită probabil că era încă binecuvântată să aibă dinți. Grenville traversă încăperea spre bufet și luă o tavă. Ca de obicei, secțiunea de fructe proaspete era plină de fructe conservate, iar secțiunea de „fresh-uri“ era plină de băuturi răcoritoare amestecate cu apă.

Grenville îi zâmbi amabil asistentului de servire, care avea îndrăzneala de-a purta uniformă de bucătar.

— Bună dimineața, domnule. Oare ce superbe plăceri epiceureice a mai scos maestrul lăturilor din cazanul lui drăcesc astăzi?

Chelnerul se uită la el uimit, se scărpină în cap ca o mai-muță și spuse:

— Avem ce se vede.

— Da, într-adevăr. Există etichete peste tot. Dar etichetele nu redau adevărata savoare a mâncărilor, nu-i așa? Aici, spre exemplu, avem „Terci de ovăz degresat“, ceea ce nici măcar nu se apropie de adevărata oroare care se ascunde în cratiță, sub formă de mâncare. Ar trebui, de fapt, să schimbați eticheta în „Rahat“ sau „Rahat zemos“, dacă-mi permiteți îndrăzneala.

— Doriți să completați un formular de reclamație?

— Nu, nu, nu. Aș dori doar o farfurie de rahat fierbinte, vă rog.

— Cardul dumneavoastră, vă rog?

— Poftim, îi zise Grenville și-i întinse cardul. Observ că încă n-ați rezolvat problema cu furnizorul de fructe proaspete, din păcate. Deși pe vremuri chiar îmi plăcea să beau un pahar de apă colorată în portocaliu pe post de suc de portocale, asta nu s-a mai întâmplat de prin al patrulea an pe care l-am petrecut pe planeta asta.

Tânărul îi returnă cardul lui Grenville.

— Îmi pare rău, domnule. Nu pot să vă servesc.

— Și asta din ce motiv, tinere prieten? Poate pentru că ești prea aproape de cimpanzeu pe scara evoluției? Degetul mare nu ți-a devenit încă opozabil?

— Nu mai aveți credite de cantină.

— Nu, asta nu se poate.

Tânărul dădu din umeri, se scuză din nou și se îndreptă spre următorul client.

Grenville îl strigă înapoi.

— Numai puțin, tinere. Încearcă din nou cardul.

Fără prea mult chef, băiatul luă cardul și-l trecu din nou prin lector. După care i-l returnă din nou.

— Îmi pare extrem de rău, nu mai aveți credite.

— E imposibil. Am destule credite să cumpăr o insuliță în Pacific. Am destule credite să cumpăr un câmp de ovăz doar pentru mine și să-mi petrec restul vieții căutând secretul alchimic de a-l transforma în excremente umane zemoase.

— Doriți să completați un formular de reclamație?

— Nu, nu vreau decât să-mi primesc micul dejun.

— Frate, nu pot să te servesc. Îmi pare rău.

Și tânărul se îndepărtă din nou.

Grenville se holbă la cardul lui.

A fost odat-un bucătar burtoș...

Cincizeci și șase

Jeremy ieși pe ușa spitalului și respiră. Era ceva ciudat în aerul din spital. Era artificial, într-un fel. Era aerul din copilarie, conservat. De-a lungul aleii erau plantate narcise. În mod normal, Jeremy considera că narcisele erau vulgare, ieftine, sau așa ceva; dar galbenul lor intens îi umplu inima. Întreaga treabă cu Jason era, după părerea sa, cel puțin ambiguă. Ar fi putut fi un lucru bun că-l trimisese pe drogatul ăla la puștoaică, dar la fel de bine ar fi putut s-o termine psihic. Dobito-cul avea un vocabular de... cât? Douăzeci și șapte de cuvinte? Douăzeci și nouă, cu indulgență. Și mai mult de jumătate din ele erau sinonime pentru cocaină. Atunci de ce se simțea atât de bine? Oare fiindcă, pentru prima oară în viața lui de adult, se gândise cu adevărat la altcineva decât la el însuși? Se auzi un *beep*. Își setase mobilul să sune cu un singur *beep*. Simpla noțiune de-a avea un ton de apel era dizgrațioasă, să fim serioși, și ar trebui sancționată prin lege. Se uită pe ecran. Era Derrian.

— Salut, frate. Derrian la telefon.

— Da, ghicisem. Știi, am chestia asta modernă care se cheamă „identificare de apelant“.

— Da, deșteptu' lu' pește. Auzi, te-am văzut cumva la televi-zor aseară?

— Habar n-am. Te uitai la excelentul documentar de pe Bravo Channel, *Cel mai mare penis din lume?*

— Nu, frate. Cred că era concursul de pe Living TV, *Stau cu bucle desfăcute, invit pe oricine să intre*.

— Atunci asta trebuie să fie.

— Nu, serios, tu erai ăla de lângă prim-ministru și de lângă incredibil de urâta lui nevastă?

— Oho, ce-ar fi vrut să mi-o tragă.

— Isuse. Ce fel de cur ai fost nevoit să pupi ca s-ajungi acolo?

— Păi, unul mare. Ce zic eu unu, o grămadă de cururi mari și grase.

— Te cred. Auzi, fac un chef de ziua mea...

— La dracu'. Câți ani ai? Faci dooșnoo?

— Nu vorbeam despre asta. Am rezervat masa bucătarului la Gordon Ramsay's la Claridge's. Vinerea viitoare. Ce zici, ai cum s-ajungi?

Jeremy își dădu seama că Derrian probabil scosese pe cineva de pe lista de invitați ca să-l anunțe cu atât de puțin timp înainte, pentru genul ăsta de chef. Trebuia să rezervi masa cu câteva luni înainte. La masa bucătarului, în bucătăria de la Claridge's, nici n-aveai cum să comanzi, primeai ce considera bucătarul că era „special”. Încercase la un moment dat să facă o rezervare acolo, dar sunase cu două luni prea târziu. Știa că exista doar un anumit număr de locuri disponibile și se gândi că ar putea să încerce o figură.

— Masa bucătarului? Ce fel de cur ai fost nevoit să pupi ca să ajungi acolo?

— Oho, unul mare, frate. Ce zic eu unu, o grămadă de cururi mari, grase și pline de bube.

— Mi-ar face mare plăcere să vin. Pot s-aduc pe cineva?

Voia să testeze cât de mult îi urcaseră acțiunile. Derrian avea să fie nevoit să mai scoată pe cineva de pe listă ca să-i îndeplinească nerușinata cerere și, pe bună dreptate, ar fi putut să-l spună lui Jeremy să nu întindă coarda, dar n-o făcu.

După o pauză extrem de scurtă, Derrian spuse:

— Normal, frate.

— Derrian, ar trebui să încetezi să le spui oamenilor „frate”. Vorbești ca un țărănoi parvenit.

— O, Doamne, chiar spun „frate”?

— Trebuie să încetezi. Frate.

— Știi că vorbești în versuri cockney, nu?

— Daaaa, cum să nu. *Jeremy Slank: money in the bank.*

— Super. Ne auzim, slanker* nenorocit ce ești.

Bun, bun, bun. Jeremy Slank *est arrivé*. În timp ce vorbise la telefon, parcursese aleea și se găsea acum în afara porților spitalului, lângă standul de flori. Văzu un buchet de trandafiri roșii foarte drăguți și se gândi să-i cumpere.

Primise de dimineată un e-mail de la Jemma, trimis la toate contactele ei, în care fata își comunica noua adresă. Era impersonal și era posibil ca ea să nici nu fi realizat că-l avea pe Jeremy în adrese. Poate că se muta în alt cuibușor al dragostei cu bătrânul Keith sau poate, cine știe, îi venise mintea la cap și-l părăsise, în speranța că-și va găsi un iubit care să aibă încă dinți adevărați în gură și care să nu trăiască din pensie. Poate chiar, cine știe, îl lovise pe Keith un acces de senilitate și-o dăduse el însuși afară. Jeremy descoperi brusc că Jemma era genul de femeie excesiv de onestă într-o relație și ar fi putut paria o sumă serioasă că făcuse ridicola greșală de a-i povesti bătrânului Keith cum aproape că-i făcuse o felație la el acasă. Oricum ar fi, toate pozele cu ramolitul dispărușeră de pe blogul Jemmei. Era probabil să fie dintr-odată singură-singurică.

Iar noua ei adresă nu era decât la două stații de metrou de spital. Schimbarea de adresă era valabilă de astăzi, așa că era foarte probabil ca Jemma să fie acasă, pregătindu-se de mutare.

Bun, fusese deja cavalerul în armură sclipitoare o dată pe ziua de azi, și iată încă o domnișoară la ananghie. Ei, poate nu chiar domnișoară. Era cam agresivă ca să fie numită domnișoară. Iar „ananghie” era, probabil, un cuvânt prea dur. Cu toate acestea, avea să facă o încercare cu lancea lui semeată. Ar putea s-o ajute la mutat, apoi s-o scoată în oraș într-un loc drăguț. La Palais du Jardin din Longacre. Da. Niște *foie gras* la tigaie cu homar umplut în sos Sauternes ar trebui să meargă.

* Joc de cuvinte între Slank, numele personajului, și „wanker” (labagiu) (*n.tr.*).

O întrebă pe vânzătoare cât costau trandafirii, iar apoi se răzgândi. Jemma era prea fină pentru o manevră adolescen-tină ca asta. Și-ar da seama imediat de stratagemă.

În metrou, în drum spre ea, se ridică de pe scaun pentru a-i ceda locul unei jamaicance imense, care se lupta cu niște plase de cumpărături. O, Doamne! Câtă galanterie. Sir Galahad și mai multe nu.

Avea emoții când sună la ușă – se simțea din nou ca la paisprezece ani. Dacă interpretase greșit totul? Dacă-i deschidea Keith? Mai rău, dacă-i deschidea Keith, îl recunoștea ca pe un potențial uzurpator, ca pe cvasibeneficiarul unei cvasifelații și-i trăgea o mamă de bătaie cu deambulatorul? Dar îi deschise Jemma. Era îmbrăcată neglijent și roșie la față de efort. Peste tot în hol era plin de cutii de carton. Zâmbi când îl văzu și-și dădu o șuviță rebelă de păr după ureche.

— La dracu'. Tu ce mai vrei?

Și, înainte să poată răspunde, continuă:

— Știi, chiar mă gândeam la tine. Ai fi putut să dai un telefon, nu? Adică, știu c-am fost deplasată, dar a fost o greșală sinceră. Deși se pare că nimeni nu poate s-o creadă. Am crezut că suntem prieteni. Și parcă ai promis că ținem legătura, că mă ții la curent despre proiect și despre restul. Serios, voi, bărbații, aveți niște reguli proprii după care funcționați.

— Ca să-ți răspund la prima întrebare: ce vreau acum mai mult decât oricând e să taci puțin, doar două secunde.

Jemma clătină din cap și păru chiar supărată.

— Nu-mi spune nimeni când să tac, Jeremy. Dacă n-ai învățat asta despre mine...

— Ai dreptate. Nu vreau să taci. Nu vreau să taci *niciodată*. Cum ar fi, totuși, să apeși pe butonul de pauză doar două secunde?

— Și din ce...

Jeremy îi luă drăgăstos fața în mâini și o sărută. Acum chiar se măna a sărut. *Ăsta* se putea califica drept „primul sărut”.

Cincizeci și șapte

Preluat din *Private Eye*, săptămâna 18-24 martie:

CELEBWATCH

CUNOSCUȚ BUCĂȚAR ȘI PREZENTATOR TV ÎNTR-UN
ATAC DE VANDALISM LA FERMA DE SĂNĂTATE

Celebrul bucătar Grenville Roberts s-a aflat din nou pe câmpul de luptă săptămâna aceasta. Cel puțin așa se presupune. Obiectul ultimului său acces de furie: noua și mult apreciată inițiativă a guvernului, Ferma de sănătate de la Norfolk. Aparent nemulțumit de anumite aspecte ale regimului de acolo, Roberts și-ar fi ieșit din fire în cantină, scoțând mobilierul din bolțurile în care era prins și aruncând o masă rotundă pe imensa fereastră, ca pe un frisbee gigantic, înainte de-a azvârli un terci fierbinte peste mai mulți membri ai personalului. Surse din interior pretind că Roberts a furat tractorul unui angajat, cu care a săpat

mai multe obscenități pe gazon, inclusiv, conform celor declarate de sursele noastre, anumite instrucțiuni extrem de specifice despre îmbunătățirea vieții sexuale a prim-ministrului, fără ajutor. Se pare că Roberts a fost urmărit ulterior de angajații echipei de securitate a Fermei, care s-au aflat în imposibilitatea de a-l opri înainte de-a ajunge pe stadionul institutului, unde a provocat daune similare pe teren. Agenții de pază, lipsiți de dreptul de a aresta persoane și temându-se atât de vătămrile corporale pe care le-ar fi putut suferi, cât și de posibilele acțiuni în justiție, nu au putut decât să se uite neajutorați cum Roberts a scris o

înjurătură gigantică de la o poartă la alta a stadionului.

Într-un târziu, Roberts a fost readus sub control la sosirea jandarmeriei locale, după care a petrecut noaptea în arest. Sau poate în azbest? Conform termenilor unei tranzacții judiciare încheiate între avocații Fermei de sănătate și agentul domnului Roberts, nu va fi depusă plângere penală, iar domnul Roberts a acceptat să se abțină de la comentarii publice. Declarația oficială a purtătorului de cuvânt al Fermei de sănătate este următoarea: „Domnul Roberts a considerat că a suferit nedreptăți evidente și, deși nu suntem de acord cu reacția dumnealui la aceste nedreptăți, nu mai există nici o problemă de rezolvat între cele două părți. Inițiativa Fermelor de sănătate se dorește a fi un succes răsunător, dar, bineînțeles, acestea sunt zilele sale de pionierat, iar în orice activitate de o asemenea anvergură este imposibil să nu existe câteva detalii nerezolvate de la început. Îi dorim numai bine domnului Roberts și sperăm

să-l revedem cât de curând ca oaspete la noi, după ce micile probleme pe care le avem vor fi fost rezolvate.”

Dar care a fost pedeapsa corpolentului bucătar pentru că și-a vărsat nervii într-un fel atât de violent? Umilință? Discreditare? Interdicție de-a apărea pe micile noastre ecrane? În mod incredibil, dimpotrivă. Chiar a doua zi, agentul lui Roberts, Seth Meriden, a anunțat planurile pentru o viitoare emisiune la BBC TV, denumită *Crizele lui Roberts*, în care furiosul gurmand va vizita diverse unități de alimentație publică și le va „rezolva” în inimitabilul stil propriu. Un purtător de cuvânt al BBC a comentat: „Ne place să avem bucătari vulcanici. Grenville este cu siguranță incendiar. Dar este în același timp un bucătar excepțional. Credem că această emisiune îl va poziționa exact acolo unde își are locul: în topul lanțului alimentar al bucătarilor celebri.”

Cerule. Cred că o să fac o criză de nervi. Să-mi dea cineva wokul.

Cincizeci și opt

Mama o ajuta pe Hayleigh să-și redecoreze peretele.

Pozele cu Jason urmau să fie, cu siguranță, date jos.

Decizia provocase o anumită doză de confuzie în unele foruri, dar Hayleigh se hotărâse și nu avea sens să mai discute pe marginea acestei chestiuni. Pozele trebuiau date jos, comanda în avans pe Amazon pentru viitorul album Big Boys Cry fusese anulată, iar pe ghipsul de pe piciorul ei fusese lipit mult leucoplast ca să mascheze orice urmă de violet.

— Ăsta-i drăguț, arată mama spre un poster frumos cu Jesse McCartney.

Hayleigh zâmbi și aprobă din cap.

— Mda, e, mă rog, *destul* de drăguț, spuse ea morocănoasă.

Nu era mare fan, nu ca Jade Kolinsky, care s-ar fi aruncat fără să stea pe gânduri în fața unei herghelii de cai în galop doar ca să se facă văzută de el.

— Acolo, ce zici? arată ea vag spre peretele de lângă canapea.

— Aici? sugeră mami.

Hayleigh dădu din umeri.

— OK.

Nu mai ținea atât de mult la clasamentul posterelor. Făcuse un jurământ sacru pe durată nelimitată că nu își va mai da niciodată întreaga inimă unei singure febleți pentru a doua oară în viață. Cel puțin, nu unei persoane pe care n-o cunoscuse de-adevăratelea.

Întâlnirea cu Jason Black – nu mai era „Jase“, cel puțin în mintea ei – fusese un dezastru total și umilitor. Bun, scăpase de el în carne și oase, dar amintirea lui încă stăruia. Mami frecase canapeaua de mai multe ori, cu produse de curățenie

din ce în ce mai puternice, dar începea să devină evident că porcăria trebuia aruncată, preferabil într-o groapă cu deșeuri nucleare, la mare adâncime și pe altă planetă. Și nu pe o planetă apropiată. Pluto ar fi fost cea mai potrivită. Adusesese aparate electrice de împropătat aerul, aprinsese lumânări parfumate și arsesse suficiente bețișoare pentru a provoca dependență unui vizitator ocazional, dar teribila putoare nu cedase.

Iar lucrul cel mai distractiv era că nici una dintre ele nu făcuse vreodată referire la miros, nu cu voce tare, în orice caz – mami pentru că era, probabil, speriată să n-o supere pe Hayleigh, iar Hayleigh pentru că se simțea ușor responsabilă –, dar schimbaseră priviri cu subînțeles, strâmbaseră din nas și, din când în când, izbucniseră amândouă în râs, gândindu-se la penibilul situației. Nu era chiar așa de rea, afurisita de detectivă, cât timp nu se ocupa de cazul tău.

— A, ia uite, Hay, zise mami și scoase o poză dintr-un supliment de duminică al unei reviste. E o poză cu Jeremy, continuă ea și i-o dădu lui Hayleigh.

Jeremy? Cine era Jeremy? Hayleigh se uită la poză și, da, era Drăguțul-Finuțul în persoană, lângă un grup de politicieni. Nu stătea chiar în centrul pozei, pentru că fotograful fusese mai degrabă interesat să-l prindă pe prim-ministru, fraierul, dar era o poză destul de bună. Avea o frizură mișto și zâmbetul *cel mai* atrăgător cu putință.

— E cam mică, spuse Hayleigh.

— Ei, dar putem s-o mărim. Tati poate s-o scaneze și s-o mărească în Photoshop. I-o dăm diseară când vine în vizită.

— Poate să-l scoată pe prim-ministru din poză?

— Trebuie să poată. Din păcate, nu poate să-l scoată decât din poză.

Hayleigh se uită la perete. Ocupantul actual al locului de onoare era Fostul, Chad Michael Murray, la bustul gol, cu blugii mulați, scoțându-i în evidență formele fabuloase. Întinse mâna și luă o chifteluță de pui din farfurie, pe care o mestecă absentă, în timp ce se gândea la această dilemă greu de rezolvat. Ar fi oare mai bine să ții la locul de onoare o poză cu cineva

pe care l-ai cunoscut în carne și oase? Cineva care a fost bun cu tine în viață? Nu. Scuze, Chad, dragul meu, dar va trebui să te dai la o parte. Îl ridică cu grijă de pe perete și lipi posterul un pic mai la dreapta, apoi lipi poza cu Jeremy chiar în mijloc pe perete, la locul binemeritat, însă doar ca semn, până când va putea să-l mărească: ar fi fost lipsă de respect pentru el să-i pună o poză mai mică decât cea cu Jesse McCartney și cu alții ca el.

Se dădu în spate cu scaunul cu rotile și strânse din ochi, încercând să-și imagineze efectul. Mami scoase un sunet caraghios. Hayleigh o privi, dar ea se uita în altă parte, pe fereastră. Venise primăvara de acum. Narcisele precoce din straturile de lângă aleile din curtea spitalului își îndreptau atacul curajos împotriva iernii. Peste două săptămâni, copacii vor fi plini de flori roz, pe care Hayleigh le adora pur și simplu. Nu aveau să dureze decât o săptămână-două, după care petalele roz urmau să-și ia zborul și să aștearnă un superb covor pe trotuare. Era o perioadă magică, zău așa. Când mergeai la școală, era ca și cum te-ai fi dus la Camelot, în ziua nunții lui Guinevere. Dacă făceai un efort de imaginație, puteai chiar să auzi trompetele. Poate că avea să se întoarcă acasă până atunci. Poate... Observă că umerii lui mami tremurau. Plângea?

— Te simți bine, mami?

— Mă simt excelent, iubito, spuse mami, dar se simțea în vocea ei că abia se abținea să plângă. Sunt doar prostuță, adăugă ea, după care scoase un oftat încet.

Biata de ea. Probabil că intrase la menopauză sau așa ceva. O bufnea plânsul din orice în ultima vreme. Mai bine o lăsa în pace și nu făcea o tevatură din asta, își zise Hayleigh. Privi din nou posterele de pe perete. Da, dacă te uitai brusc, puteai să-ți dai seama cum aveau să arate când avea să fie totul gata. Nu era rău. Nu era rău deloc.

Întinse mâna absentă să mai ia o chifteluță din farfurie, dar – ce să vezi? Puteai să crezi așa ceva? Le mâncase pe toate.

Mulțumiri

Fără Jonny Geller, această carte n-ar fi fost scrisă niciodată. Dacă asta e de bine sau de rău, rămâne la latitudinea dumneavoastră. Simon Spanton, editorul meu incredibil de slăbănog, a avut la rândul său contribuții neprețuite și mi-a adus bere, motiv pentru care sunt aproape dispus să-i iert indicele de masă corporală.

Cartea aceasta este, bineînțeles, o operă a imaginației. Dacă vreți să vă interesați mai în detaliu de anumite probleme pe care le ridică, vă recomand următoarele:

The Cholesterol Myths, de Uffe Ravnskov, New Trends Publishing, 2000.

The Epidemiologists, de John Brignell, Brignell Associates, 2004.

The Obesity Myth, de Paul Campos, Gotham Books, 2004.

The Obesity Epidemic, de Jan Wright și Michael Gard, Routledge, 2005.

Panic Nation, de Stanley Feldman și Vincent Marks, John Blake, 2005.

The Rise and Fall of Modern Medicine, de James Le Fanu, Abacus, 2004.

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România,
cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001,
B.C.R. Unirea, București.

editura
**RÂSUL
LUMII**

Des MacHale, *Antologie de vorbe de duh*
Pierre Desproges, *Femei secerate*
Nigel Williams, *Crimele din Wimbledon*
Christopher Buckley, *Nu te porți așa cu Prima Doamnă*
Bogdan Mirică, *Bestseller*
Andrei Pleșu, *Comedii la porțile Orientului*
Max Davidson, *Interpretul grec*
Peter Mayle, *Accept orice*
George Mikes, *Cum să fii englez*
J. Finn Garner, *Povești corecte politic de adormit copiii*
Des MacHale, *Om pansiv, om parșiv*
Peter Mayle, *La vânătoare de Cézanne*
Nora Ephron, *Arsuri la stomac*
Radu Paraschivescu, *Ghidul nesimțitului*
Eduardo Mendoza, *Misterul criptei vrăjite*
Tim Lott, *White City Blue*
Toby Clements, *Codul Da Vino*
Tilbor Fischer, *Banda Mintoșilor*
Radu Paraschivescu, *Fie-ne tranziția ușoară*
Eduardo Mendoza, *Labirintul măslinelor*
Eduardo Mendoza, *Peripețiile coafezului*
Christopher Buckley, *Florence a Arabiei*
Jean-Claude Carrière, *Frânturi din astă lume*
Tilbor Fischer, *N-o citi dacă ești prost*
Radu Paraschivescu, *Bazar bizar*

Tim Lott, *Învățăturile lui Don Juan*
Al. O. Teodoreanu, *Hronicul măscăriciului Vălătuc*
Tibor Fischer, *Călătorie până la capătul camerei*
Guy Bellamy, *Vacanța*
Christopher Buckley, *Deranj la Casa Albă*
Mihai Găinușă, *Fără cap și fără coadă*
Radu Paraschivescu, *Mi-e rău la cap, mă doare mintea*
Jacques Carelman, *Catalogul obiectelor de negăsit*
Nicolas Beaujon, *Patrimoniul omenirii*
Woody Allen, *Anarhie pură*
Keith R. Lindsay, *În cele din urmă*
Arthur Block, *Legea lui Murphy*
Răcani, pifani și veterani
(Radu Paraschivescu – coordonator)
Leonie Swann, *Turma vede urma*
Eduardo Mendoza, *Nici o veste de la Gurb*
Tibor Fischer, *La genunchiul broaștei*
Christopher Buckley, John Tierney, *Dumnezeu mi-e broker*
Stephen Fry, *Mincinosul*
James Hamilton-Paterson, *Gătind cu Fernet Branca*
Christopher Buckley, *Fumatul strict permis*
Tom Friedman, *1000 de momente ale uituceniei*
Camilien Roy, *Arta de a respinge un roman*
Leonard Wibberley, *Răget de șoarece*
Radu Paraschivescu, *Balul fantomelor*
Mike Haskins & Clive Whichelow, *Mi-au scanat*
mansarda, n-au găsit nimic
Matei Pleșu, *Non-sensul giratoriu și alte non-sensuri*
de ieri și de azi
Radu Paraschivescu, *Dintre sute de clișee*
Emmanuel Prella, Emmanuel Vincenot, *Anticiclopedia*
filmului: Dicționar comic și studii de haz

Există țări unde, chiar dacă nu e ilegal să fii gras, hipertroficii riscă neplăceri permanente. Printre acești oameni care nu-și mai încap în piele și în scaune se numără un realizator TV englez cu nervii întinși și o tânără compatriotă gata să se sinucidă dacă mama o mai obligă să mănânce. Cei doi primesc o mână de ajutor din partea unui dietetician pe care guvernul îl angajează pentru un proiect național – Fermele de sănătate – care aduce binișor cu reeducarea penitenciară. În schimbul câtorva kilograme în minus, aspiranții la siluetă se pot alege cu un snop de nevroze în plus. Căci, se știe, controlul scrupulos al kaloriilor îți poate torpila pofta de viață. Romanul lui Rob Grant satirizează graba cu care devorăm teoriile scrise pe genunchi, naivitatea patologică a unora dintre semeni și ipocrizia celor care țin cursuri despre alimentația rațională cu mormanul de gogoși alături.

În aceeași colecție:

Michael Sadler

Un englez la Paris

Claire Gillman

Suntem chit! (Trei sute de metode de-a te răzbuna)

ISBN 978-973-50-2590-8

